

ТЕС ГЕРИТСЪН ВИНОВНА ДО ДОКАЗВАНЕ НА ПРОТИВНОТО

Превод от английски: Радостина Михалева, 2003

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той се обади в десет, както винаги.

Миранда знаеше, че е той още преди да вдигне слушалката. Освен това знаеше, че ако не отговори, телефонът нямаше да спре да звъни, докато не я докара до лудост. Тя закрачи из стаята. Не съм длъжна да се обаждам, мислеше си тя. Не съм длъжна да говоря с него. Нищо не му дължа.

Звъненето спря. Внезапно настъпи тишина, тя затаи дъх с надеждата, че този път той ще е милостив и ще разбере, че при последния им разговор тя е говорила сериозно.

Повторното нестройно иззвъняване я накара да подскочи. Този звук като шкурка стържеше изтънелите ѝ нерви. Миранда не можеше да издържа повече. Още докато вдигаше слушалката, знаеше, че прави грешка.

— Ало?

— Липсваш ми — каза той. Същият шепот, изпълнен с обертоновете на споделени приятни интимни мигове.

— Не искам да ми се обаждаш вече — отвърна тя.

— Не се сдържах. През целия ден исках да ти се обадя. Миранда, без теб е истински ад.

Очите ѝ се напълниха. Тя си пое въздух, опитвайки се да спре сълзите.

— Да опитаме отново? — примоли се той.

— Не, Ричард.

— Моля те. Този път ще е различно.

— Никога няма да е различно.

— Да, ще бъде.

— Беше грешка. От самото начало.

— Ти все още ме обичаш. Знам, че ме обичаш. За бога, Миранда, през всичките тези седмици те виждам, а не мога да те докосна, дори да остана насаме с теб...

— Вече няма да ти се налага, Ричард. Подадох си оставката. Не се шегувам.

Последва дълго мълчание, сякаш думите ѝ му подействаха като пlesница. Тя изведнъж се почвства превъзбудена и виновна. Виновна, защото беше се освободила, най-после принадлежеше само на себе си.

Той тихо продължи:

— Аз ѝ казах.

Миранда мълчеше.

— Не ме ли чу? — попита той. — Казах ѝ. Всичко за нас двамата. Ходих и при адвоката си. Промених условията на моето...

— Ричард —бавно рече тя, — няма никакво значение. Женен или разведен, не желая да те виждам.

— Само още един път.

— Не.

— Идвам. Веднага...

— Не.

— Трябва да се видим, Миранда.

— Нямам никакво желание — извика тя.

— Ще бъда при теб след петнайсет минути.

Миранда не откъсваше поглед от слушалката и не можеше да повярва. Той затвори. Да върви по дяволите, затвори и след петнайсет минути щеше да потропа на вратата ѝ. През последните три седмици тя се държеше толкова смело, въпреки че работеше рамо до рамо с него. Запази любезната си усмивка и гласът ѝ не трепваше. Ала сега той идваше, щеше да направи всичко възможно да разкъса хладнокръвната ѝ маска, и те отново щяха да се оплетат в стария капан, от който тъкмо бе успяла да изпълзи.

Тя изтича до вградения гардероб и издърпа някаква риза. Трябваше да се махне оттук. Да отиде някъде, където той няма да я намери и където можеше да остане сама. Излезе през входната врата, изтича по стъпалата на площадката, и бързо и енергично закрачи по Уилоу стрийт. В десет и половина кварталът вече беше притихнал за нощен сън. От прозорците, покрай които мина, струеше светлина. Тя зърна силуети на хора в различни пози в дома си, и обичайното блещукане на огъня в камината. Отново усети старата завист да се разгаря в нея, желанието да бъде част от едно цяло, изпълнено с любов, да разравя жарта на своята собствена камина. Глупави мечти.

Потрепервайки, тя се сгуши. Във въздуха се усещаше хлад, което не беше необичайно през август в Майн. Ядоса се, че й беше студено, че беше принудена да излезе от дома си. Ядоса се на него. Но не спря, продължи да върви.

На Бейвю стрийт зави надясно към морето. Мъглата се стелеше, замъгляваше звездите и пълзеше по пътя като враждебна химера. Тя крачеше напред през мъглата, която я обвиваше в бдението ѝ. Свърна от пътя по една пътека, после мина по някакви гранитни стъпала, които лепнеха от мъглата. В дъното върху каменния бряг имаше дървена пейка. Помисли си, че това е нейната пейка. Седна, притисна колене към гърдите си и се загледа в морето. Някъде там в залива се клатушкаше шамандура. Едва различаваше зелената ѝ светлина, която ту се появяваше, ту изчезваше в мъглата.

Той сигурно беше в дома ѝ вече. Чудеше се колко ли дълго ще чука на вратата. Дали нямаше да престане, когато съседът ѝ господин Ланцо се оплачеше. Или щеше да се откаже и просто да се прибере у дома при съпругата си, сина и дъщеря си. Тя пристисна лице до коленете си, за да отпрати образа на щастливото семейство Тримайн. Ричард, обаче, не използваше думата „щастливо“. Той описваше брака си „на точката на разбиване“. Единствено любовта му към децата Филип и Каси години наред го спирали да се разведе с Ивлин. Сега близнаките бяха деветнайсетгодишни, достатъчно възрастни, за да приемат истината за брака на родителите си. Сега пък загрижеността му към съпругата му Ивлин го спирала да се разведе. Трябвало ѝ време да свикне и ако Миранда проявила търпение, и го обичала достатъчно, колкото той нея, всичко щяло да се нареди...

Нима нещата не се нареджали чудесно?

Миранда тихо се засмя. Вдигна глава, погледна към морето и се засмя отново, но това не беше истеричен смях, а смях на облекчение. Почувства се така, сякаш се събуджаше след продължителна треска и откриваше, че мисълта ѝ е все така проницателна и ясна. Беше ѝ приятно да усеща мъглата по лицето си. Хладното ѝ докосване сякаш я пречистваше. Колко нужно ѝ беше такова пречистване! Месеците на вина се бяха натрупали като пластове нечистотия, дотолкова, че ѝ се струваше, че под мръсотията не може да види себе си, истинската си същност.

Сега всичко свърши. Този път наистина свърши. Тя се усмихна на морето. Моята душа отново си е моя, помисли си тя. Обзе я спокойствие и ведрина, които от месеци не беше усещала. Изправи се и тръгна към дома си.

На две преки от къщата си, забеляза синьото пежо, паркирано до пресечката на Уилоу и Спринг стрийт. Значи, той още я чакаше. Тя се спря до колата и се загледа в черната кожена дамаска, в агнешките кожи на седалките, всичко това ѝ беше твърде познато. Сцената на престъплението, помисли си тя. Пъrvата целувка. Платих за това, болезнено. Сега е негов ред.

Тя се отдалечи от колата и се насочи към къщата. Изкачи стъпалата на входната площадка. Външната врата беше отключена, както я беше оставила. Вътре светлините все още светеха. Той не беше във всекидневната.

— Ричард — повика го тя.

Тишина.

Привлече я миризът на варено кафе от кухнята. Видя, че на печката имаше чайник, а на плита — чаша, наполовина пълна. Едно от кухненските чекмеджета стоеше издърпано навън. Тя го затвори с тръсък. Е, влязъл си и си се почувства като у дома си, нали? Грабна чашата и изля съдържанието ѝ в мивката. Кафето оплиска ръката ѝ, беше студено.

Мина през хола, после край банята. Осветлението беше включено, а от чешмата капеше вода. Затегна кранчето.

— Нямаш никакво право да идваш тук — изкрещя тя. — Това е моята къща. Мога да се обадя на полицията и да поискам да те арестуват за незаконно влизане в чужда собственост.

Тя се обърна към спалнята. Още преди да стигне до вратата знаеше какво я очаква и с какво трябва да се пребори. Той сигурно лежеше на леглото ѝ, гол и широко усмихнат. Така я посрещна последния път. Но сега ще го изхвърли, все едно гол или облечен. Този път го очаква изненада.

Спалнята беше тъмна. Тя включи осветлението.

Ричард лежеше проснат на леглото, както тя беше предрекла. Ръцете му лежаха настрани, а краката му бяха омотани в чаршафите. Беше гол. Но на лицето му не видя усмивка, а смразяващ ужас. Устата му беше отворена сякаш за безмълвен вик, а очите му се бяха

втренчили в някакъв страховит образ от вечността. От едната страна висеше краят на завивката, целият напоен с кръв. В стаята цареше тишина, с изключение на тихия звук от стичащата се по пода алена кръв.

Миранда направи две крачки навътре в стаята и усети, че ѝ се гади. Свлече се на колене, останала без дъх. Едва след като успя да вдигне глава отново, видя кухненския нож да лежи на пода. Не беше нужно да го оглежда подробно. Разпозна дръжката, стоманеното острие, дълго дванайсет инча, и разбра откъде се е взел — от чекмеджето в кухнята.

Беше неин и върху него стояха нейните отпечатъци.

А сега плуваше в кръв.

Чейс Тримейн пътуваше в нощта към утрото. Ритъмът на шосето под колелата, сиянието от светлините на скоростното табло, радиото, от което звучеше някаква мелодия на Музак — всичко това се превръщаше в мъгляв фон на един много лош сън. Единственото действително нещо бяха думите, които не спираше да повтаря на ум, докато натискаше газта по тъмната магистрала.

Ричард е мъртъв. Ричард е мъртъв.

Той се стресна, когато се чу да произнася тези думи на глас. За малко изречените в тъмнината на колата думи го извадиха от състоянието му на транс. Погледна часовника. Беше четири сутринта. Пътуваше от четири часа. Пред него беше границата между Ню Хемпшир и Майн. Колко още часа оставаха? Колко още мили? Чудеше се дали навън е студено, дали във въздуха мирише на море. Колата се беше превърнала в сензорна изолационна кутия, самотно чистилище на мержелеещи се зелени светлини и асансьорна музика. Той изключи радиото.

Ричард е мъртъв.

Отново чу тези думи и мислено ги прослуша в неясния спомен на онова телефонно обаждане. Ивлин не си направи труда да смекчи удара. Едва бе разпознал гласа на снаха си, когато тя изстреля новината. Без прелюдия, без предупреждение, без да го пита „седнал ли си?“ Направо голата истина, поднесена с познатия полушенот на Ивлин. „Ричард е мъртъв му каза тя. Убит е. От жена.“

И в следващата секунда: „Имам нужда от теб, Чейс“.

Това не беше очаквал. Чейс беше аутсайдерът във фамилията Тримейн, онзи, на когото никой не си правеше труда да се обажда, онзи, който беше напуснал щата и семейството завинаги. Братът със срамно минало. Чейс, прокуденият. Чейс, черната овца. Чейс, слабакът, помисли си той, който отхвърля паяжините на съня, заплашващ да го оплете в капана си. Спусна прозореца на колата, вдиша нахлуния студен въздух, аромата на пиниите и морето. Миристи на Мейн. Нищо друго не можеше да го върне към всичките онези момчешки спомени, когато се шляеше из скалистия бряг, затънал до глезени във водорасли. Току-що събраните миди тракаха в кофичката му. Сирената, която стенеше в мъглата. Всичко това се върна в мислите му само чрез един полъх на вятъра, онзи аромат на детството, на доброто старо време, на онези далечни дни, когато си мислеше, че Ричард е най-смелият, най-умният и най-добрият брат, който човек би могъл да има. Времето, преди да осъзнае истинската същност на Ричард.

Убит. От жена.

На Чейс никак не му се стори странно. Чудеше се коя ли е тя и какво ли е разпалило в нея такава мъст, че да го наръга с нож в гърдите. О, той можеше да се досети. Някоя любовна връзка се е провалила. Ревност, породена от новата любовница. Неизбежното изоставяне. Следва ярост, че е била използвана и лъгана, ярост, която надхвърля всякааква разумна логика или чувство за самосъхранение. Чейс можеше да сглоби целия сценарий. Дори си представяше жената, жена като всички останали, които са минали през живота на Ричард. Разбира се, тя е привлекателна. Ричард много държеше на това. Но в нея имаше известна доза отчаяние. Може би смехът й е твърде силен или усмивката й прекалено изкуствена, или бръчките около очите й разкриваха, че е тръгнала по наклонената плоскост. Да, той ясно си представяше жената, а образът й провокираше съжаление и отвращение.

И мъст. Колкото и да ненавиждаше Ричард, нищо не можеше да промени факта, че са братя. Те споделяха едни и същи спомени, едни и същи следобеди на езерото, разходките по вълнолома, тихия кикот в тъмнината. Последното им спречкване беше сериозно, но в дъното на душата си Чейс се надяваше, че ще изгладят отношенията си. Винаги имаше време да поправят нещата и отново да станат приятели.

Такива бяха мислите му преди обаждането на Ивлин.

Яростта му набъбна и като тайфун мина през него. Възможностите са безвъзвратно изгубени. Вече няма шанс да кажеш: „Обичам те“ или „Спомняш ли си, когато...?“. Пътят пред него се разми. Той премигна и стисна волана по-здраво. Продължаваше да шофира към утрото.

В десет часа пристигна в Бейс Харбър. В единайсет беше на борда на „Джени Би“ с лице, обърнато към вятъра, а ръцете му стискаха парапета на ферибота. В далечината в мъглата като малко зелено петно се появи силуетът на остров Шепърдс. Носът на „Джени Би“ следваше движението на големите вълни нагоре-надолу и Чейс почувства как в стомаха му се надига познатото усещане на гадене, а в гърлото му се появи кисел вкус. Винаги аз съм бил този, който се оплаква от морска болест, помисли си той. От цяло семейство на мореплаватели Чейс беше единственият непохватен моряк, синът, който предпочиташе да има твърда земя под краката си. Ричард обираше всички трофеи от състезания. За малки платноходки, за едномачтови платноходи, за всеки друг клас, за който може да се сети човек, Ричард все печелеше наградите. В тези води той усъвършенства уменията си, научи се как да лавира спрямо вятъра, да обръща платната, да издава заповеди. Вдигни триъгълното платно, свали триъгълното платно. За Чейс всичко това беше налудничава безсмислица. И изведнъж се появи това нещастно гадене...

Чейс вдиша дълбоко соления въздух и когато „Джени Би“ спря до пристана, той усети как стомахът му се успокои. Върна се при колата и изчака реда си, за да мине през рампата. Върху номерата на всичките осем коли пред него имаше разрешително за напускане на границите на щата. Изглежда населението на половината щат Масачузетс се изнасяше тук на север. Човек едва ли не чуваше стенанията на щата Мейн, породени от тежестта на всичките тези проклети коли.

Служителят на ферибота му направи знак да тръгва. Чейс включи на скорост и потегли нагоре по рампата към остров Шепърдс. Стори му се странно колко малко се е променила околността през годините. Същите стари сгради гледаха към Сий стрийт: пекарната, банката, кафене „Фицджералд“, магазинът „За пет цента“, смесеният магазин на Лалин. На няколко стари места се бяха появили нови

имена. Магазинът за красота „Вог“ сега беше книжарница „Горам“, а на мястото на селския магазин имаше „Фолклорни антики“ и кантора за недвижими имоти. Господи, кое е това, което привлича интереса на туристите тук?

Той сви зад ъгъла нагоре по Лимърок стрийт. От дясната му страна се намираше редакцията на „Айънд Хералд“, разположен в същата тухлена сграда. Чудеше се дали някоя от тях не беше претърпяла промени в интериора си. Той си я спомняше много добре, декоративен ламаринен таван, охлузени бюра, стена с портрети на издателите, всичките от фамилията Тримейн. Представяше си всичко това, дори пишещата машина „Ремингтон“ върху старото бюро на баща му. Разбира се, отдавна вече нямаше изделия с марката „Ремингтон“. Имаше компютри, елегантни и безлични. Ето така издаваше вестника Ричард. Долу старото, да живее новото.

Да влезе следващият Тримейн.

Чейс продължи нататък и зави по Честнът Хил. Половин миля по-нагоре, близо до най-високата точка на острова, бе разположено имението на Тримейн. Викторианските кулички и безвкусната позлата му напомняха на чудовищна жълта сватбена торта. Сега къщата беше преобоядисана в достопочтено сиво и бяло. Красотата ѝ изглеждаше някак по-скучна, притъпена и преминала. Чейс сякаш предпочиташе жълтия цвят на сватбената торта.

Паркира колата, грабна куфара си от багажника и тръгна нагоре по алеята. Още преди да стигне до стъпалата на входната площадка, вратата се отвори и се появи Ивлин, която го очакваше.

— Чейс — изплака тя, — о, Чейс, ти си тук! Благодаря на Бога, че си тук!

Тя тутакси се отпусна в прегръдката му. Той механично я прегърна, почувства треперещото ѝ тяло и топлият ѝ дъх до врата си. Остави я в обятията си.

Най-после тя се отдръпна и се втренчи в него. Както винаги, прекрасните ѝ зелени очи бяха изумителни. Русите коси с оттенък на мед и дължина до раменете бяха сплетени във френска плитка. Лицето ѝ беше подпухнало, носът зачервен и разранен. Беше се опитала да го прикрие с пудра. Розова пудра беше засъхнала по едната ѝ ноздра, а по бузата ѝ имаше следа от размазан грим. Той не можеше да повярва, че това е красивата му снаха. Нима наистина жалееше?

— Знаех, че ще дойдеш — прошепна тя.

— Тръгнах веднага щом ми се обади.

— Благодаря ти, Чейс. Не знаех към кого другого да се обърна...

— Тя пристъпи назад и го погледна. — Горкичкият, сигурно си капнал от умора. Влез, ще ти направя кафе.

Те влязоха във фоайето. Сякаш се пренесе в детството си, почти нищо не беше се променило. Същият дъбов под, същото осветление, същите миризми. За миг си помисли, че ако се обърне и погледне през вратата към гостната стая, ще види майка си да пише нещо трескаво, седнала зад бюрото. Възрастното момиче никога не посегна към пишещата машина. Тя вярваше, че ако карето с клюките беше достатъчно пикантно, всеки издател би го приел дори на езика суахили. Както се оказа, не само че издателят се сдоби с нейното каре, но той се сдоби и с *нея*. Брак по сметка, с две думи казано.

Майка му така и не се научи да работи на пишеща машина.

— Здравей, чично Чейс.

Той вдигна поглед и на най-горното стъпало видя млад мъж и млада жена. Не е възможно това да са близнаките! Докато двамата слизаха надолу по стълбите, като Филип вървеше напред, Чейс ги наблюдаваше изумен. Последният път, когато ги видя, бяха недодялани младежи. И двамата бяха високи, руси и стройни. С това се изчерпваше приликата между тях. Филип се движеше грациозно с увереността на танцьор, един елегантен Фред Астер в партньорство с, е... твърде слабо подобие на Джинджър Роджърс. Младата жена, която леко пристъпи зад него, имаше голяма прилика с конете.

— Не мога да повярвам, че това са Каси и Филип — рече Чейс.

— Твърде дълго отсъстваше — отвърна Ивлин.

Филип пристъпи и се здрависа с Чейс. Сякаш непознат, а не племенникът му го поздрави. Ръката му беше тънка, фина, ръка на джентълмен. Беше наследил аристократичността на майка си, прав нос, изсечени скули, зелени очи.

— Чично Чейс — мрачно каза той, — завръщащ се у дома по ужасен повод, но се радвам, че си тук.

Чейс насочи поглед към Каси. Когато за последен път видя дъщерята на брат си, тя беше една енергична малка маймунка, която до полуда задаваше въпроси. Той не можеше да повярва, че се е превърнала в намусената млада жена пред него. Възможно ли е

скръбта да променя човека така? Меките ѝ коси бяха опънати назад така силно, че лицето ѝ приличаше на съвкупност от издатини: широк нос, заешка захапка, квадратно чело без следа от бретон. Единствено очите ѝ напомняха бегло за онова десетгодишно дете. Имаше прям и изключително интелигентен поглед.

— Здравей, чично Чейс — каза тя. Поразително делови тон за момиче, което току-що е загубило баща си.

— Каси — намеси се Ивлин, — няма ли да целунеш чично си? Изминал е цялото това разстояние, за да е с нас.

Каси пристъпи напред и залепи една нескопосна целувка върху бузата на Чейс. Веднага се отдръпна, сякаш се засрами от фалшивата изява на обич.

— Със сигурност си пораснала — каза Чейс. Това бе най-милосърдната похвала, която успя да измисли.

— Да, случва се.

— На колко години си сега?

— Почти на двайсет.

— Значи и двамата учате в колеж.

Каси кимна. За първи път по устните ѝ пробягна нещо като усмивка.

— Аз уча в университета на Южен Майн. Журналистика. Смятам, че скоро в „Хералд“ ще са нужни...

— Филип учи в Харвард — намеси се Ивлин. — Като баща си.

Усмивката на Каси се стопи още преди да е разцъфнала. Тя погледна майка си с раздразнение, обърна се и се заизкачва нагоре по стълбите.

— Каси, къде отиваш?

— Трябва да изпера дрехите си.

— Но чично ти току-що пристигна. Върни се и седни при нас.

— Защо? — през рамо изстреля въпроса момичето. — И сама можеш да го забавляваш, при това съвсем добре.

— Каси!

Момичето се обърна и погледна Ивлин с широко отворени очи.

— Защо?

— Караж ме да се срамувам.

— Е, не е нещо ново.

Почти готова да се разплаче Ивлин се обърна към Чейс.

— Нали виждаш как стоят нещата? Дори не мога да разчитам на собствените си деца. Чейс, не мога да се справя сама. Просто не мога.

— Сподавяйки плача си, тя се обърна и влезе в гостната.

Близнаците се спогледаха.

— Пак го направи — отбеляза Филип. — Не си улучила момента за схватка, Каси. Не ти ли е мъчно за нея? Не можеш ли да се опиташ да се държиш добре? Само през следващите няколко дни.

— Не е вярно, че *не се опитвам*. Но тя ме влудява.

— Добре, тогава бъди поне възпитана. — Той замълча и след малко допълни: — Знаеш, че татко би искал точно това.

Каси въздъхна. После послушно слезе по стъпалата и се отправи към гостната след майка си.

— Предполагам, че поне това му дължа...

Филип поклати глава и погледна Чейс.

— Просто още един епизод от прелестната сага на фамилията Тримейн.

— Откога е така?

— От години. Сварваш ги в най-лошия им момент. Човек би си помислил, че след снощи, когато загубихме татко, ще се сплотим. Вместо това, изглежда още повече се отдалечаваме един от друг.

Влязоха в гостната. Майката и дъщерята седяха в срещуположните краища на стаята. И двете бяха възвърнали самообладанието си. Филип седна между тях в ролята си на постоянен буфер. Чейс се настани в един фотьойл в ъгъла. Това за него беше неутрална територия.

От прозорците към залива нахлуваше слънчева светлина и докосваше лъскавия дървен под. В тишината отекваше само тиктакането на часовника върху полицата над камината. „Всичко изглежда същото“, помисли си Чейс. Същите маси в стил Хепълуайт от XV век, същите столове от времето на кралица Ана. Точно такава я помнеше от детинството си. Ивлин не беше променила нито един детайл. Това го накара да се почувства отлично.

Чейс реши да наруши настъпилата опасна тишина.

— На идване минах покрай сградата на издателството. Никак не се е променила.

— Нито градът — рече Филип.

— Както винаги, вълнуващ — безизразно добави сестра му.

— Какви са плановете за „Хералд“? — попита Чейс.

— Филип ще го поеме — обясни Ивлин. — Така или иначе, време е. Ще имам нужда от него у дома сега, когато Ричард... — Тя преглътна и сведе поглед. — Готов е за тази работа.

— Не съм сигурен, че съм готов — отвърна Филип. — Едва втора година съм в колежа. Освен това, има и някои други неща, които бих искал...

— Баща ти беше на двайсет, когато дядо Тримейн го направи издател. Нали така, Чейс?

Той кимна.

— Така, че няма причини да не можеш да хванеш кормилото.

Филип сви рамене.

— Джил Викъри се справя отлично.

— Филип, тя е само наемен работник. „Хералд“ има нужда от истински капитан.

Каси се наведе напред, изведнъж погледът ѝ стана оствър.

— И други могат да го правят — каза тя. — Защо трябва да е Фил?

— Баща ти искаше да е Фил. А Ричард винаги знаеше кое е най-доброто за „Хералд“.

Настъпи тишина. Отекващо само силното тиктакане на часовника върху полицата над камината.

Ивлин въздъхна неуверено и обгърна с ръце главата си.

— О, боже, всичко изглежда така коравосърдечно. Не мога да повярвам, че говорим за това. Кой да заеме мястото му.

— Рано или късно — рече Каси, — трябва да говорим за това. И за много други неща.

Ивлин кимна и погледна настрани. В една от другите стаи звънеше телефонът.

— Ще се обадя — съобщи Филип и излезе.

— Аз просто не мога да мисля — обади се Ивлин като притискаше глава с длани си. — Иска ми се да можех да накарам мозъка си да заработи отново...

— Случило се е едва снощи — тихо отбеляза Чейс. — Ще ти е необходимо време, за да преодолееш шока.

— Трябва да мисля и за погребението. Дори не искат да ми кажат кога ще освободят... — Тя стисна очи. — Не разбирам защо се

проточва толкова много. Защо щатският инспектор трябва многократно да преглежда всяко нещо. Искам да кажа, не разбират ли какво се е случило? Не е ли очевидно?

— Очевидното невинаги е истината — обясни Каси.

Ивлин погледна дъщеря си.

— Какво искаш да кажеш?

Филип се върна.

— Мамо? Обади се Лорн Тибетс.

— О, боже! — Ивлин неуверено се изправи. — Идвам.

— Иска да се видите.

Тя се намръщи.

— Веднага ли? Не може ли да почака?

— Не е зле да приключиш с това, мамо. Рано или късно ще се наложи да се срещнеш с него.

Ивлин се обръна и погледна Чейс.

— Сама не мога. Ела с мен, моля те!

Чейс нямаше ни най-малка представа къде щяха да ходят и кой беше Лорн Тибетс. В този момент той искаше само един горещ душ и легло, където да се строполи. Но те трябваше да почакат.

— Разбира се, Ивлин — отвърна той.

Неохотно се изправи, раздвижвайки схванатите си нозе след дългото пътуване от Гринуич.

Ивлин вече вземаше дамската си чантичка. Извади ключовете за колата и ги подаде на Чейс.

— Аз... аз съм твърде разстроена. Не би ли могъл ти да шофираш?

Той пое ключовете.

— Къде отиваме?

С треперещи ръце Ивлин си сложи слънчевите очила. Подутите ѝ очи се скриха зад тъмните стъкла.

— В полицията — отвърна тя.

ВТОРА ГЛАВА

Полицейското управление на остров Шепърдс се помещаваше в бивш универсален магазин, който с течение на годините беше разпределен на малки стаички и офиси. В спомените на Чейс представляваше доста по-величествена сграда, но от години той не беше влизал вътре. Тогава беше момче, непокорно при това, от онзи тип хора, за които полицейското управление представляваше заплаха. В деня, когато го доведоха тук, защото стъпкал розовата леха на госпожа Гордимър, при това съвсем несъзнателно, таваните изглеждаха по-високи, стаите по-просторни, а всички врати водеха към неизвестността на ужаса.

Сега я видя такава, каквато всъщност си беше, стара, изморена сграда, която има нужда от боядисване.

Новият шеф на полицията Лорн Тибетс имаше много подходящо телосложение за този клаустрофобичен развъдник. Ако в професията на полицая имаше изискване за минимална височина, то Тибетс се беше промъкнал точно под минимума. Беше нисък и набит, спретнато облечен в официално лятно каки в комплект с кепе, което да увеличава ръста му и да скрива плешивината му, според подозренията на Чейс. Приличаше му на един малък Наполеон в пълна парадна униформа.

Въпреки че на ръст беше нисък, началник Тибетс обичаше високопарните маниери. Той се промуши през цял куп бюра и шкафове с картотеки, за да поздрави Ивлин с подобаващо за положението ѝ внимание.

— Ивлин, толкова съжалявам, че ви накарах да дойдете тук. — Той хвана ръката ѝ и я стисна в желанието си да я успокои, но Ивлин се сви. — Прекарала сте ужасна нощ, нали? Просто една ужасна нощ.

Ивлин вдигна рамене, както за да му отговори, така и за да се освободи от ръцете му.

— Знам, че ви е трудно да се занимавате с това. Аз и не исках да ви притеснявам, не и днес. Но нали знаете? Има куп доклади за картотекиране. — Той погледна Чейс с привидно случаен поглед. Чейс

забеляза, че малкият Наполеон имаше остьр поглед, който улавя всичко.

— Това е Чейс — представи го Ивлин, потупвайки ръкава си, сякаш да заличи отпечатъка на лапите на началник Тибетс. — Братът на Ричард. Пристигна тази сутрин от Кънектикут.

— О, така ли — отвърна Тибетс, очите му тутакси свързаха образа с името. — Виждал съм ваша снимка във физкултурния салон на гимназията. — Той подаде ръка. Ръкува се енергично като човек, който се опитва да компенсира ниския си ръст. — Нали си спомняте, онази, на която сте с баскетболен екип?

Чейс учудено премигна.

— Все още ли я държат на стената?

— Това е местната зала на славата. Да видим, вие сте випуск „71“. Звездният център на университетския баскетбол. Нали така?

— Учудвам се, че знаете всичко това.

— Аз самият съм играл баскетбол. В гимназията „Мадисън“, Уисконсин. Рекордър на свободните хвърляния. И в отбелязването на кошове.

Да, Чейс ясно си го представяше. Лорн Тибетс, подскачащият по баскетболното игрище дребосък. Съвсем подхождаше на ръкостискането му, което троши кости.

Изведнъж вратата на управлението се отвори. Някаква жена извила:

— Хей, Лорн!

Тибетс се обърна и с усилие се изправи пред посетителката, която имаше вид на току-що влетяла от улицата.

— Ани, ти пак ли си тук?

— Както в поговорката. — Жената премести охлузената си торба на другото рамо. — Е, аз кога ще получа решението?

— Когато реша. Сега се омитай.

Жената безцеремонно се обърна към Ивлин. Двете можеха да позират за някое модно списание в отдела за преправяни дрехи. С рошавата си коса и раздърпана риза и дънки Ани щеше да пасне на рубриката „Преди“.

— Госпожо Тримейн? — учтиво каза тя. — Знам, че не е подходящ моментът, но съм притисната и имам нужда от малко...

— За бога, Ани! — прекъсна я Тибетс и се обърна към ченгето на рецепцията. — Елис, изведи я оттук.

Елис скокна от стола като кукла на пружина.

— Хайде, Ани. Размърдай се, ако не искаш да пишеш за кирливите си ризи.

— Тръгвам, тръгвам.

Ани отвори вратата чевръсто. На излизане я чуха да си мърмори:

— Божке, не дават на момичето да си върши работата тук...

Ивлин погледна Чейс.

— Това е Ани Беринджър, една от ненадминатите репортерки на Ричард. Понастоящем ненадмината напаст.

— Не мога да я обвинявам — рече Тибетс. — Нали за това ѝ плащате? — Той хвана Ивлин за лакътя. — Нека да започваме. Ще ви заведа в място в този аквариум.

Кабинетът на Лорн се намираше в отсрещния край на коридора след серия стаички-кутийки. Едва ли не всеки квадратен сантиметър беше натъпкан с мебели, имаше бюро, два стола, етажерка, шкафове с картотеки. В единия ъгъл незабележимо вехнеше папрат. Макар и стъчкано, всичко беше чисто, полиците избърсани от праха, а книжата подредени в класъри. На стената се открояваше следният надпис: „Колкото по-малко е кучето, толкова по-голяма е схватката“.

Тибетс и Ивлин седнаха на двата стола. Внесоха още един за секретарката, която щеше да записва показанията. Чейс остана прав на страна. Беше му приятно да е прав, да протегне от малелите си крака.

Е, беше му приятно само за около десет минути. След това имаше усещането, че ще се свлече и трудно следеше разговора. Почувства се като онази повехнала папрат в ъгъла, която безвъзвратно вехнеше.

Тибетс задаваше въпросите, а Ивлин отговаряше с обичайния си шептящ глас, който можеше да накара човек да задреме. Тя подробно разказа за случилото се предната нощ. Както се изрази „една типична вечер“. Вечеря в шест, с цялото семейство. Агнешки джолан с аспержи, за десерт лимоново суфле. Ричард изпил една чаша вино, винаги го правел. Разговорът се движел около обичайните теми, най-новите клюки във вестника, намаляването на тиража и увеличаването на разходите, за притесненията по повод вероятен процес за клевета. Тони Графам бил разстроен от последната статия. После говорили за

изпитите на Филип и оценките на Каси, за това колко прекрасни са люляците тази година, и че автомобилната алея имала нужда от нова настилка. Типичен разговор по време на семейна вечеря.

В девет часа Ричард излязъл, защото имал някаква работа в офиса или поне така казал. А Ивлин?

— Аз се качих и си легнах.

— А Каси и Филип?

— Те мисля, че отидоха на кино.

— Значи, всеки пое в своя посока.

— Да. — Ивлин сведе поглед към скута си. — Това е всичко. До дванайсет и трийсет, когато телефонът иззвъня...

— Да се върнем към разговора по време на вечерята.

Повтори се същият разказ. Може би няколко допълнителни подробности тук-там, но принципно беше същият. Последните остатъци на воля за будуване на Чейс се изчерпваха. Той изпадаше в състояние на полуусъзнание. Нозете му омекваха, потъваха в съня, за който жадуваше мозъкът му. Подът изглеждаше твърде удобен за целта. Поне беше хоризонтален. Усети, че се свлича...

Изведнъж се събуди и видя, че всички го наблюдават.

— Добре ли си, Чейс? — попита Ивлин.

— Съжалявам — измърмори той. — Явно съм по-изморен, отколкото предполагах. — Той тръсна глава. — Дали бих могъл да получа чаша кафе?

— Надолу по коридора — обясни Тибетс. — Вари се цяла кана, а има и кушетка, ако ви потрябва. Защо не изчакате там?

— По-добре върви — подкани го Ивлин, — скоро ще свърша.

С чувство на облекчение Чейс излезе от кабинета и тръгна да търси благословената кана с кафе. По обратния път по коридора надзърна в първата стая и откри умивалник. Следващата врата беше заключена. Продължи нататък и надникна в третата, която беше тъмна. Разпозна кушетка, няколко стола и натрупани мебели в ъгъла. На страничната стена имаше прозорец. Именно той прикова вниманието му, тъй като, за разлика от обикновените прозорци, той не гледаше навън, а към някаква съседна стая. През стъклото видя жена, която седеше сама до една маса.

Тя не го забелязваше. Беше свела поглед към масата пред нея. Нещо го накара да се приближи, нещо в нейната абсолютно безмълвна

и неподвижна поза. Почувства се като ловец, съвсем неочеквано попаднал на кошута в гората.

Чейс тихо се шмугна в тъмнината и остави вратата да се затвори. Отиде до прозореца. Еднопосочко огледало, разбира се, ето какво беше. Той стоеше от страната на наблюдаващия, а тя откъм сляпата страна. Жената нямаше никаква представа, че той е там и ги дели само половининчово стъкло. Стори му се подло да я шпионира, но не можеше да се сдържи. Привличаше го старата илюзия за шапката-невидимка, че е мухата на стената и невидимият наблюдател.

А и жената.

Тя не беше изключително красива, и нито дрехите, нито прическата ѝ подсилваха достойността ѝ. Беше облечена с избелели сини дънки и тениска с надпис „Бостън ред сокс“, която явно ѝ беше по-голяма с няколко номера. Кестенявата ѝ коса бе събрана в неравна плитка. Няколко кичура се бяха изпълзали и непокорно висяха край слепоочията ѝ. Не носеше почти никакъв грим, но и лицето ѝ беше от този тип, който няма нужда от грим, като лицата на моделите, които човек може да види по каталогите за Патагония, момичета, които събират листа или прегръщат агънца. Единствено светлите ѝ очи, сини или сиви, не пасваха на здравия ѝ вид, който загатваше за слънчев загар. Подпухналите ѝ клепачи му подсказваха, че е плакала. Тя посегна и избърса една сълза по бузата си. Огледа масата сякаш търсеше нещо. После в безсилието си издърпа единия край на тениската и избърса лицето си. Безпомощен жест на дете. Това ѝ придаде още по-уязвим вид. Чейс недоумяваше защо седеше сама в тази стая като изоставена душа. Очевидец ли беше? Жертва ли?

Тя погледна направо, точно към него. Той инстинктивно се отдръпна от прозореца, макар да знаеше, че тя не може да го види. Жената видя единствено своето отражение, което също я наблюдаваше. Изглежда приемаше образа си пасивно и с досада. Безразличие. Сякаш си мислеше: „Ето ме, приличам на вещица, но хич не ми пук“.

В ключалката изтрака ключ. Жената тутакси се изправи, тялото ѝ беше изпънато от напрежение. Отново избърса лицето си и повдигна брадичка, сякаш се готвеше за свада. Въпреки подпухналите ѝ очи и мократа от сълзите тениска, тя решително захвърли плаща на уязвимостта. Напомни на Чейс за войник, препасан за бой, но изплашен до смърт.

Вратата се отвори. Влезе мъж в сив костюм, без вратовръзка, с делови вид. Взе един стол. Чейс се стресна от силното скърцане на краката на стола по пода. Разбра, че в съседната стая навярно има микрофон и звукът се предаваше чрез малък усилвател до прозореца.

— Госпожице Уд? — попита мъжът. — Съжалявам, че ви накарах да чакате. Аз съм лейтенант Мерифийлд от щатската полиция. — Той протегна ръка и се усмихна. Усмивката му беше красноречива. Аз съм *ти приятел, най-добрият. Тук съм, за да сложа ред в нещата.*

Жената се поколеба, после се здрависа.

Лейтенант Мерифийлд се настани на стола, и дълго и съчувственно я наблюдава.

— Сигурно сте изтощена — рече той с най-приятелски тон. — Удобно ли се чувствате? Готова ли сте да продължим?

Тя кимна.

— Запозната сте с правата си, нали?

Отново кимване.

— Разбирам, че сте се отказала от правото на вашия адвокат да присъства.

— Нямам адвокат — каза тя.

Чейс не очакваше такъв глас. Беше мек и дрезгав. Сподавен и сърцераздирателно треперещ глас, изпълнен с мъка.

— Ако желаете, ще ви назначим адвокат — обясни Мерифийлд.

— Може да отнеме малко време, а това означава, че ще се наложи да проявите търпение.

— Моля ви, просто искам да ви разкажа какво се случи...

По устните на лейтенант Мерифийлд пробягна усмивка. Триумфираща.

— Добре, тогава. Да започваме. — Той постави на масата касетофон и натисна копчето. — Кажете името, адреса и с какво се занимавате?

Жената въздъхна дълбоко, сякаш да добие кураж.

— Казвам се Миранда Уд. Живея на Уилоу стрийт номер осемнайсет. Работя като коректор в „Айънд Хералд“.

— Вестникът на господин Тримейн ли?

— Да.

— Да минем направо към миналата нощ. Разкажете ми какво се случи. Всичко до смъртта на господин Ричард.

Чейс внезапно усети как тялото му омеква. *Смъртта на господин Ричард Тримейн*. Той несъзнателно се притисна към студеното стъкло, без да откъсва поглед от лицето на Миранда Уд. Там видя невинност и мекота. Каква чудесна маска, каква непорочна и превъзходна маскировка.

„Любовницата на брат ми“, помисли си той, внезапно осъзнавайки думите.

Любовницата на брат ми.

Той слушаше изповедта ѝ с ужас и в омая.

— Да се върнем няколко месеца назад, госпожице Уд. До момента, когато се запознахте с господин Тримейн. Разкажете ми за връзката си.

Миранда се втренчи в сключените си ръце на масата. Самата маса беше типична, грозна канцеларска мебел. Тя забеляза, че някой беше издълбал инициалите Д.М.К. Чудеше се кой ли е Д.М.К. и дали този човек беше седял тук при подобни обстоятелства и дали е бил също толкова невинен. Изведнъж усети, че нещо я свързва с този незнаен предшественик, седял на същия горещ стол в битка за едничкия си живот.

— Госпожице Уд? Моля, отговорете на въпроса ми.

Тя вдигна поглед към лейтенант Мерифийлд. Усмихнатият унищожител.

— Съжалявам — отвърна тя. — Не ви чух.

— За господин Тримейн. Как се запознахте?

— В „Хералд“. Преди около година ме наеха. По време на работа се опознахме.

— И?

— И... — тя си пое дълбоко въздух, — се сближихме.

— Кой направи първата крачка?

— Той. Започна да ме кани на обяд. Съвсем делови, както той се изразяваше. За да поговорим за „Хералд“. За промените във формата.

— Не е ли необично собственикът да има толкова близки отношения с коректор?

— Може би в някой вестник в големия град. Но „Хералд“ е вестник в малко градче. Всички от персонала вършат по малко от всичко.

— Значи, по време на работа вие опознахте господин Тримейн.

— Да.

— Кога започнахте да спите с него?

Въпросът прозвуча като плесница през лицето ѝ. Тя изправи гръб.

— Не беше така.

— Вие не сте спала с него, така ли?

— Не съм... Искам да кажа, да, спала съм, но това се случи след месеци. Не излизахме на обяд, за да си легнем веднага след това.

— Разбирам. Било е *романтична* история. Това ли се опитвате да ми кажете?

Тя прегълътна. Мълчаливо кимна. Звучеше толкова глупаво, както той го формулира. Романтична история. Сега, когато чуваше тези думи, произнесени в тази студена и гола стая, тя беше поразена от това колко глупаво е било всичко. Цялата злощастна любовна афера.

— Мислех, че го обичам — прошепна Миранда.

— Какво казахте, госпожице Уд?

Тя повтори по-силно:

— Мислех, че го обичам. Нямаше да легна с него, ако не го обичах. Не се впускам в приключения за една нощ. Дори не се забърквам в любовни афери.

— Но в тази се забъркахте.

— Ричард беше различен.

— Развличен от кого?

— От другите мъже. Не го занимаваха само и единствено футболът и колите. Той се интересуваше от същите неща, от които се интересувах и аз. Например, този остров. Погледнете статиите му, човек може да се увери колко силно обича това място. Говорили сме часове по темата, неведнъж. И най-логичното нещо на света изглеждаше да... — Тя леко потрепери от мъка и сведе поглед. Тихо продължи: — Мислех си, че е различен. Поне имаше вид, че е...

— Освен това, е бил женен. Но вие сте знаела.

Тя усети как раменете ѝ се отпуснаха.

— Да.

— Знаехте ли, че има две деца? — Тя кимна. — Въпреки това, сте имали любовна връзка с него. Нима не е имало никакво значение за вас, че три невинни същества...

— Смятате, че не съм мислила за това? — Брадичката ѝ се надигна в знак на ярост. — Смятате, че не съм мразила себе си ли? Никога не престанах да мисля за семейството му. За Ивлин и близнаниците. Чувствах се зла и омърсена. Чувствах се... Не знам. — Тя въздъхна безпомощно. — Като в капан.

— Защо?

— Заради любовта ми към него. Или поне, което мислех, че е любов. — Тя се поколеба. — Но може би... може би аз никога всъщност не съм го обичала. Не истинския Ричард.

— Какво доведе до това смайващо откровение?

— Нещо, което научих за него.

— Какво?

— Как използва хората. Служителите си, например. Как ги третира.

— Значи сте видяла истинския Ричард Тримейн и сте го разлюбили.

— Да. И го зарязах. — Тя въздъхна дълбоко, сякаш усещаше облекчение, че най-болезнената част от признанието ѝ е приключила.

— Преди месец.

— Бяхте ли ядосана?

— По-скоро се чувствах... предадена. От всичките тези фалшиви образи.

— Значи сигурно сте била ядосана.

— Предполагам, да.

— Та, в продължение на месец сте била бясна заради господин Тримейн.

— Понякога. Повечето пъти се чувствах глупаво. А той не ме оставяше на мира. Не преставаше да ми се обажда и да настоява да се съберем отново.

— Това също ви ядосваше.

— Да, разбира се.

— Дотолкова, че да го убиете ли?

— Не! — Тя вдигна остьр поглед.

— Дотолкова, че да грабнете ножа от кухненското чекмедже?

— Не!

— Дотолкова, че да влезете в собствената си спалня, където лежал той и да го наръгате в гърдите?

— *Не! Не, не.* — Хлипайки и крещейки, тя отричаше. Нейният глас проехтя като чужд вик в тази студена стая-кутийка. Хвана главата си с ръце и се облегна на масата. — Не — прошепна. Трябваше да се махне от този ужасен човек с ужасни въпроси. Тя понечи да се изправи от стола.

— Седнете, госпожице Уд. Не сме свършили.

Тя послушно се облегна на стола.

— Не съм го убила — изплака. — Казах ви, намерих го на моето легло. Прибрах се у дома, а той лежеше там...

— Госпожице Уд...

— Бях на плажа, когато е станало. Седях на плажа. Не спирам да повтарям това нещо на всички вас! Но никой не ме чува. Никой не ми вярва...

— Имам още въпроси.

Тя плачеше, не отговаряше, защото не беше в състояние. Той чуваше само хлипанията ѝ.

— Добре, тогава — въздъхна най-накрая Мерифийлд и изключи касетофона. — Ще направим почивка. Един час и после ще продължим.

Миранда не помръдна. Тя чу как столът на мъжа изскърца, после той излезе от стаята, вратата се затвори. След няколко секунди се отвори отново.

— Госпожице Уд, ще ви заведа в килията ви.

Миранда бавно се изправи от стола и се обърна към вратата. Едно младо ченге я чакаше, на хубавото му лице имаше приятелска усмивка. На табелката му пишеше „Полицай Снайп“. Тя смътно си го спомняше от едно друго време от живота си, преди да попадне в затвора. О, да. Веднъж на Бъдни вечер той скъса талона ѝ за глоба за паркиране. Любезен жест на галантност към една дама. Чудеше се какво ли си мисли сега за тази дама, дали виждаше на челото ѝ клеймото *убийца*.

Мъжът я изведе в коридора. В единия край тя зърна лейтенант Мерифийлд, който разговаряше с началник Тибетс. Любезният полицай Снайп я поведе в противоположната посока. След няколко крачки Миранда забави ход и спря.

В другия край на коридора стоеше мъж и я наблюдаваше. Не беше го виждала преди. Ако го беше виждала, щеше да го запомни.

Стоеше като непреодолима преграда с ръце, пъхнати в джобовете, а раменете му изпъльваха тесния коридор. Нямаше вид на ченге. Ченгетата изглеждаха по стандартен начин, а видът на този мъж беше съвсем различен — небръснат, с тъмна рошава коса и смачкана риза. Най-много я разтревожи начинът, по който я наблюдаваше. Не с пасивното любопитство на зяпач. Не, това беше нещо далеч повраждебно. Тъмните му очи бяха и съдията, и съдебните заседатели, които претеглят фактите и я обявяват за виновна.

— Движете се, госпожице Уд — каза полицай Снайл. — Тук наблизо е.

Миранда направи усилие да тръгне напред към тази човешка преграда. Мъжът се отдръпна, за да им направи път. Докато минаваше покрай него, тя усети как погледът му я изпепелява и го чу да си поема дълбоко дъх, сякаш се опитваше да не вдишка същия въздух като нея, сякаш самото ѝ присъствие по някакъв начин тровеше атмосферата. През последните дванайсет часа се бяха отнасяли с нея като с престъпник, слагаха ѝ белезници, вземаха ѝ отпечатъци, претърсваха я. Обстрелваха я с въпроси и я заливаха с унижение. Но тя нито за миг не се почувства като същество, което заслужава това отвращение и ненавист, до момента, в който този мъж я погледна. Изведнъж в нея се разгоря ярост, хищна ярост, която заплашваше да я изпепели в пламъците си.

Тя се спря и го погледна с широко отворени очи. Погледите им се вцепениха. Ето, да те вземат дяволите, помисли си тя. Който и да си, огледай ме. Огледай добре убийцата. Доволен ли си? Втренчените в нея очи бяха черни като нощта и вледенени от укор. Но докато се взираха едни в други, в дълбините им Миранда видя едно пламъче на несигурност, която граничеше с объркане. Сякаш това, което той виждаше, беше погрешно, сякаш образът и обяснението му бяха неправилно съчетани.

Надолу по коридора се отвори врата. Чуха се стъпки навън, но те замряха.

— Боже господи! — прошепна един глас.

Миранда се обърна.

Ивлин Тримейн стоеше като вкаменена на вратата на тоалетната.

— Чейс — прошепна тя, — това е...

Той веднага отиде при Ивлин и протегна ръка. Тя я погаси с двете си ръце сякаш животът ѝ висеше на косъм.

— О, моля те — безпомощно прошепна тя. — Не мога да я гледам.

Миранда не помръдваше. Беше като парализирана, чувствуващо вина за това, което стори на тази жена и семейството ѝ. Макар и не убийство, нейното престъпление беше смъртен грех срещу Ивлин Тримейн, за което вечно щеше да се измъчва.

— Госпожо Тримейн — тихо промълви тя, — съжалявам.

Ивлин зарови лице в рамото на Чейс.

— Чейс, моля те. Махни я оттук.

— Той ви обичаше — каза Миранда. — Искам да знаете това. Искам да знаете още, че никога не е преставал да ви обича...

— Махнете я оттук! — изкрештя Ивлин.

— Полицай — тихо каза Чейс. — Моля ви, изведете я.

Полицай Снайл хвана Миранда за лакътя.

— Да вървим.

Докато я водеха, Миранда извика през рамо:

— Не съм го убила аз, госпожо Тримейн. Трябва да повярвате в това...

— Несретница — извика Ивлин. — Мръсница! Съсира живота ми.

Миранда погледна назад и видя, че другата жена се беше отдръпнала от Чейс и стоеше изправена срещу нея като отмъстителен ангел. Руси кичури висяха край лицето ѝ, винаги бледо, ала сега побеляло като платно.

— Ти съсира живота ми! — пищеше Ивлин.

Този писък-обвинение отекваше в ушите на Миранда по целия дълъг път до затвора.

Омаломощена, тя тихомълком влезе в килията. Остана там като вкаменена, докато вратата се затвори. Стъпките на полицай Снайл заглъхнаха. Беше сама, залостена в тази клетка.

Изведнъж почувства, че се задушава без свеж въздух. Опита да се покатери до единствения малък прозорец като се надигна, държейки се за решетките, но беше твърде високо. Изтича до койката, придърпа я през килията и се качи върху нея. Дори тогава не успя да надзърне над перфера, за да усети влудяващия вкус на свободата. Навън слънцето

грееше. Зад оградения двор се виждаха кленови дървета, няколко покрива, чайка, който пореше небето. Ако вдишаше дълбоко въздух, щеше да усети мириза на морето. О, господи, колко сладко изглежда всичко! И колко недостижимо! Тя стисна решетките на прозореца толкова силно, че те се впиха в дланите ѝ. Притисна лице към перваза, затвори очи и си наложи да запази самообладание, да не се поддава на паника.

Аз съм невинна. Трябва да ми повярват, мислеше си тя.

А после? Ами ако не ми повярват? Не, по дяволите. Не мисли за това.

С усилие на волята си насочи мислите си към други неща. Сети се за мъжа в коридора с Ивлин Тримейн. Как го беше нарекла Ивлин? Чейс. Името ѝ напомняше нещо. Миранда го беше чувала преди. Тя отчаяно се хвана за тази странична мисъл, концентрира се изцяло, за да раззови паметта си. Имаше нужда от нещо, каквото и да е, за да прогони страховете от съзнанието си. Чейс. Чейс. Някой беше споменал името. Опита се да си припомни гласа, който го произнесе.

Споменът ѝ дойде като удар от куршум. Ричард го беше споменал. „От години не съм виждал брат си. Когато татко почина, ние се скарахме. Но Чейс винаги е бил проблемното дете в семейството...“

Това разкритие накара Миранда да отвори очи. Възможно ли е? В това лице не откри никаква прилика. Ричард беше синеок, със светлокава коса, грубовато лице, което винаги изглеждаше така, сякаш хей сега ще изгори от слънчевите лъчи. Този мъж на име Чейс беше тъмен като сянка. Трудно можеше да се повярва, че са братя. Но това обясняваше студенината му и укорителния му поглед. Той си мислеше, че тя е убила Ричард и чувстваше именно отвращение, когато се изправи лице в лице с убиеца на брат си.

Тя бавно се изтегна на койката. Легнала под прозореца, тя съзираше парчета синьо небе и облаци. Беше август. Денят щеше да е горещ. Тениската ѝ вече беше мокра от пот.

Затвори очи и се опита да си представи, че като чайка се стрелка в небесната шир и се опита да си представи острова там някъде долу под нея.

Но виждаше само очите на Чейс Тримейн, които обвиняваха.

ТРЕТА ГЛАВА

То наистина беше най-грозното куче на земята. Госпожица Лайла Сейнт Джон изпитваше към домашния си любимец смесени чувства на обич и съжаление. Сър Оскар Хенри Сан Анджело III, или Ози, беше рядка порода, позната под името португалски ватердог. Госпожица Сейнт Джон не беше съвсем наясно с достойнствата на тази изключителна порода. Тя подозираше, че е някаква шега на генетиците. Племенницата ѝ го беше връчила с думите „Да ти прави компания, леличко“ и оттогава насам госпожица Сейнт Джон се опитваше да се сети какво точно имаше племенницата ѝ против нея. Не че Ози нямаше абсолютно никаква оправдаваща стойност. Той не хапеше, не тормозеше котката. Беше задоволителен пазач. Но ядеше като кон, имаше резките движения на мишка и никак не можеше да прости, ако забравеха да го изведат два пъти през деня. Заставаше до вратата и започваше да вие.

Точно, както в момента.

О, госпожица Сейнт Джон познаваше това изражение. Въпреки че всъщност от толкова много козина не можеше да види очите на животното, тя знаеше какво означава изражението им. С въздишка отвори вратата. Черното кълбо козина буквально се търкулна по стъпалата на входната площадка и пое към гората. Госпожица Сейнт Джон нямаше избор и го последва. Беше топла вечер, неподвижен и сладък сумрак, целунат от лятна магия. Нямаше да се учуди, ако видеше нещо необикновено тази вечер. Кошута или може би млад елен, или лисиче, или дори бухал. Тя уверено се движеше между дърветата, следвайки кучето си. Забеляза, че те са наредени в права линия в посока „Роуз Хил Котидж“, лятната резиденция на семейство Тримайн. Каква трагедия е смъртта на Ричард Тримайн. Тя не харесваше кой знае колко този мъж, но на този самотен път единствените вили бяха нейната и на Тримайн. И по време на разходките си понякога го виждаше през прозореца, съсредоточен над бюрото си. Той винаги е бил любезен и почтителен с нея, но тя

подозираше, че в голяма степен това уважение беше механично и абсолютно неистинско. Той не се занимаваше със застаряващи жени, просто ги понасяше.

Но що се отнася до младите жени, е, тя беше чуvalа, че това е друга работа.

Безпокояха я откритията около смъртта му. Не толкова фактът, че е убит, а самоличността на обвиняемата. Госпожица Сейнт Джон се беше запознала с Миранда Уд и няколко пъти водеха разговори. На този малък остров, посрещ зима, само младоците фанатици се осмеляваха да шофират по заледените пътища, за да присъстват на срещите на местния градински клуб. Именно там госпожица Сейнт Джон се беше запознала с Миранда. Седяха една до друга по време на някаква лекция за триплоиден невен, също и на лекцията за култивирането на глоксиния. Миранда се държеше любезно и почтително, и то без преструвки. Чудесно момиче, в очите ѝ нямаше и следа от неискреност. Госпожица Сейнт Джон смяташе, че жена, която така страстно обичаше цветята, живите и растящи същества, просто не може да е убийца. Притесняваха я всичките тези жестоки коментари, които се носеха из града тези дни. Миранда Уд, убиец? Инстинктите на госпожица Сейнт Джон не приемаха тази мисъл, а те бяха винаги, ама винаги много добри.

Ози скокна край последните дървета и се изстреля към „Роуз Хил Котидж“. Госпожица Сейнт Джон покорно го последва. Именно тогава видя между дърветата да блещука светлина. Идваше от вилата на Тримайн. В същия миг изчезна. Тя внезапно спря, през главата ѝ мина зловеща мисъл. Единственият човек, който използваше вилата, беше Ричард. *Но той беше мъртъв.*

Рационалната част от мозъка ѝ, тази част, която обикновено напътстваше госпожица Сейнт Джон в ежедневния ѝ живот, взе превес. Разбира се, сигурно е някой от семейството. Може би Ивлин е дошла да опакова любовните афери на съпруга си.

Въпреки това, госпожица Сейнт Джон не можеше да се отърси от обзелото я неспокойствие. Тя пресече автомобилната алея и се приближи до стъпалата на входната площадка.

— Ало? — извика тя. — Ивлин? Каси?

Почукването ѝ остана без отговор.

Тя се опита да надникне през прозореца, но вътре беше тъмно.

— Ало? — извика отново, този път по-силно. Стори ѝ се, че чу леко тупване някъде из вилата. Последва тишина.

Ози започна да лае. Той танцуваше по входната площадка, а ноктите му барабаняха по дървения под.

— Тихо! — сряза го госпожица Сейнт Джон. — Седни.

Кучето изскимтя, седна и я удостои с очевидно наранен поглед.

Госпожица Сейнт Джон постоя за миг, заслушана, но не чу нищо, освен тупането на опашката на Ози по площадката. Дали да не позвъни на полицията. По целия път на връщане към вилата си тя обмисляше този ход. Щом се прибра във веселата си малка кухничка, самата идея ѝ се стори толкова глупава и паническа. Пътят до северния бряг отнемаше поне половин час шофиране. Местната полиция с нежелание щеше да изпрати някой, който след като измине цялото това разстояние, щеше да намери какво? Една неправдоподобна история? Освен това, какво ли в „Роуз Хил Котидж“ би заинтригувало крадците?

— Това е плод на въображението ми. Или на влошеното ми зрение. В края на краищата, когато човек е на седемдесет и четири, трябва да е готов да приеме, че способностите му са се поизменили.

Ози направи едно тясно кръгче, легна и тутакси заспа.

— Боже господи — каза госпожица Сейнт Джон, — та аз говоря на кучето си. Коя ли е следващата част от мозъка ми, която ще се скапе?

Съдебната зала беше пълна. Една дузина хора бяха върнати на входа, а това дори не беше същинският процес, а дело за поръчителство, една формалност, която според закона трябва да се изпълни четиридесет и осем часа след задържането.

Чейс, който седеше на втория ред с Ивлин и баща ѝ, подозираше, че процедурата ще е кратка. Фактите бяха непоклатими, а вината на заподозряната безспорна. Няколко думи на съдията, удар на чукчето и всички ще са напуснали залата. А убийцата ще се приbere в килията си, където ѝ е мястото.

— Дяволски цирк, ето какво е всичко това — изръмжа бащата на Ивлин, Ноа Деболт.

Среброкос, с дрезгав глас, на шейсет и шест, той все още изглеждаше внушително, както винаги. Чейс почувства несъзнателна

потребност да изправи гърба си и да внимава с обносите си. В присъствието на Ноа Деболт човек не можеше да се държи отпуснато, а ставаше любезен и почтителен, дори да беше на възраст.

Дори да беше шефът на полицията, отбеляза Чейс, когато Лорн Тибетс се спря и учтиво докосна шапката си за поздрав към Ноа.

Високопоставените лица заемаха местата си. Прокурорът от Бейс Харбър седеше до масата и прелистваше купчина документи. Изпъчени в униформите си и със зализани надолу коси, Лорн и Елис, представители на половината местни полицейски сили, седнаха в ляво. Дори си бяха направили път на косата си от една и съща страна. Адвокатът на защитата, младок, облечен с костюм, чиято цена изглежда беше два пъти по-висока от годишната му заплата, се суетеше около ключалката на коженото си куфарче.

— Би трябало да прочистят това място — изгрухтя Ноа. — Кой, по дяволите, пусна всички тези зяпачи? Това нещо аз го наричам нашествие в личното пространство.

— Достъпът е свободен, татко — мрачно рече Ивлин.

— Има хора и хора. На тези мястото им не е тук. Не е тяхна работа. — Ноа се изправи и махна към Лорн, но лицето на намазаната с брилянтин коса на полицейския началник беше обрнато напред. Ноа се огледа за съдебния пристав, но той беше изчезнал зад една странична врата. В безсилието си Ноа седна обратно на стола си.

— Не знам накъде е тръгнал този град — промърмори той. — Всичките тези нови хора. Вече нямат чувство за приличие.

— Тихо, татко — пошушина Ивлин. После разгневено измърмори — Къде са близнаките? Защо не са тук? Искам съдията да ги види. Горките деца без баща.

Ноа изпъхтя:

— Те са вече големи. Никого няма да впечатлят.

— Ето там, виждам ги — обади се Чейс, забелязвайки Каси и Филип няколко реда по-назад. Сигурно са се промъкнали по-късно с останалите зяпачи.

Значи публиката си е на мястото, помисли си той. Чакаме само главните действащи лица. Съдията и обвиняемата.

В същия миг се отвори една странична врата. Съдебният пристав с ръст на маймуна се появи отново. Той държеше доста по-дребния затворник. Когато сега за втори път видя Миранда, Чейс бе поразен от

факта, че тя е много по-бледа, отколкото си я спомняше. И колко покрехка. Върхът на главата ѝ едва достигаше рамото на пристава. Беше облечена със синя пола и обикновена бяла блузка, облекло, което несъмнено нейният адвокат беше избрал, за да изглежда в него невинна. Косата ѝ беше хваната отзад в спретната и подрязана опашка. Нямаше и помен от необузданост и поквара. Разкошните ѝ кестеневи кичури бяха опитомени от простичко ластиче. Не носеше нито бижута, нито грим. Бледността на бузите ѝ не беше резултат от ефектите на пудрата за лице.

Докато вървеше към масата на защитата, тя погледна множеството един-единствен път. Погледът ѝ обходи цялата зала и се спря на Чейс. Само за няколко секунди очите им се срещнаха, това беше като надзъртане зад крехката ѝ маска на самообладание. В изражението ѝ той забеляза гордост. Прочиташе го и в езика на тялото ѝ — изправена, с вдигната брадичка. Всички останали в залата също щяха да забележат и възненавидят тази показност на достойнство. Щяха да си помислят: „бесцрамна убийца“. Жена без покаяние, без срам. Как би желал и той самият да чувства същото към нея. Вината ѝ би изглеждала още по-неоспорима, а наказанието ѝ още посправедливо.

Но той знаеше какво се крие зад маската. Два дни по-рано го беше забелязал, но беше твърде горд да го покаже.

От мига, в който Миранда влезе в залата, нищо не изглеждаше реално. Стъпалата и нозете ѝ омекнаха. Всъщност, беше благодарна на съдебния пристав, че я държи здраво, докато влизаха през страничната врата. Всички лица от публиката се завъртяха като във водовъртеж, ако може да се нарече публика пълната със зяпачи зала. Как по друг начин да ги нарече човек? Публика, дошла да гледа нейното представяне, едно действие в театъра на нейния живот. Половината искаха да я обесят, другата половина искаха да я гледат. Докато бавно обхождаше с поглед залата, тя видя познати лица. Там бяха колегите ѝ от „Хералд“, главната редакторка Джил Викъри, която имаше вид на лъскав професионалист, и репортерите Ани Берингджър и Тай Уейнгардт, и двете облечени в стил класически разчорлени писателки. Трудно можеше да се каже, че са приятелки, или поне, че бяха. По лицата на всички се четеше съзнателно равнодушие.

По-нататък Миранда забеляза едно-единствено приятелско лице на стария господин Ланцо, неин съсед. Той с устни ѝ казваше: „С теб съм, скъпа!“. Тя едва не му се усмихна.

После погледът ѝ отново се премести и се спря върху каменното лице на Чейс Тримейн. Усмивката на устните ѝ тутакси се стопи. От всички лица в залата, единствено неговото събуждаше у нея най-силно желание да се смали и да се скрие в някоя тъмна дупка, където да се спаси от погледа му присъда. Лицата до него бяха също толкова укорявачи. Облечена в черно, вдовицата Ивлин Тримейн приличаше на бледна смъртна маска. До нея седеше баща ѝ Ноа Деболт, градският патриарх, човек, който само с един стоманен поглед можеше да умъртви духа на всеки, посмял да го обиди. Сега той беше насочил отвратения си поглед към Миранда.

Съдебният пристав насочи заподозряната към масата на защитата. Тя хрисимо приседна до адвоката си, който я поздрави сковано с кимване. Рандъл Пелам беше завършил университет, включен в известния списък „Айви Лийг“ и облеклото му за случая беше безупречно, но когато Миранда зърна лицето му, си помисли само, че е много млад. Това я караше да се чувства на средна възраст, въпреки своите двайсет и девет години. При все това, тя нямаше кой знае какъв избор. На остров Шепърдс имаше само двама практикуващи адвокати. Другият беше Лес Харди, човек с опит, чудесна репутация и съответна тарифа. За съжаление, в списъка с клиентите на Харди бяха имената на Деболт и Тримейн.

Рандъл Пелам не беше изправен пред такъв конфликт в интересите на клиентите си, но от друга страна, и клиентите му не бяха много. Като новодошъл в града, с готовност и желание представляваше всеки, било това и местната убийца.

Тя тихо попита:

— Всичко наред ли е, господин Пелам?

— Само оставете на мен да говоря. Седнете там и си придайте невинен вид.

— Аз съм невинна.

Но Рандъл Пелам не отговори.

— Моля станете. Влиза съдия Хърбърт Си Клименко — обяви приставът.

Всички се изправиха.

Звук от тътрузещи се нозе даде знак за пристигането на съдия Клименко, чието присъствие зад бюрото предизвика скърцане. Подобно на торба стари кокали той се намести на стола си. Потършува в джобовете си и най-после успя да закрепи на носа си чифт очила.

— Той е пенсиониран — прошепна глас на първия ред.

— Знаете ли, казват, че е изкуфял?

— Казват също, че е и глух! — отвърна на репликата съдия Клименко. След това удари с чукчето по масата. — Обявявам заседанието на съда за открито.

Делото за поръчителство започна. Миранда се вслуша в съвета на адвоката си и го остави да говори. В продължение на четирийсет и пет минути тя не пророни и дума, докато двама мъже, единият от които едва познаваше, а другият изобщо не познаваше, спореха по въпроса за нейната свобода. Та нали не те трябваше да решават дали е виновна или невинна. Това беше задача на процеса. Днес трябваше да се вземе незабавно решение по един друг въпрос: дали тя да бъде освободена преди започването на процеса?

Прокурорът изложи цял куп причини, поради които обвиняемата трябваше да остане в ареста. Тежестта на доказателствата. Опасност за обществото. Неоспорим риск, че може да избяга. „Жестокото престъпление“, обяви той, „говори за бруталната природа на подсъдимата“. Миранда не можеше да повярва, че чудовището, за което говореше той, беше самата тя. „Всички ли си мислят, че съм такава?“, чудеше се тя и усещаше в гърба си погледите на публиката. „Че съм зла? Че бих убила отново?“

Вниманието ѝ се върна към настоящето, едва когато два пъти я помолиха да стане за решението на съдия Клименко. Треперейки, тя се изправи на крака и вдигна поглед към очите, които се взираха в нея над двуфокусните стъкла.

— Дава се право на освобождаване срещу гаранция от сто хиляди долара в брой или двеста хиляди обезпечена собственост. — Чукчето удари по масата. — Съдът закрива заседанието.

Миранда беше шокирана. Публиката се изнизваше покрай нея, но тя остана неподвижна и отчаяна.

— Това е най-доброто, което можех да направя — прошепна Пелам.

Гаранцията можеше да бъде и един милион. Никога нямаше да ги събере.

— Хайде, госпожице Уд — подкани я съдебният пристав. — Време е да се връщаме.

Тя мълчаливо тръгна през залата, ескортирана, пред погледите на всички любопитни очи. Само за миг се спря, за да погледне Чейс Тримейн. Когато погледите им се срещнаха, стори ѝ се, че за секунда видя пламъчето на нещо, което не беше забелязала преди. Състрадание. Но то тутакси изчезна.

Като сдържаше сълзите си тя се обърна и последва пристава през страничната врата.

Обратно в килията.

— Така ще я държат под ключ — отбеляза Ивлин.

— Сто хиляди? — Чейс поклати глава. — Не изглежда невъзможно.

— За нас, може би. Но за човек като нея? — злорадо отвърна Ивлин. Задоволството, изписано на безупречно гримираното ѝ лице, не ѝ подхождаше. — Не, не. Смятам, че госпожица Миранда Уд ще си остане, където ѝ е мястото. Зад решетките.

— Не е мръднала ни на йота — каза Лорн Тибетс. — От една седмица я разпитвам вече, а тя се е хванала за тази история като пчела за мед.

— Няма значение — отвърна Ивлин. — Фактите са си факти. Не може да ги обори.

Седяха отвън на верандата на Ивлин. Горещината ги беше накарала да излязат от къщата още преди обяд. Проникващите през прозорците слънчеви лъчи превръщаха стаите в сауна. Чейс беше забравил за тези горещи августовски дни. В спомените му Майн беше винаги хладен и застрахован срещу мизерията на лятото. Толкова за детските му спомени. Той си наля още една чаша чай с лед и подаде каната на Тибетс.

— Та какво мислите, Лорн? — попита Чейс. — Имате ли достатъчно материал за обвинение?

— Може би. В доказателствата има празници.

— Какви празници? — заинтересува се Ивлин.

Чейс си помисли: „Моята снаха е отново самата себе си. Без повече истерии като онзи ден в полицейското управление“. Тя имаше хладно изражение и беше възвърната самообладанието си, точно както я помнеше той от детските им години. Ивлин, ледената кралица.

— Става въпрос за отпечатъците от пръстите — каза Тибетс.

— Какво искате да кажеш? — попита Чейс. — Не са ли по целия нож?

— Там е проблемът. Дръжката на ножа е почистена. За мен това е безсмислено. Нали е престъпление от страсть? Тя използва собствения си нож. Действа импултивно. Но защо си прави труда да изчисти отпечатъците по дръжката?

— Може би е по-умна, отколкото мислите — каза Ивлин намусено. — Тя вече ви обърка.

— Както и да е, не се връзва с импултивно убийство. Какви други проблеми имате със случая? — попита Чейс.

— Самата заподозряна. Костелив орех.

— Разбира се. Тя се бори за живота си — намеси се Ивлин.

— Премина теста на лъжата.

— Тя се е съгласила? — попита Чейс.

— Настояваше. Не че щеше да навреди на случая, ако се беше провалила. Така или иначе, не е позволено доказателство.

— Та защо това трябва да променя *вашето* решение? — попита Ивлин.

— Не го променя. Просто ме притеснява.

Чейс се загледа в морето. Той също беше смутен. Не от фактите, а от собствените си инстинкти.

Логиката и доказателствата диктуваха, че Миранда Уд е убиецът. Защо му беше толкова трудно да повярва в това?

Съмненията го обзеха преди седмица в коридора на полицейското управление. Той беше свидетел на разпита, когато тя отричаше и даваше неубедителни обяснения. Не се подведе. Но когато се срещна лице в лице с нея в коридора и тя го погледна право в очите, той усети първите признания на съмнението. Дали една убийца би посрещнала погледа му така твърдо? Дали би се изправила пред обвинителя си толкова смело? Дори когато се появи Ивлин, Миранда

не се сви в черупката си. Напротив, изрече неочекваното. „Той ви обичаше. Искам да знаете това.“ От всичко, което една убийца може да изрече, тези думи изглеждаха най-озадачаващи. Беше акт на учтивост, искрен опит да утеши вдовицата. Можеше просто да отмине и да остави Ивлин в скръбта ѝ. Но Миранда се опита да се доближи до нея в знак на жалост.

Чейс не разбираше.

— Няма спор, че тежестта на доказателствата е срещу нея — каза Тибетс. — Очевидно така смята съдията. Само вземете за пример гаранцията, която отсъди. Той знае, че тя никога не може да събере толкова пари в брой. Значи, скоро няма да излезе. Освен ако някъде не е скрила някой богат чичо.

— Едва ли — отбеляза Ивлин. — Жените като нея произлизат от низшето общество.

„Низшето общество“ — помисли си Чейс. Тоест, бедни. Но не боклуци. Той видя това от другата страна на еднопосочното огледало. Боклуците бяха евтини, лесно се огъваха и купуваха. Миранда Уд не беше такава.

На автомобилната алея спря кола с надпис „Полиция на остров Шепърдс“. Тибетс въздъхна.

— Боже, те просто не могат да ме оставят на мира. Дори в почивния ми ден.

Показа се Елис Снайп, издокаран в полицейската си униформа. Ботушите му поскърцваха по чакъла, докато се приближаваше.

— Хей, Лорн — извика той към верандата, — помислих си, че си тук.

— Събота е, Елис.

— Да, знам. Но май си навлякохме проблем.

— Ако пак е умивалникът, извикай каналджията. Ще потвърдя поръчката за услугата.

— Не... — Елис неловко погледна Ивлин. — Става дума за онази жена Миранда Уд.

Тибетс се изправи и се приближи до перилата на верандата.

— Какво става с нея?

— Нали си спомняш за гаранцията от сто хиляди долара?

— Да.

— Ами, някой я е платил.

— Какво?

— Някой я е платил. Току-що получихме заповед да я освободим.

На верандата настъпи тишина. После Ивлин рече с нисък глас, гарниран със злоба:

— Кой я е платил?

— Не знам — отвърна Елис. — От съда казват, че е анонимен. Чрез някакъв адвокат от Бостън. Е, какво да правим, Лорн?

Тибетс въздъхна дълбоко. Почеса се по тила и запристъпя от крак на крак. После рече:

— Съжалявам, Ивлин.

— Лорн, не можете да направите това — извика тя.

— Нямам избор. — Той се обърна към другото ченге. — Ти получи заповедта на съда, Елис. Ти я освободи.

— Не разбирам — каза Миранда като объркано се взираше в адвоката си. — Кой би направил такова нещо за мен?

— Очевидно някой приятел — сухо отвърна Рандъл Пелам. — Много добър приятел.

— Но аз нямам приятели с толкова пари. Никой, който да отдели сто хиляди долара.

— Е, някой откупва гаранцията. Съветът ми е да не гледате зъбите на харизан кон.

— Само ако знаех кой е той...

— Преведени са чрез адвокат от Бостън, който твърди, че клиентът му желае да остане анонимен.

— Защо?

— Може би дарителят се смущава.

„Че помага на една убийца“, помисли си тя.

— Това е негово или нейно право да остане в анонимност. Казвам ви, приемете жеста. Алтернативата е да останете в затвора, който не е най-удобното място за живееене.

Тя въздъхна дълбоко.

— Не, не е.

Всъщност в тази килия беше ужасно голо и мрачно. През последната седмица тя само съзерцаваше прозореца с единственото желание да се разходи край морето.

Или да се нахрани прилично. Или просто да усети слънчевата топлина по лицето си. Сега всичко това изглеждаше изпълнило.

— Бих искала да знам на кого да благодаря — тихо каза тя.

— Не е възможно, Миранда. Казвам ви, просто приемете услугата. — Той затвори куфарчето си.

Изведнъж тя се подразни от него, от това хлапе, току-що навлязло в живота, и така елегантно и изтупано в сивия си костюм.

— Всичко е уредено. Можете да излезете днес следобед. Във вашата къща ли ще останете?

Тя замълча, потрепервайки при спомена за тялото на Ричард върху леглото. Къщата вече беше почистена. Акт на внимание от службата за чистене по домовете. Съседът й господин Ланцо го беше уредил. Каза й, че сега всичко изглежда чудесно. Сякаш нищо не се е случило в тази спалня. Няма никакви признания на насилие. Само в спомените й.

Но къде другаде да отиде?

Тя кимна.

— Предполагам, че ще си ида у дома.

— Нали знаете правилата? Не напускайте областта. Найдалечната точка, до която можете да стигнете, е Бейс Харбър. Дръжте връзка непрекъснато. И не обсъждайте, повтарям, не обсъждайте с никого случая. И без това задачата ми не е лесна.

— А и ние не бихме искали да обременяваме способностите ви, нали? — под сурдинка каза тя.

Изглежда той не чу коментара. Или вероятно съзнателно не му обърна внимание. Излезе от килията, обърна се и се взря в нея.

— Все още можем да опитаме да се договорим за оправдателна присъда.

Тя го погледна право в очите.

— Не.

— По този начин можем да ограничим лошите последствия. Можете да напуснете това място след десет години, вместо след двайсет.

— *Аз не съм го убила.*

Действително през целия следобед, докато седеше в мрачната килия и чакаше документите за освобождаване, тя мислеше върху тази алтернатива. Но още щом излезе от сградата и тръгна като свободен

човек под слънцето, всякакви мисли за изтъргуване дори на десет години от живота ѝ изглеждаха немислими. Тя стоеше на тротоара и се взираше в небето, вдишвайки най-сладкия въздух, който някога беше дишала.

Реши да извърви пеша разстоянието от една миля до къщата си.

Когато отдалеч забеляза предния двор, бузите ѝ бяха румени и изпитваше приятна умора в мускулите си. Къщата изглеждаше, както обикновено, дървена къща с подравнена ливадка, която очевидно някой беше полял, докато тя отсъстваше, тухлена алея, жив плет от храсти с хортензии в бели пухкави облаци от цветове. Неголяма къща, но си беше нейна.

Тя се заизкачва по алеята.

Едва когато стигна входната площадка, забеляза злокобните думи, които някой беше изписал със сапун на предния прозорец. Тя се спря, попарена от жестокото послание.

Убиец.

Внезапно я обхвана ярост и с ръкава си изтърка стъклото. Кой може да напише такова ужасно нещо? Разбира се, никой от съседите ѝ. Или никакви хлапета. Да, сигурно са те. Банда пънкари. Или хората, които идват тук за лятото.

Сякаш това ѝ помагаше да го забрави. Никой не се интересуваше от мнението на летовниците. Но онези, които живееха на острова през цялата година, именно тяхното мнение беше от значение. Те са хората, с които се среща всеки ден.

Тя се спря пред входната врата, сякаш се страхуваше да влезе. Най-накрая посегна към топката и влезе. За нейно облекчение, вътре всичко изглеждаше в ред, както трябва да е. В края на масата лежеше сметка от фирмата за чистене по домовете. Поръчката гласеше „Пълно почистване. Да се обърне внимание на спалнята. Да се отстранят петната“. Поръчката беше подписана от нейния съсед господин Ланцо, Бог да го поживи. Тя бавно тръгна да оглежда стаите. Погледна в кухнята, банята и стаята за гости. Собствената си спалня остави за накрая, защото ѝ беше най-трудно да влезе там. Застана на вратата, оглеждайки оправеното легло, изльскания под и безупречния килим. Нямаше никакви следи от убийство или смърт. Просто една слънчева спалня с обикновени мебели, характерни за фермерските къщи. Тя стоеше там и наблюдаваше всичко, дори не трепна, когато във

всекидневната стая иззвъня телефонът. След малко звъненето престана.

Тя влезе в спалнята и седна на леглото. Това, което беше видяла тук, сега изглеждаше като лош сън. Помисли си: „Ако се концентрирам достатъчно силно, ще се събудя. Ще разбера, че е било кошмар“. После се взря в пода и до крака на леглото в дъбовите дъски видя кафяво петно.

Тутакси стана и излезе от стаята.

Тъкмо влизаше във всекидневната, когато телефонът отново иззвъня. Тя несъзнателно вдигна слушалката.

— Ало?

— Лизи Бордън взе сатър и направи на своите мамче четирийсет хър-хър. После се обърна и на татко си четирийсет и едно хър-хър върна!

Миранда изтърва слушалката. Ужасена отстъпи назад, не откъсвайки поглед от висящата слушалка. Онзи, който се обади, се смееше. Тя чуваше жестокия по детски кикот. Пристъпи напред, грабна слушалката и с тръсък я постави върху телефона.

Той отново иззвъня.

Тя вдигна.

— Лизи Бордън взе сатър...

— Стига! — изпищя Миранда. — Оставете ме на мира!

Тя затвори и телефонът отново иззвъня.

Този път не отговори. Обляна в сълзи, изтича в градината през кухненската врата. Там се строполи на моравата. Над главата ѝ зацвъртяха птици. Във въздуха се носеше миризмата на мека почва и цветя. Тя зарови лице в тревата и заплака.

Вътре телефонът не спираше да звъни.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Миранда стоеше незабележима и сама пред вратата на гробището. През извитата ограда от ковано желязо виждаше близките на починалия, събрани около прясно изкопания гроб. Имаше много хора, както подобава на уважаван от обществото член. „Уважаван, може би“, помисли тя. „Но дали го обичаха?“ Някой изобщо, в това число и съпругата му, дали го обичаше истински? „Мислех, че го обичам. Някога...“

Преподобният Маринър едва мънкаше. Думите му се губеха в шумоленето на люляковите клони над главата ѝ. Тя се напрягаше да ги чуе.

— Любящ съпруг... винаги ще ни липсва... жестока трагедия...
Боже, прости...

Прости.

Тя прошепна думата, сякаш беше молитва някой да я измъкне от прокобата на вината. Но кой би простилик на нея?

Със сигурност не скърбящите.

Тя разпозна почти всички лица там. Сред тях бяха съседите ѝ, колегите от вестника, приятелите ѝ. „Считай ги за бивши приятели“, помисли си тя с горчивина. Имаше и такива, които бяха прекалено надути, за да се запознаят с нея и се движеха в други социални кръгове, до които Миранда никога не е имала достъп.

Видя суровия Ноа Деболт, бащата на Ивлин, чиито очи обаче бяха сухи. Там беше и Форест Мейхю, президент на местната банка, облечен в служебния си сив костюм и вратовръзка. Съвсем различна и своеобразна изглеждаше госпожица Лайла Сейнт Джон, местното цвете, която на древната си възраст седемдесет и четири изглеждаше като студено пушена риба. И разбира се, семейство Тримейн, изправени до отворения гроб, представляваха трагична картина. Ивлин стоеше между сина си и Чейс Тримейн и сякаш имаше нужда от подкрепата и на двамата мъже. Дъщеря ѝ Каси стоеше по-настрани,

едва ли не нарочно. Прасковената ѝ рокля на цветя шокиращо контрастираше на фона на сивите и черни облекла край нея.

Да, Миранда познаваше всички. И те я познаваха.

По право и тя трябваше да е до тях. Някога беше приятелка на Ричард, дължеше му едно последно „Сбогом“. Трябваше да последва сърцето си, да вървят по дяволите последиците. Но не ѝ достигаше смелост.

Като самотен и безмълвен изгнаник остана в периферията да наблюдава как спускат тялото на мъжа, който някога ѝ беше любовник, в последните му жилище.

Тя все още беше там, когато церемонията приключи и гостите започнаха бавно да се придвижват в компактна процесия през вратите на гробището. Видя стреснатите им погледи, чу въздишките им, шепота им. „Вижте, това е тя“. Тя спокойно посрещна погледите им. Бягството ѝ би било проява на страхливост. „Може и да не съм смела, помисли си тя, но не съм страхливец.“ Повечето хора бързо се изтеглиха като извръщаха очи. Само госпожица Лайла Сейнт Джон отвърна на погледа на Миранда с поглед, който не беше нито приятелски, нито неприятелски. Беше просто замислен. За миг на Миранда ѝ се стори, че в търсещия ѝ поглед забеляза лека усмивка, но госпожица Сейнт Джон също отмина.

Рязко вдишване накара Миранда да се обърне. Семейство Тримейн се беше спряло до вратите. Ивлин бавно вдигна ръка и я насочи към Миранда.

— Нямаш право — прошепна тя, — нямаш никакво право да стоиш тук.

— Мамо, остави — дръпна я Филип за ръка. — Да се прибираме у дома.

— Мястото ѝ не е тук.

— Мамо...

— *Махнете я оттук!* — Ивлин се спусна към Миранда с ръце готови за схватка.

В същия миг Чейс застана между двете жени. Дръпна Ивлин към себе си и улови ръцете ѝ.

— Ивлин, недей! Аз ще се погрижа. Ще поговоря с нея. Просто се прибери у дома. Моля те. — Той погледна близнаците. — Филип, Каси! Хайде, заведете майка си у дома. Ще дойда по-късно.

Близнаците хванаха Ивлин за ръцете и я отведоха. Но щом доближиха тяхната кола, тя се обърна и изпища:

— Не позволявай на тази кучка да те баламосва, Чейс. Ще те омотае, както направи с Ричард.

Миранда отстъпи назад колебливо, тя почувства физическа болка от ефекта на това обвинение. Усети как вратата зад гърба ѝ се отваря, тя се улови за нея, за да не падне. Студеното ковано желязо изглежда беше единственото твърдо нещо, на което можеше да се опре, за да спаси живота си. Внезапното изскърцване на пантите на вратата прониза обзелото я объркване. Разбра, че се намира сред съзвездие от маргаритки и че другите са си отишли. Единствените хора в гробището бяха тя и Чейс Тримейн.

Той я наблюдаваше. Стоеше няколко крачки встрани, сякаш не смееше да я доближи. Сякаш беше някакво опасно животно. Тя виждаше подозрението в тъмните му очи, напрежението в позата му. Колко аристократичен вид имаше днес в смолисточерния си костюм, така далечен, така недостижим. Сакото подчертаваше широките му рамене и тясна талия. Разбира се, беше по поръчка. Един истински Тримейн не би и погледнал някой парцал. Въпреки това, ѝ беше трудно да повярва, че този мъж с цигански очи и катранена коса е от рода Тримейн.

В продължение на цяла година тя често насочваше поглед към портретите в издателството. Висяха на стената срещу бюрото ѝ, пет поколения Тримейн, всичките червендалести и синеоки. Портретът на синеокия Ричард чудесно се вписваше. Портретът на Чейс Тримейн, поставен на същата тази стена, би изглеждал като грешка.

— Защо дойдохте, госпожице Уд? — попита той.

Тя вдигна брадичка...

— Защо да не дойда?

— Не е подходящо, най-меко казано.

— Напротив, много е подходящо. Аз го обичах. Ние бяхме... ние бяхме приятели.

— *Приятели?* — Гласът му изтъня от присмех и недоверие. — Така ли го наричате?

— Вие нищо не знаете.

— Знам, че сте били повече от приятели. Как да наречем връзката ви, госпожице Уд? Любовна афера? Романтична история?

— Спрете!

— Кратко горещо търкуване върху ложето на шефа.

— Спрете, по дяволите! Не беше така.

— Не, разбира се, че не. Вие сте били просто *приятели*.

— Добре, добре... — Тя извърна поглед, за да не види той сълзите ѝ. Тихо додаде: — Бяхме любовници.

— Най-после. Изрекохте го.

— И приятели, най-вече приятели. Как ми се иска да бяхме останали само приятели.

— На мен също. Поне щеше още да е жив.

Тя настръхна. Обърна се отново към него и каза:

— Аз не съм го убила.

Той въздъхна.

— Разбира се, че не сте вие.

— Той беше вече мъртъв. Аз го намерих.

— Във вашата къща, във вашето легло.

— Да, в моето легло.

— Вижте, госпожице Уд. Не съм нито съдия, нито съден заседател. Не си хабете думите за мен. Тук съм само, за да ви кажа да стоите настрана от семейството. На Ивлин и без това ѝ е много тежко. Няма нужда непрекъснато да ѝ напомняте за това. Ако е необходимо, ще вземем заповед за задържане, за да ви държим настрана. Един погрешен ход и отново ще се върнете в затвора. Където ви е мястото.

— Всички сте еднакви — рече тя. — И вие Тримейн, и Деболт. Всички сте направени от фина мая. Не като нас останалите, които можем да бъдем изтрити и захвърлени, където ни е мястото.

— Не става въпрос от каква мая сме замесени. Става дума за хладнокръвно убийство. — Той пристъпи към нея. Тя не се помръдна. Не можеше, гърбът ѝ опираше във вратата. — Какво точно се случи? — попита той и се приближи още. — Да не би Ричард да е нарушил някой свещен обет? Да не би да е отказал да напусне съпругата си? Или просто е дошъл умът му и е решил да скъса?

— Не това се случи.

— А какво?

— Аз го зарязах.

Чейс се взря в нея, по всяка бръчица на лицето му се четеше скептицизъм.

— Защо?

— Защото всичко свърши. Всичко между нас беше грешка. Аз исках да се измъкна. Вече бях напусната вестника.

— Той ви уволни?

— Аз напуснах. Погледнете в папките, господин Тримейн. Ще откриете моята оставка. С дата отпреди две седмици. Имах намерение да напусна острова. И да отида някъде, където нямаше да се налага да го виждам всеки ден. Някъде, където нямаше непрекъснато да ми се напомня каква бъркотия сътворих.

— Къде щяхте да заминете?

— Нямаше значение. Просто надалеч. — Тя извърна поглед към надгробните камъни. Далеч зад гробището се стелеше морето. Тя го съзираще между дърветата. — Израснах само на петдесет мили оттук. Точно отсреща. Този залив е моят дом. Винаги съм го обичала. Но единственото нещо, което успях да измисля, беше да се махна. — Тя се обърна към него. — Вече се бях освободила от него. Бях на половината път към щастието. Защо да убивам Ричард?

— Защо той беше във вашата къща?

— Настояваше да ме види. Аз не желаех да го виждам. Затова излязох и тръгнах да се поразходя. Когато се върнах, го намерих.

— Да, чух вашата версия. Разказът ви е, ако не друго, то последователен. И логичен.

— И съдържа истината.

— Истина, измислица. — Той сви рамене. — Във вашия случай всичко се смесва, не е ли така?

Той внезапно се обърна и тръгна нагоре по алеята на гробището.

— Ами ако всичко това е истината? — извика след него тя.

— Стойте настрани от семейството, госпожице Уд! — извика през рамо Чейс. — Или ще се наложи да се обадя на Лорн Тибетс.

— Един момент, приемете варианта, че не съм го убила аз. Някой друг го е направил.

Той продължаваше да се отдалечава.

— Може би е някой, когото познавате! — извика тя. — Помислете за това! Или вече знаете, но искате аз да понеса вината? Кажете ми, господин Тримейн! Кой, всъщност, уби брат ви!

При тези думи Чейс внезапно спря. Знаеше, че трябва да продължи да върви. Знаеше, че е грешка да води с тази жена този

ненормален диалог. *Наистина* беше ненормален или по-скоро тя беше ненормална. Но той не можеше да си тръгне, още не. Думите, които току-що изрече, отвориха прекалено много ужасяващи възможности. Той бавно се обърна към нея. Тя стоеше абсолютно неподвижна с поглед, втренчен в него. Следобедното слънце обливаше косите ѝ с медена светлина. Тази красива коса сякаш скриваше лицето ѝ. Тя изглеждаше учудващо крехка в черната рокля, сякаш силният повей щеше да я отвее.

Беше ли възможно? Наистина ли тази жена е взела ножа? Надигнала острите над тялото на Ричард? И го е забила с толкова много ярост и сила, че върхът е проникнал чак до гръбначния стълб?

Той бавно тръгна към нея.

— Ако вие не сте го убила, кой го е убил?

— Не знам.

— Твърде отчайващ отговор.

— Той имаше врагове...

— Достатъчно гневни, за да го убият ли?

— Той управляващ вестник. Знаеше разни неща за дадени хора в града. И не се страхуваше да публикува истината.

— Кои хора? За какъв скандал става въпрос?

Той забеляза, че тя се колебае. Чудеше се дали не измисля някоя нова лъжа.

— Ричард пишеше статия за един местен предприемач Тони Графам. Управител е на компания „Стоун Коуст Тъст“. Ричард казваше, че има доказателства за измама...

— Брат ми плащаше на репортерите за тази работа. Защо ще се занимава сам да пише статии?

— Беше негово лично разследване. Беше решен да съсипе „Стоун Коуст“. Оставаше му само още едно последно доказателство. После щеше да публикува.

— И направи ли го?

— Не. Статията трябваше да се появи преди две седмици. Но не стана.

— Кой я спря?

— Не знам. Трябва да говорите с Джил Викъри.

— Главната редакторка?

Миранда кимна.

— Тя знаеше, че статията се работи, но не беше много въодушевена от идеята. Ричард ръководеше проучването на материала. Дори беше склонен да рискува да си навлече процес за клевета. Всъщност, Тони Графам вече го беше заплашил, че ще го даде под съд.

— Значи, имаме един удобен заподозрян. Тони Графам. Има ли други?

Тя се поколеба.

— Ричард не беше от популярните хора.

— *Ричард?* — Той поклати глава. — Съмнявам се. Аз бях братът, който имаше проблеми с популярността.

— Преди два месеца намали заплатите на някои служители в „Хералд“. Освободи една трета от персонала.

— А-ха, значи имаме повече заподозрени.

— Нарани хората. Цели семейства...

— Включително и собственото си.

— Не знаете колко трудни са времената! Колко отчаяно хората търсят работа! О, той измисли много хубава история. За това колко съжалява, че освобождава хората от работа. Колко го боли като всеки друг. Беше *свинцина*. По-късно го чух да приказва със счетоводителя си. Каза „отрязах сухите дървета, както ме посъветва“. Сухите дървета. Тези служители са работили в „Хералд“ от години. Но Ричард държеше парите. Можеше да се справи и със загубата.

— Той беше бизнесмен.

— Да, точно това беше той.

Разрошените ѝ от вята коси наподобяваха танцуващи пламъци. Тя беше необуздан, силен огън, изпълнен с гняв срещу него, срещу Ричард, срещу семейство Тримейн.

— Значи увеличихме списъка на заподозрените — рече той. — Всички онези бедни души, които са загубили работата си. И семействата им. Защо не минем към децата на Ричард? Към тъста му? Или съпругата му?

— Да, защо не към Ивлин?

Чейс изпръхтя с отвращение.

— Много сте добра, знаете ли? Всичкият този дим, дето го пускате. Но не можете да ме убедите. Надявам се, че и съдебните заседатели няма да се поддадат. Надявам се, че сте им толкова прозрачна, че ще ви накарат да си платите.

Тя го гледаше безмълвно. Изведнъж всичкият огън и гняв я напуснаха.

— Вече платих — прошепна тя. — Ще плащам цял живот. Защото съм виновна. Не за убийството му. Аз не съм го убила. — Тя преглътна и извърна поглед. Той не виждаше лицето ѝ, но усещаше страданието в гласа ѝ. — Виновна съм, че бях глупачка. И наивница. Виновна съм за това, че повярвах не в когото трябва. Но това беше преди да го опозная. След това като го опознах, се опитах да си отида. Исках да го направя, докато все още бяхме... приятели.

Тя вдигна ръка и бързо я прокара през лицето си. Внезапно го порази смелостта ѝ. Не безсрамието, както си помисли, когато я видя по-рано днес, а истински, поразителен кураж.

Тя отново вдигна глава и го погледна. Върху миглите ѝ блестяха сълзите, които се беше опитала да избърше. Той внезапно почувства лудо желание да докосне лицето ѝ, да изтрие влагата от сълзите. Друго, също толкова лудо желание го обзе, това беше желанието на мъжа да опита вкуса на устните ѝ, мекотата на косите ѝ. Той тутакси отстъпи назад, сякаш бягаše от опасен огън... „Разбирам защо се е влюбил в нея Ричард. При други обстоятелства аз също бих могъл да се влюбя.“

— О, боже — измърмори ядно тя. — Какво значение има сега какво съм чувствала? Към вас или към всеки друг? — Без да го погледне тя тръгна нагоре по автомобилната алея.

Внезапното ѝ тръгване сякаш остави празнина.

— Госпожице Уд? — извика той. Тя продължи да върви. Той пак извика: — Миранда! — Тя се спря. — Имам един въпрос към вас. Кой плати гаранцията ви?

Тя бавно се обърна и го погледна.

— Вие ми кажете — отвърна.

После си тръгна.

Миранда вървя дълго до издателството. Покрай познати улици и магазини, покрай хора, които познаваше. Това беше най-лошото. Тя усещаше как я наблюдават през витрините. Виждаше ги как се събират и си шушукат. Никой не излезе, за да ѝ каже нещо направо в лицето. Нямаше нужда. „Липсва ми само една алена буква, изvezана на гърдите. «У» за убийца“, помисли си тя.

С насочен право напред поглед тя тръгна нагоре по Лимърок стрийт. Пред нея се изправи сградата на „Хералд“, тухлено убежище от всичките тези очи, които я следяха. Мина през двойната стъклена врата и влезе в редакционната зала.

Вътре всички спряха да работят.

Тя почувства как стреснатите им погледи я нападат.

— Здравей, Миранда — каза един хладен глас.

Миранда се обърна. Джил Викъри, главната редакторка, се измъкна от служебния си кабинет. От погребението не беше се преобличала. Черният цвет изглеждаше доста елегантно на фона на тъмните коси на Джил и кожата ѝ с цвет на слонова кост. При всяка крачка късата ѝ пола се потъркваше с леко шушнене в чорапите.

— Мога ли с нещо да ти помогна? — любезно попита Джил.

— Аз... Дойдох да прибера нещата си.

— Да, разбира се. — Джил неодобрително погледна останалите служители, които все още стояха с отворени уста. — Толкова ли сме ефективни, че работата ни свърши?

Тутакси всички се заеха със задълженията си.

Джил погледна Миранда.

— Позволих си да изчистя бюрото ти. Всички неща са в една кутия на долния етаж.

Миранда беше толкова благодарна на Джил за вежливостта ѝ, че почти не изпита раздразнение от факта, че съвсем хладнокръвно са изпразнили бюрото ѝ.

— Имам някои неща и в шкафчето.

— Сигурно са още там. Никой не ги е пипал.

Настъпи тишина.

— Е — каза Джил като прелюдия, за да избегне неудобна ситуация. — Пожелавам ти късмет. Каквото и да се случи. — Тя тръгна към кабинета си.

— Джил? — извика Миранда.

— Да.

— Чудех се защо онази статия за Тони Графам не излезе.

— Има ли значение? — изненадано повдигна вежди Джил.

— Да.

Джил сви рамене.

— Беше решение на Ричард. Той спря историята.

— Ричард ли? Но той работеше върху нея месеци наред.

— Не мога да ти кажа мотивите му. Не са ми известни. Просто я спря. А и не мисля, че изобщо е писал такава статия.

— Но той ми каза, че е почти готова.

— Проверих папките му. — Джил се обрна и тръгна към кабинета си. — Съмнявам се, че е стигнал по-далеч от събирането на материал. Нали го знаеш, Миранда? Цар на изявленията.

Миранда с недоумение погледна след нея. Цар на изявленията. Болеше я да си го признае, но така беше, имаше голяма доза истина в това определение.

Хората отново се втренчиха в нея.

Тя тръгна надолу по витата стълба и влезе в дамската съблекалня. Там Ани Беринджър завързваше маратонките си. Беше облечена в обичайния си посмачкан тоалет „а ла репортер“: широки панталони и намачкана памучна риза. В шкафчето ѝ цареше същото безредие, една камара от оваляни дрехи, хавлиени кърпи и книги.

Ани вдигна поглед и вместо поздрав тръсна косите си с кичури, оцветени в сиво.

— Върна се значи.

— Само за да прибера нещата си. — Миранда откри кашона с вещите си, мушнат под една пейка. Измъкна и го занесе до шкафчето си.

— Видях те на погребението — рече Ани. — За това се иска кураж, Мира.

— Не съм сигурна, че кураж е най-точната дума.

Ани затвори вратичката на шкафчето си и въздъхна с облекчение.

— Най-после се чувствам удобно. Просто трябваше да сваля тези погребални одежди. Не мога да мисля върху тези глупави високи токчета. Спират кръвния поток към мозъка ми. — Тя приключи със завързването на маратонките си. — И какво ще се случи сега? Искам да кажа с теб?

— Не знам. Не желая да мисля два или три дни занапред. — Миранда отвори шкафчето си и започна да хвърля нещата си в кашона.

— Носи се мълва, че имаш приятели по високите постове.

— Какво?

— Някой е платил гаранцията ти, а?

— Нямам представа кой може да го е направил.

— Сигурно се досещаш. Или адвокатът ти те е посъветвал да твърдиш, че не знаеш.

Миранда здраво стисна вратичката на шкафчето.

— Недей, Ани. Моля те.

Ани вдигна глава и по лицето ѝ се откроиха всички бръчици и лунички, появили се от дългото стоене на слънце.

— Държа се гадно, нали? Извинявай. Просто Джил ми възложи твоя процес. А на мен не ми харесва, когато се налага да изтичам някой стар колега на първа страница. — Тя гледаше как Миранда изпразва шкафчето си и затвори вратата. — Е, мога ли да взема интервю?

— Не съм давала интервю досега.

— Вече съм чувала тези приказки.

— Да не искаш да спечелиш Пулицър? — Миранда се обърна и я погледна право в очите. — Помогни ми да открия кой го уби.

— Но първо ти трябва да ме насочиш.

— Нямам следа.

Ани въздъхна.

— Там е проблемът. Независимо дали си го извършила или не, ти си очевидният заподозрян.

Миранда вдигна кутията и пое нагоре по стълбите. Ани я последва.

— Мислех, че истинските репортери преследват истината — каза Миранда.

— Въпросният репортер си е по принцип мързелив и крои интриги, за да го пенсионират рано.

— На твоята възраст?

— Другия месец навършвам четирийсет и седем. Според мен е добра възраст, за да се оттегли човек. Ако успея да накарам Ървин да ми зададе заветния въпрос, животът ми ще е изпълнен само с бонбонки и телевизионни сълзливи сериали.

— Няма да ти хареса.

— О, да — изсмя се Ани. — Ще съм истински нещастна.

Те влязоха в залата с редакторите. Миранда веднага усети как погледите на всички се насочиха към нея. Без да обръща внимание на публиката, Ани отиде до бюрото си, захвърли ключовете за личното си шкафче в чекмеджето и извади пакет цигари.

— Да имаш случайно огънче? — попита тя Миранда.

— Винаги ме питаш, а аз никога нямам огънче.

Ани се обърна и изкрешя:

— Майлс!

Стажант-репортерът въздъхна безропотно и ѝ подхвърли една запалка.

— После ми я върни — каза той.

— И без това си много млад, за да пушиш — сряза го Ани.

— И ти някога, Беринджър.

Ани се ухили на Миранда.

— Обичам тези момченца-чудо. Дяволски сприхави са.

Миранда не можа да въздържи усмивката си. Тя седна върху бюрото и погледна бившия си колега. Както винаги около Ани се виеше облак цигарен дим. Цигарите ѝ бяха донякъде страст, донякъде опора. Ани беше усвоила репортерския занаят в една редакция в Бостън, където се говореше, че подът бил покрит с цял инч фасове.

— Ти нали наистина ми вярващ? — тихо попита Миранда. — И не мислиш, че...

Ани я погледна право в очите.

— Не, не мисля. И за мързела се пошегувах — рече тя. — Правя едно разследване от известно време и скоро ще имам някакъв резултат. Не го правя, защото сме приятелки или нещо подобно. Искам да кажа, че е възможно да открия нещо, което може да ти навреди. Ето какво трябва да направя.

Миранда кимна.

— Тогава започни с това.

— С кое?

— Открий кой плати гаранцията ми.

Ани кимна.

— Логична първа стъпка.

Вратата на задния офис се отвори. Джил Викъри излезе и огледа залата.

— Отчаян зов за помощ от морето. Платноходка се пълни с вода. Кой ще вземе материала?

— Аз. — Майлс скочи на крака.

— Бреговата охрана е вече на път. Ако се налага вземи катер под наем. Хайде, тръгвай. Нали не искаш да пропуснеш спасяването? —

Джил се обърна и погледна Ани.

— Заета ли си?

— Винаги съм заета — сви Ани рамене.

Джил кимна към Майлс.

— Той ще има нужда от помощ. Върви с хлапето. — И тръгна обратно към офиса си.

— Не мога.

Джил се спря и се обърна с лице към Ани.

— Отказваш да изпълниш задачата, която ти възлагам?

— Да, в известен смисъл.

— На какво основание?

Ани бавно и мързеливо изпусна цигарен дим.

— Страдам от морска болест.

— Знаех си, че тя ще те подведе, Чейс. Просто бях сигурна. Ти не можеш да я разбереш, както аз мога.

Чейс вдигна поглед от стола на входната площадка, където от един час седеше и размишляваше. Забеляза, че Ивлин е свалила черната си рокля и сега носеше някаква безсръбно ярка светлозелена рокля. Знаеше, че трябва да изпитва състрадание към снаха си, но в този момент Ивлин изглежда имаше нужда повече от едно силно питие, отколкото от състрадание. Той без да иска я сравни с Миранда Уд. Миранда, облечена в черната си рокля, която не й стоеше добре, с развети от вятъра коси, така самотна в онова гробище. Чудеше се дали Ричард някога е проумял колко я е наранил или изобщо не го е било грижа.

— Не си промълвил и дума, откакто се прибра — оплака се Ивлин. — Какво ти става?

— А ти колко добре познаваш Миранда Уд? — попита той.

Тя седна и суетно оправи гънките на зелената си рокля.

— Чула съм някои неща. Знам, че е израснала в Бейс Харбър. Учила в някакъв... някакъв държавен университет. Със стипендия. Иначе не можела да си позволи. Наистина, не много добро семейство.

— Какво означава това?

— Мелничари.

— А, отрепките на земята.

— Какво става с теб, Чейс?

Той се изправи.

— Трябва да се поразходя.

— Ще дойда с теб. — Скокна и тутакси разпиля прилежно наредените гънки на роклята си.

— Не. Бих искал да съм сам за известно време. Ако нямаш нищо против.

Според вида ѝ имаше много против, но успя елегантно да го прикрие.

— Разбирам. Всеки има право да скърби по свой начин.

Той почувства осезаемо облекчение, когато се отдалечи от входната площадка. Къщата му действаше потискащо, сякаш тежестта на всичките тези спомени беше наситила въздуха. В продължение на половин час той вървя без посока. Едва когато нозете му го поведоха към града, започна да се движи с ясна цел.

Насочи се направо към издателството.

Поздрави го Джил Викъри, лъскава и привлекателна главна редакторка. Беше точно в стила на Ричард да се заобикаля със страхотни жени. Чейс я беше срещнал по-рано през деня, на погребението. И тогава, и сега тя изцяло играеше ролята на професионалистка.

— Господин Тримейн — поздрави тя и протегна ръка. — Удоволствие е да ви видя отново. Желаете ли да ви разведа?

— Тъкмо се чудех... — Той хвърли поглед из редакционната зала, в която в момента се мяркаха само неколцина от персонала: словослагателят наредждаше някакви реклами, един друг зяпаше в екрана на компютър и раздърпаната репортерка, която пафкаше цигара, докато разговаряше по телефона.

— Да? — попита Джил.

— Дали мога да прегледам някои от папките на брат си?

— Деловите или личните?

— И двете.

Тя се поколеба, но после го поведе към задния офис към една врата, на която пишеше: „Ричард Тримейн, собственик и издавател“.

— Нали разбирате, това не са всичките му папки. Повечето той държеше тук, но някои съхраняваше или в дома си, или на вилата...

— Искате да кажете „Роуз Хил“?

— Да. Понякога обичаше да работи там. — Тя посочи бюрото. — Ключът е в най-горното чекмедже. Моля, уведомете ме, ако взимате нещо.

— Нямах намерение.

Тя замълча, сякаш не знаеше дали да му се довери. Но имаше ли избор? В края на краищата, беше брат на издателя. Най-после тя се обърна и излезе.

Чейс изчака да се затвори вратата и отвори шкафа с картотеката. Тутакси намери буквата „У“ и папката на Миранда Уд. Отнесе я до бюрото и я отвори. Оказа се обикновено лично досие. Молбата за работа имаше дата от миналата година, когато Миранда е била на двайсет и осем години. Срещу адрес пишеше Уилоу стрийт 18. На приложената снимка тя се усмихваше. Беше лицето на уверена млада жена, на която всичко в живота тепърва предстои. Едва ли не човек изпитваше болка, когато я гледаше толкова щастлива. Успехът ѝ в университета беше забележителен. Ако не друго, тя беше с по-висока квалификация от тази, необходима за поста на коректор, който заемаше. Срещу въпроса „Защо искате тази работа?“ тя беше отговорила „Израснах край Пенискот Бей. Повече от всичко искам да живея и работя на мястото, което винаги съм наричала свой дом“. Той прелисти книжата и прегледа набързо оценката за полугодието, която беше попълнена от Джил Викъри. Беше отлична. Отгърна на последната страница.

Имаше оставка с дата отпреди две седмици.

До: Ричард Тримейн, издател на „Айлънд Хералд“

„Уважаеми г-н Тримейн,

С настоящото писмо Ви уведомявам, че напускам поста на коректор по лични причини. Ще Ви бъда благодарна, ако ми дадете препоръка, тъй като възнамерявам да потърся работа другаде.“

Това беше всичко. Без обяснения, без съжаление. Дори без намек за обвинение.

„Значи ми е казала истината“, помисли си той. Тя наистина е напуснала работата си.

— Господин Тримейн? — Джил Викъри се беше върнала. — Търсите ли нещо конкретно? Може би аз ще успея да ви помогна?

— Може би.

Тя влезе и елегантно се настани на стола срещу него. Погледът ѝ веднага попадна на папката върху бюрото.

— Виждам, че сте взел служебното досие на Миранда.

— Да. Опитвам се да разбера какво се е случило. Защо го е направила.

— Мисля, че би трябало да знаете, че тя беше тук преди малко.

— В сградата ли?

— Дойде да си приbere нещата. Радвам се, че избягнахте една неочеквана среща с нея.

— Аз също — кимна той.

— Господин Тримейн, нека ви кажа колко много съжалявам за брат ви. Беше прекрасен човек и невероятен автор. Той истински вярваше в силата на писаното слово. Ще ни липсва.

Беше лукава реч, но тя толкова искрено я поднесе, че той едва ли не повярва на тона ѝ. Със сигурност Джил Викъри беше усвоила до съвършенство етикета.

— Доколкото знам, Ричард подготвял някаква история за печат — каза той, — за някаква компания „Стоун Коуст Тръст“. Вие запозната ли сте?

Джил въздъхна:

— Защо непрекъснато се говори за тази статия?

— Някой друг интересува ли се?

— Миранда Уд. Преди малко попита за това. Отвърнах ѝ, че доколкото знам, статията изобщо не е била написана. Е, поне аз никога не съм я виждала.

— Но е била предвидена в графика, нали?

— Докато Ричард не я свали.

— Защо?

Тя седна на стола и плавно отстрани косите от лицето си.

— Не зная. Подозирам, че не е имал достатъчно доказателства, за да я пусне за печат.

— А каква, всъщност, е историята на „Стоун Коуст Тръст“?

— Провинциална история, не би заинтригувала външни хора.

— А мен?

— Става въпрос за правата на предприемачите. „Стоун Коуст“ купува имоти по северния бряг. Всъщност в близост до „Роуз Котидж“, а вие сам знаете колко е прекрасно там. Девствена брегова ивица, девствени дървета. Президентът на „Стоун Коуст“, Тони Графам, твърдеше, че ще съхрани мястото непокътнато. После се чуха слухове за първокласен строеж. А по-късно, преди около месец, планът на този парцел бе променен, от консервация премина в курорт. И сега предстои преустройството му.

— За това ли е цялата статия?

— Накратко, да. Мога ли да ви попитам защо се интересувате?

— Заради нещо, което ми каза Миранда Уд. Че други хора са мотивирани да искат смъртта на брат ми.

— В такъв случай, тя преувеличава. — Джил се изправи. — Но едва ли можем да я обвиняваме, че се опитва да прави това. Няма за какво друго да се хване.

— Мислите ли, че ще я осъдят?

— Не бих искала да предполагам. Но от това, което ми казват колегите, изглежда съвсем възможно.

— Искате да кажете онази репортерка? Ани, каква беше фамилията ѝ?

— Ани Беринджър. Да, тази история е поверена на нея.

— Мога ли да говоря с нея?

Джил се намръщи.

— Защо?

— Не знам — поклати той глава. — Предполагам, че просто се опитвам да разбера коя е всъщност тази Миранда Уд. Защо ще убива човек? — Той се облегна назад и прокара ръка през косата си. — Все още не мога да наредя парченцата на пъзела. Мислех си, че може би някой, който е в течението на случая, който я познава добре...

— Да, разбирам ви. — Думите звучаха състрадателно, но очите ѝ бяха безразлични. — Ще повикам Ани да поговорите с нея.

Тя излезе. След миг се появи Ани Беринджър.

— Влезте — рече Чейс. — Седнете.

Ани затвори вратата и седна на стола срещу него. Имаше вид на репортер с къдравата си червена коса със сиви кичури, с проницателните си очи, и бръчките около тях. Освен това, вонеше на

цигари. Това му напомни за баща му. Липсваше ѝ само дъхът на уиски. Добрата стара миризма, типична за новинарите.

Тя го наблюдаваше с подчертана подозрителност.

— Шефката каза, че искате да говорим за Миранда.

— Достатъчно добре ли я познавахте?

— По-точно „познавам“ я. В сегашно време. Да, познавам я достатъчно добре.

— Какво мислите за нея?

Тя разтегна устни в усмивка.

— Правите свое собствено разследване, а?

— Наречете го търсене на истината. Миранда Уд отрича да е убила брат ми. Вие какво мислите?

Ани запали цигара.

— Знаете ли, едно време в Бостън пишех за полицейските сензации.

— Значи, знаете какво представлява убийството.

— На теория. — Тя се облегна назад и замислено изпусна облаче дим. — Миранда е имала мотив. О, ние всички знаехме за връзката ѝ. В тази редакционна стая е трудно да се скрие нещо подобно. Опитвах се да ѝ говоря да се откаже. Но нали знаете, тя следва сърцето си. И това ѝ навлече неприятности. Но това не означава, че го е направила тя. Че го е убила. — Ани изтръска цигарата си. — Мисля, че не е тя.

— Тогава кой?

Ани сви рамене.

— Смятате ли, че има връзка с историята за Тони Графам?

Ани тутакси вдигна вежди.

— Бързо надушвате. Този репортерски нюх сигурно се предава по наследство в семейството.

— Миранда Уд твърди, че Ричард имал намерение да пусне някаква история. Вярно ли е?

— Той така каза. Знам, че я пишеше. Трябваше да провери още няколко подробности, преди да я пусне за печат.

— Какви подробности?

— Финансови данни за „Стоун Коуст Тъст“. Тъкмо беше намерил някаква счетоводна информация.

— Защо статията не е стигнала до печат?

— Честно ли? — изсумтя Ани. — Защото Джил Викъри не искаше да рискува да си навлече процес за клевета.

Чейс се намръщи.

— Но тя казва, че няма такава статия. Че Ричард никога не я е писал.

Ани изпусна едно последно облаче дим и смачка цигарата си в пепелника.

— Ето ви една сентенция, господине — рече тя и го погледна в очите. — Никога не се доверявайте на издателя си.

Съществуваше или не такава статия?

Следващият един час Чейс прекара в кабинета на Ричард като преглеждаше папките му. Не намери нищо на буквата „Г“ за Графам, нито на „С“ за „Стон Коуст Търист“. Изпробва още няколко заглавия, но нито едно от тях не даде резултат. Дали Ричард не държеше папката в дома си?

Късно следобед той се върна в къщата. За негово облекчение, Ивлин и близнаците бяха излезли. Цялата къща беше на негово разположение. Отиде направо в кабинета на Ричард и продължи да търси папката на Графам.

Не я намери. Но Миранда твърдеше, че тя съществува. Ани Беринджър казваше същото.

Ставаше нещо странно, нещо, което засилваше съмнението му във вината на Миранда. Той прехвърли наум всички пропуски в следствието. Липсата на отпечатъци върху оръжието на убийството. А и самата жена беше горда и неотстъпчива в протesta си, че е невинна. Отказа се от опитите си да разубеждава сам себе си, че не бива да прави следващия си ход. Нямаше друг начин. Не и ако искаше да узнае нещо повече. Не и ако искаше да разсее съмненията.

Трябваше да говори с Миранда. Облече якето си и излезе в мрака. След три блока зави по „Уилоу стрийт“.

Точно както си го спомняше, чист квартал на хора от средната класа с гостоприемни входни площадки и добре поддържани морави отпред. В сумрака той едва различаваше номерата на къщите. Още няколко къщи в далечината нагоре по улицата се затвори с тръсък мрежата против комари. Видя как една жена започна да слиза по

стъпалата на входната площадка и се насочи към него по тротоара. Разпозна силуeta й, гъстия облак от коси, тънката й фигура в джинси. Направи само няколко крачки, когато го забеляза и тутакси замръя на мястото си.

— Трябва да говоря с вас — каза той.

— Дадох ви обещание, спомняте ли си? — отвърна тя. — Да не доближавам вас или семейството ви. Е, аз държа на думата си. — Тя се обърна и понечи да се отдалечи.

— Не става дума за това. Трябва да ви задам някои въпроси относно Ричард.

Тя продължи да върви.

— Ще ме изслушате ли?

— Точно така се забърках в тази каша — отвърна тя рязко през рамо. — Като послушах един друг Тримейн.

Той безпомощно гледаше как тя бързо се отдалечава нагоре по улицата. Нямаше смисъл да я преследва. Беше се отдалечила на една сграда разстояние и по стойката на раменете й той разбра, че тя няма намерение да промени решението си. Всъщност тя тъкмо слезе от тротоара и сега пресичаше улицата, сякаш за да постави и пътя като преграда между тях.

„Забрави я“, помисли си той. „Като е толкова упорита и не желает да слуша, нека да отиде в затвора.“

Чейс се обърна и тръгна в противоположната посока. Тогава край него мина кола. Едва ли щеше да я забележи, ако светлините й не бяха изключени. Само няколко крачки трябваше да направи, за да установи този факт. Спря и се обърна. В далечината тънката фигура на Миранда пресичаше улицата.

Колата вече се беше придвижила до половината на сградата.

„Шофьорът ще я види навреме, помисли си той. Трябва да я види.“

Изведнъж двигателят на колата заръмжа застрашително. Гумите изскърцаха. Колата излетя напред като боботещ в тъмнината масивен облак от стомана и пушек.

Насочи се право към Миранда.

ПЕТА ГЛАВА

Фаровете блеснаха и като в капан уловиха дребната си жертва.
— Внимавайте! — извика Чейс.

Миранда се извърна и в същия момент силна светлина заслепи очите ѝ. Въпреки че колата застрашително приближаваше и светлините заплашваха да я погълнат, тя стоеше като парализирана и никак не можеше да повярва, че това наистина се случва. Нямаше време да обмисля ситуацията. Миг преди стоманеното чудовище да я връхлети, тя възвърна рефлексите си. Хвърли се встрани от пътя на напиращите светлини. Изведнъж полетя и остана в лятната тъма цяла вечност, докато смъртта профучка край нея в кълбо от рев, вятър и светлина. В следващия миг лежеше на тревата.

Не знаеше колко дълго е лежала там. Усещаше само, че тревата е влажна, главата я болеше и някакви нежни ръце галеха лицето ѝ. Някой повтаряше името ѝ. Гласът ѝ беше познат и в този миг на объркане ѝ се струваше, че го е познавала цял живот. Самият тембър сякаш я обгръщаше в топла и безопасна прегръдка.

Той отново извика името ѝ, този път тя улови паника в гласа му. „Той се страхува.“ Защо? Отвори очи и се опита да фокусира погледа си върху лицето му. Тогава осъзна кой е той. Цялата илюзия за безопасност се изпари.

— Недайте! — Тя бутна ръката му настрани. — Не ме докосвай!

— Не се движете.

— Нямам нужда от вас! — Тя се съпротивляваше и се опитваше да седне, но под силните му ръце не можеше да помръдне. Той я държеше като закована за земята.

— Вижте — каза той, тонът му беше влудяващо разумен. — Лошо паднахте. Може да сте си счупила нещо...

— Казах, не ме докосвай! — Тя предизвикателно го избута и седна. Единствено яростта ѝ я вдигна на крака. Но в следващия миг нощта се завъртя пред погледа ѝ и тя усети, че отново потъва в тревата.

Седна и сграбчи главата си. — О, боже! — изстена тя. — Защо просто не се махнете и не ме оставите на мира?

— За нищо на света — отвърна той мрачно и твърдо.

За нейна изненада тя изведнъж като по чудо се намери във въздуха. Дори в яда си не можеше да отрече, че й беше хубаво да я носят, да я прегръщат, въпреки че мъжът, който я държеше, беше Чейс Тримейн. Той пореше тъмнината със скоростта на птица. „Накъде?“ помисли си тя и я обзе внезапен страх.

— Достатъчно — запротестира тя. — Пуснете ме.

— Още няколко крачки.

— Надявам се да получите херния.

— Ако не спрете да шавате, това наистина ще се случи.

Той я пренесе светкавично по стъпалата на площадката и влезе през входната врата. Следвайки безпогрешния си инстинкт, я отнесе направо в спалнята като мимоходом успя да включи осветлението. Пред погледа му се откри стаята... леглото. Леглото, където беше намерила Ричард. Въпреки че нямаше вече кръв, а килимът беше нов и непокътнат, тази стая винаги щеше да й напомня за смъртта. От онази нощ не беше спала тук и никога нямаше да спи отново.

Тя потрепери в обятията му.

— Моля ви — прошепна, обръщайки лице към гърдите му. — Не тук. Не в тази стая.

За миг той се спря, не разбирайки думите й. После тихо каза:

— Както кажете, Миранда.

Отнесе я обратно във всекидневната и я постави на кушетката.

Тя усети как възглавниците потънаха, когато той седна до нея.

— Боли ли ви нещо? — попита Чейс. — Гърбът? Или шията?

— Рамото, малко. Мисля, че паднах на него.

Тя се сви при допира на ръцете му. Той внимателно раздвижи ръката й, изprobвайки обхватата на движението. Тя почти не усещаше спазмите на мускулите си, които той предизвикваше. Вниманието й беше изцяло насочено към лицето, което се взираше в нея. За сeten път я порази фактът колко различен е той от Ричард. Не само тъмните му коси и очи. А войнстващото му спокойствие, сякаш държеше под контрол всичките си емоции. Не беше от хората, които лесно биха разкрили себе си и своите тайни пред другите.

— Изглежда е наред — рече той и се изправи. — Все пак, по-добре да се обадя за лекар. Как се казва вашия лекар?

— Доктор Щайнер.

— Щайнер ли? Този стар козел още ли практикува?

— Вижте, добре съм. Няма нужда да ме преглежда.

— Нека да сме сигурни. — Той посегна към слушалката.

— Но доктор Щайнер не прави посещения по домовете — възпротиви се тя. — Никога не е правил.

— В такъв случай, ще го направи тази вечер — каза Чейс мрачно и набра телефона. — Предполагам, че ще останем в историята.

Лорн Тибетс си наля чаша кафе и се обърна към Чейс.

— Искам само да знам, какво по дяволите, правите тук?

Опрян на масата в къщата на Миранда, Чейс уморено потърка челото си.

— Да ви кажа право, Лорн — измърмори той, — не знам.

— О!

— Мислех си, че бих могъл да... се ориентирам в ситуацията. Да проумея какво се е случило.

— Това е наша работа, Чейс, не ваша.

— Да, знам. Но...

— Смятате, че не се справям добре?

— Просто имам усещането, че зад очевидното се крие още нещо.

Сигурен съм.

— Искате да кажете онази кола? — Лорн вдигна рамене. — Не доказва нищо.

— Той се движеше право към нея. С очите си видях. Щом тя стъпи на улицата, той натисна газта.

— Той ли?

— Той или тя. Беше тъмно. Не видях шофьора. Само номера му. И задните фарове. Беше голяма кола, американска. Сигурен съм.

— Цвят?

— Тъмна. Черна или може би синя.

— Ставате за свидетел, Чейс — кимна Лорн.

— Какво искате да кажете?

— Накарах Елис да провери този номер. Води се на кафяв линкълн 88-а година, на името на жител на острова.

— Кой е той?

— Господин Еди Ланцо. Съсед на госпожица Уд.

Чейс го изгледа с широко отворени очи.

— Неин съсед? Задържахте ли го вече?

— Колата е била открадната. Нали знаете, как е тук. Хората оставят ключовете вътре. Намерихме колата до кея.

Озадачен, Чейс се облегна.

— Значи, шофьорът не може да се открие — рече той. — Това увеличава вероятността, че се е опитвал да я убие.

— Означава, че някое лудо хлапе е излязло да покара за удоволствие. Набарало колата, цялата тази мощност му завъртяла главата и той прекалил с педала за газта.

— Лорн, той е излязъл, за да я убие.

Лорн седна и го погледна в очите.

— А вие защо излязохте?

— За да науча истината.

— Не вярвате, че тя го е направила?

— Чувам някои неща, Лорн. Други имена, други мотиви. Например Тони Графам.

— Поровихме се в тази работа. Графам е бил извън острова, когато са убили брат ви. Разполагам с половин дузина свидетели, които ще го потвърдят.

— Може да е наел някого.

— Графам си имаше големи неприятности с преустройството на северния бряг. Обвиняваха го, че подкупва комисията по планирането. Тази статия щеше да забие последния пирон в ковчега. Както и да е, каква е връзката между това и случилото се тази нощ? Защо ще преследва Миранда Уд?

Чейс замълча на този въпрос. И той не виждаше никакъв мотив. Някои хора в града може и да не харесваха Миранда, но кой би си навлякъл неприятности като я убие?

— Може би не гледаме на нещата от правилния ъгъл — рече Чейс. — Да зададем един по-основен въпрос. Кой плати гаранцията? Някой толкова много е искал тя да излезе, че се е изръсил сто хиляди долара.

— Таен обожател?

— В затвора тя е в безопасност. Навън е лесна плячка. Лорн, имате ли представа кой плати гаранцията?

— Не.

— Парите могат да се проследят.

— Някакъв адвокат извършил прехвърлянето. В брой. От сметка в Бостън. Единствено на банката е известно името на титуляря на сметката. А те го пазят в тайна.

— Призовете банката в съда. Намерете името на тази сметка.

— Ще отнеме време.

— Направете го, Лорн. Преди да се случило нещо друго.

Полицаят отиде до мивката и изплакна чашата от кафето.

— Все още не разбирам защо се забърквате във всичко това — рече той.

Самият Чейс не знаеше отговора. Същата сутрин искаше да види Миранда Уд зад решетките. Ала сега не беше сигурен какво иска. Невинното ѝ лице и начинът, по който така прочувствено отричаше вината си, напълно го объркаха.

Той се огледа из кухнята и си помисли, че нейната обитателка *не може да е убийца*. До прозореца висяха цветя, беше видно, че са добре гледани, с много обич. По тапетите на бял фон бяха разпръснати изящни полски цветя. На хладилника с магнитчета бяха закрепени снимки на две русоляви момчета, вероятно племенници, имаше и график на сбирките на местния градински клуб, също и списък с продукти за купуване. В края на списъка беше написано „чай от канела“. Това ли е питието на една убийца? Той не можеше да си представи как Миранда държи нож в едната си ръка и чаша билков чай в другата.

Чейс се оглеждаше, когато в кухнята се дотътри доктор Щайнер. Някои неща на острова бяха неизменни, този стар мърморко беше едно от тях. Изглеждаше точно по същия начин, както Чейс го помнеше от детството си, включително и намачкания кафяв костюм и медицинската чанта от алигаторска кожа.

— Всичко това — рече лекарят с неодобрение — е нищо работа. Само едно разтягане на мускул.

— Сигурен ли сте? — попита Чейс. — За миг сякаш беше зашеметена. Веднага след като се случи.

— Прегледах я изцяло. Добре е, ако говорим за нервната система. През нощта я наглеждайте, млади човече. Внимавайте да няма усложнения. Главоболие, двоен образ, смущения...

— Не мога.

— Какво не можете?

— Да остана и да я наблюдавам. Необичайно е. Като се има пред вид...

— Не си правете майтап — измърмори Лорн.

— Аз не нося отговорност за нея — рече Чейс. — Какво да правя?

Доктор Щайнер изсумтя и се обърна към вратата на кухнята.

— Вие решете. Между другото — добави той като се спря на вратата, — не правя посещения на повикване.

Вратата се затвори с трясък.

Чейс се обърна и видя, че Лорн го наблюдава.

— Какво?

— Нищо — отвърна Лорн. Той поsegна към шапката си. — Отивам си у дома.

— А какво по дяволите трябва да направя аз?

— Това — рече Лорн с назидателен поглед, — си е ваш проблем.

Миранда лежеше на кушетката във всекидневната и не сваляше поглед от тавана. От кухнята долитаха гласове, вратата се отвори и се затвори. Чудеше се какво ли им е казал Чейс и дали Тибетс е повярвал. Самата тя не можеше да повярва какво се беше случило. Но затвореше ли очи, то се връщаше при нея: ревът на двигателя на колата, двете светлини, които я връхлитаха.

Кой ме мрази толкова много, че желае смъртта ми?

Не беше трудно да отговори. Семейство Тримейн. Ивлин, Филип и Каси...

Чейс. Не, не беше възможно. Предупредителният му вик спаси живота ѝ. Ако не беше той, сега тя щеше да лежи в някой ковчег в погребалната агенция „Бен Лапорт“.

Мисълта я накара да потрепери. Тя се сви и още по-дълбоко се зарови във възглавниците на кушетката, сякаш търсеше безопасно местенце, където да се скрие. Чу, че кухненската врата отново се

отвори и затвори. После във всекидневната изскърцаха нечии стъпки и приближиха кушетката. Тя вдигна поглед и видя Чейс.

В погледа му се четеше умора и несигурност, сякаш не беше съвсем наясно какво трябва да се направи. Или да се каже. Беше съблякъл якето си. Уютно изтърканата му памучна риза очевидно беше любима и обичана дреха. Напомняше ѝ за нейния баща, колко приятно беше да сгуши глава на рамото му, колко прекрасни бяха миризмите на сапун, тютюн и усещането за безопасност в детството ѝ. Именно това видя тя в изтритата синя риза, своите копнежи.

И онова, което никога нямаше да открие в този мъж.

Чейс седна в креслото. На целомъдрено разстояние, както забеляза Миранда. „Държи ме на една ръка разстояние.“

— По-добре ли се чувствате? — попита той.

— Ще се оправя. — Нейният глас беше безпристрастен, неутрален, като неговия.

— Не, още не. Ще почакам тук за малко, ако може. Докато Ани дойде.

— Ани?

— Не знаех на кого другого да се обадя. Тя отговори, че ще дойде и ще остане цялата нощ. Някой трябва да ви наглежда. Внимавайте да не изпаднете в кома или нещо подобно.

Тя уморено се изсмя.

— Точно сега една кома ще ми се отрази добре.

— Не е смешно.

— Прав сте. Не е смешно — отправи тя поглед отново към тавана.

Настъпи дълга тишина. Най-после той се обади:

— Това не беше случайност, Миранда. Онзи се опитваше да ви убие.

Тя не отговори. Лежеше и се опитваше да сподави надигналата се буза в гърлото си. „Защо на теб ще ти пука?“, помисли си тя. „Точно на теб, сред всички други.“

— Може би не чухте — повтори той. — Колата е собственост на съседа ви господин Ланцо.

Тя остро го погледна.

— Еди Ланцо никога не би ме наранил. Той е единственият човек, който ме подкрепи. Единственият ми приятел в този град.

— Не казвам, че е той. Според Лорн, шофьорът е откраднал колата на господин Ланцо. Намерили я изоставена до кея.

— Горкият Еди — измънка тя. — Предполагам, това е последният път, когато оставя ключовете си на таблото.

— Щом не е Еди, кой тогава иска да сте мъртва?

— Мога да предполагам напосоки. — Тя го погледна. — И вие също.

— За Ивлин ли намеквате?

— Тя ме мрази. В правото си е да ме мрази. Нейните деца също.

— Тя замълча. — И вие също.

Той остана безмълвен.

— Вие все още смятате, че аз съм го убила, нали?

С въздишка той прокара пръсти през косата си.

— Вече не знам какво да мисля. За вас, за когото и да било. Единствено мога да вярвам на това, което видях тази вечер. Всичко е свързано в цялата тази проклета бъркотия. Трябва да е така.

„Изглежда толкова уморен, толкова объркан“, помисли си тя.
„Едва ли не като мен.“

— Може би е добре да се махнете оттук за няколко дни — добави той. — Докато нещата се изяснят.

— И къде да отида?

— Сигурно имате приятели.

— Имах. — Тя извърна поглед. — Поне мислех, че имам. Но всичко се промени. Разминаваме се на улицата, а те дори не ме поздравяват. Или преминават на другия тротоар. Или се преструват, че не ме виждат. Това е най-лошото. Защото аз започвам да си мисля, че не съществувам. — Тя го погледна. — Градът е много малък, Чейс. Или се вписваш, или мястото ти не е тук. Една убийца няма как да се впише. — Тя се облегна на възглавниците и се втренчи в тавана. — Освен това, тук е моят дом. *Моят* дом. Като луда спестявах да го изплатя. Няма да го напусна. Не е много, но си е мое.

— Разбирам. Къщата е хубава.

Прозвуча искрено, но думите му ѝ се сториха сниходителни. Господарят на имението превъзнеса сяше прелестите на овчарската колиба.

Тя изведнъж се почувства раздразнена и седна. При това внезапно движение стаята се завъртя. Сграбчи за миг главата си,

очеквайки да премине кризата.

— Вижте, нека сме откровени един с друг — рече тя иззад ръцете си. — В къщата има само две спални. В сутерена има влага, тръбите за водата скърцат, а покривът тече. Това не е Честнът стрийт.

— Честно казано — тихо рече той, — никога не съм се чувстввал като у дома си на Честнът стрийт.

— Защо? Там сте израснал.

— Но не беше истински дом. Не като този.

Тя изумено го погледна. Беше поразена от това колко недодялан изглеждаше, този мургав, смачкан непознат, разположил се тромаво в бледоморавото кресло. Не, този човек не се вписваше в Честнът стрийт. Мястото му беше на доковете или на ветровитата палуба на някоя шхуна, не в задушен викториански салон.

— Трябва ли да вярвам, че предпочитате къща на „Уилоу стрийт“ пред семейното имение?

— Предполагам да... Не знам. Звучи фалшиво, но е истина. Знаете ли къде прекарвах времето си като момче? В кулата, играех край цепениците и старите мебели. Само на това място в къщата се чувствах уютно. Единствената стая, в която никой не желаеше да влиза.

— Звучи така, сякаш сте бил аутсайдерът в семейството.

— В известна степен, така беше.

Тя се изсмя.

— Мислех, че по правило всички от фамилията Тримейн са в кюпа.

— Човек може да носи името на фамилията и въпреки това, да не е част от нея. Или вие никога не сте се чувствала така?

— Не, аз винаги съм била тясно свързана със семейството си. Каквото беше останало от него. — Погледът ѝ се плъзна към клавесина, където имаше снимка на баща ѝ в рамка. Беше стара, грапава снимка, една от малкото, които ѝ бяха останали от него, снимана със стария ѝ „Кодак Брауни“. Той ѝ се усмихваше, плешиво малко човече в дочени работни дрехи. Тя се усмихна на този образ.

— Баща ви ли е? — попита Чейс.

— Да. Въсъщност, вторият ми баща. Но във всяко отношение беше чудесен, като истински баща.

— Чух, че работел в мелницата.

Тя се намръщи. Притесни се, че Чейс очевидно беше запознат с тази подробност от живота ѝ. Което никак не му влизаше в работата.

— Да — отвърна. — И двамата ми родители работеха там. Какво друго сте чул за мен?

— Не съм разпитвал за вас.

— Не ми се вярва. Вие и семейството ви сигурно сте потърсили името ми в някой компютър. Като криминална справка. Семейна история. Доклад за кредитите...

— Нищо такова не сме правили.

— Личен живот. С всички горещи и пикантни подробности.

— Къде бих могъл да намеря такива неща?

— Опитайте в полицейското ми досие. — Раздразнена, тя стана от кушетката и отиде до камината. Застана там и се загледа в часовника върху полицата. — Става късно, господин Тримейн. Всеки момент Ани ще дойде. Можете да си тръгвате. Защо не си тръгнете?

— А вие защо не седнете? Ставам нервен като ви виждам да ставате и да се разхождате.

— Аз карам *vas* да се чувствате нервен? — Тя се обърна към него. — Вие държите всички карти. Знаете всичко за мен. Как са се прехранвали родителите ми. Къде съм учила. С кого съм спала. Това не ми харесва.

— Толкова много ли бяха? — Резкият му въпрос ѝ подейства като плесница. Тя не успя да измисли отговор на този жесток въпрос. Само се взираше в него с безмълвна ярост. — Не отговаряйте — рече той. — Не желая да знам. Любовният ви живот не е моя работа.

— Прав сте. Не ви влиза в проклетата работа. — Тя се извърна и ядосано сграбчи полицата с две ръце. — Каквото и да научавате за мен, то ще се впише в представата ви за дъщерята на мелничаря, нали? Е, не се срамувам от произхода си. Родителите ми живяха честно. Нямаха попечителски фонд, който да им осигурява хайвера на трапезата. Подобно на някои семейства, които познавам — допълни тя. Тонът ѝ не оставаше съмнение за кое семейство намекваше.

Той посрещна обидата с мълчание.

— Учудвам се, че сте се влюбила в Ричард — рече той. — Като се има пред вид отношението ви към състоятелните хора.

— Преди да се запозная с Ричард, нямах проблем с отношението — обърна се тя, за да му опонира. — После го опознах. Видях какво са

му причинили парите. Никога не му се е налагало да се бори. До него винаги беше зеленият буфер, който го предпазваше. А от това той ставаше нехаен. Имунизиран срещу болката на другите. — Брадичката ѝ се повдигна в израз на гордост и отвращение. — Също като вас.

— Сега вие правите предположения за мен.

— Вие сте Тримейн.

— Аз съм като вас. Имам работа, Миранда. Аз работя.

— И Ричард работеше. Това го забавляваше.

— Добре, може би сте права относно Ричард. Той нямаше нужда да работи. „Хералд“ беше по-скоро хоби, повод да става сутрин. Гордо разправяше на приятелите си в Бостън, че е издател. Но такъв си беше Ричард. Не можете да залепяте етикета на богатото момче на мен, защото няма да се закрепи. Преди години семейството ме отхвърли. Нямам попечителски фонд и не притежавам имение. Но имам работа, с която си плащам сметките. О, да, и *ме забавлява*.

Макар и умело овладян, ядът му беше очевиден през цялото време. „Докоснах някоя струна“, помисли си тя. Изключително чувствителна струна. Тя смиreno седна на един стол до камината.

— Изглежда... предположих малко множко.

Той кимна.

— И двамата.

Те мълчаливо се вгледаха един в друг през стаята. Най-после постигнаха примирие, макар и не лесно.

— Казахте, че са ви отхвърлили от семейството. Защо? — попита тя.

— Просто обяснение. Ожених се.

Тя озадачено го погледна. Той произнесе думите без емоция, както когато човек говори за времето.

— Сигурно тя не е била подходящата партия.

— Не и според баща ми.

— Била е с неподходящо потекло?

— На теория да. Баща ми сипадаше по тези неща.

„Естествено“, помисли си тя.

— И прав ли беше баща ви? За момичетата със скромен произход?

— Ние се разведохме по други причини.

— Какви?

— Кристин беше... прекалено амбициозна.

— Това едва ли е недостатък.

— Напротив, когато се опитва да се изкачи по социалната стълбица, от която аз съм едно стъпало.

— О!

— Последваха гладни години. Работех през цялото време, а... —
Той сви рамене. Между тях се простря тишината.

— Ричард никога не ми е казвал с какво се занимавате.

Той се облегна, напрежението напускаше лицето му. Неочаквано се изсмя.

— Вероятно защото моята работа му се е струвала дяволски скучна. Аз и моите партньори конструираме офис сгради.

— Вие сте архитект?

— Строителен инженер. Моите партньори се занимават с творческата част от работата. Аз се грижа стените да не се срутват.

Инженер. „Не съвсем напудрена кариера, помисли си тя, но затова пък истинска и честна работа.“ Също като баща ѝ.

Тя поклати глава.

— Странно. Като ви гледам, не ми се вярва, че сте негов брат. Винаги съм си представляла...

— Че сме си лика-прилика? Не, определено бяхме различни. По толкова много начини, които вие едва ли някога ще узнаете.

Да, колкото повече научаваше за Чейс, толкова повече се стопяваше приликата му с Тримейн. И толкова по-често си мислеше, че би могла да го хареса.

— Какво изобщо видяхте в брат ми? — попита той.

Въпросът му, макар и тихо изречен, дрънчеше като тенекия. Напомни й за духовете, които все още кръжаха в тази къща.

Тя въздъхна.

— Видях това, което исках да видя.

— Какво беше това?

— Мъж, който има нужда от мен. Мъж, за когото можех да съм спасение.

— Ричард?

— О, *само изглеждаше* така, че всичко се върти около него. Но и той беше... уязвим. Тази негова потребност от спасение. От какво, обаче, не знам. Може би от самия него.

— И вие щяхте да го спасите.

Тя горчivo се изсмя.

— Не знам. Човек не мисли за тези неща. Просто ги чувства. И затъва в тях...

— Искате да кажете, че последвахте сърцето си.

Тя погледна нагоре към него и прошепна:

— Да.

— Не ви ли се струваше, че е грешка?

— Да, разбира се.

— Но?

Тялото й се снижи от тежестта на нещастието й.

— Не... виждах изход. Обичах го. Исках да живея заради него. А и той ме настройваше. Казваше ми, че нещата ще проработят, ако и двамата имаме вяра. — Тя сведе поглед към ръцете си, сключени в ската й. — Предполагам, аз първа съм изгубила вярата си.

— В него ли? Или в положението?

— В него. Започнах да виждам недостатъците. След известно време изплува и още нещо. Как манипулира хората и ги използва. Ако нямаше нужда от някого, той го пренебрегваше. Използвач, ето какво представляваше той. Спец, който можеше да накара хората да вършат онова, което иска.

— Тогава го зарязахте. Той как реагира?

— Не можеше да повярва. Мисля, че никой никога не го е напускал. Той не спря да ми се обажда, да ми досажда. Всеки ден на работа се налагаше да се срещам лице в лице с него. И да се преструвам, че нищо не се е случило между нас.

— Но всички са знаели.

Тя вдигна рамене.

— Может би. Не умея да крия. Ани знаеше, защото й казах. А останалите сигурно са се досетили. — Тя въздъхна.

Истината е, че на времето не е внимавала. Любовта, а по-късно и болката са я направили безразлична към общественото мнение.

Те замълчаха за миг. Тя се чудеше какво ли си мисли той за нея сега, и дали изобщо имаше значение това. Изведнъж неговото мнение за нея придоби значимост. Той едва ли беше нещо повече от един непознат, при това враждебно настроен, но въпреки това имаше голямо значение.

— Не си била първата — каза той. — И други жени е имало.

Жестоко беше да ѝ подхвърля такова откровение, но Чейс сам не знаеше защо го направи. Знаеше, че иска да я разтърси здраво. За да разпръсне и последните розови илюзии, които може би тай за Ричард. Може и да твърди, че чувствата са си отишли, но дълбоко в сърцето си, дали не тай няколко топли спомена?

По погледа ѝ разбра, че думите му са постигнали желания ефект. В този миг той съжали, че я е наранил. При все това, не трябва ли да знае? Не трябва ли някой да ѝ каже каква наивница е била?

— Много ли са били? — тихо попита тя.

— Да.

Тя извърна поглед, за да прикрие болката си.

— Мисля... че го знаех. Да, сигурно съм го знаела.

— Той си беше такъв — каза Чейс. — Обичаше да му се възхищават. И като момче си беше такъв.

Тя кимна. Той разбра, че е знаела за това. В даден момент сигурно е усетила неутолимата му жажда за възхищение. И се е опитала да я удовлетвори.

Достатъчно рани причини Чейс. И ето я обезверена и наранена. „А аз сипя сол в раната. Трябва да се махна оттук и да я оставя на мира.“

Къде по дяволите се бави Ани Беринджър?

Миранда изглежда се връщаше към живот. Тя отметна косите от лицето си и го погледна. „Толкова мъка има в тези очи, помисли си той, и същевременно толкова смелост.“

— Не ми казахте защо дойдохте — рече тя.

— Лекарят каза да ви наглеждам...

— Не. Питам защо дойдохте тук?

— Следобед бях в „Хералд“. Разговарях с Джил Викъри за статията относно „Стоун Коуст Търист“, за която ми споменахте. Тя твърди, че такова нещо никога не е било писано. Че Ричард изобщо не бил стигал до това.

Миранда поклати глава.

— Не разбирам. Знам, че беше написал поне няколко страници. Видях ги на бюрото му в „Хералд“.

— Е, аз не намерих никаква статия. Мислех си, че може би вие знаете къде да търся. Или пък е у вас.

Тя го погледна изумено.

— Защо да е у мен?

— Предполагам, че Ричард честичко е наминал насам.

— Но не носеше служебни материали. Проверихте ли в къщата?

— Няма я там.

Тя се замисли за миг.

— Понякога той отиваше с колата до северния бряг и там пишеше. Имаше вила...

— Искате да кажете „Роуз Хил“. Да, предполагам, че трябва да проверя и там утре.

Погледите им се срещнаха и останаха така. Тя каза:

— Започвате да ми вярвате, нали?

В гласа ѝ той долови как се заражда неуверена надежда. Усети желание да отклике, да ѝ предостави този малък шанс да ѝ повярва. Трудно му беше да не ѝ вярва, особено когато го погледна със сивите си, влажни очи, които можеха да накарат мъжа да загуби здравия си разум, да изсмучат самообладанието му незабележимо. Но те пораждаха и други, обезпокоителни усещания. Тя седеше едва ли не в другия край на стаята, но присъствието ѝ напомняше на тежък парфюм, който не можеш да пренебрегнеш.

Миранда отново попита тихо:

— Вярвате ли ми?

Той припряно стана на крака, решен да се отърси от опасната магия, в която потъваше.

— Не, не мога да кажа, че ви вярвам.

— Но не виждате ли, че става въпрос за нещо повече от престъпление от страст?

— Признавам, че нещата не са съвсем наред. Но никак не съм готов да ви повярвам.

На вратата се почука. Чейс, озадачен се обърна и видя зад отворената врата да се показва главата на Ани Беринджър.

— Здравейте, кавалерията пристигна — извика тя. Беше облечена със стара тенис фланелка и памучни панталони. Стръкове мокра трева бяха полепнали по спортните ѝ обувки. — Как е положението?

— Добре съм — отвърна Миранда.

— Но трябва някой да я наглежда — обясни Чейс. — Ако възникне проблем, номерът на доктор Щайнер е до телефона.

— Тръгвате ли си вече?

— У дома ме очакват. — Той отиде до вратата, спря се и погледна отново Миранда.

Тя не помръдна, просто си седеше. Той почувства порив да ѝ каже нещо успокояващо. Да ѝ обясни, че не ѝ беше доверил цялата истина. Че *действително* започва да ѝ вярва. Но не можеше да ѝ признае всичко това, дори пред себе си не можеше. А и Ани беше там и със зоркото си репортерско око наблюдаваше всичко.

Той просто каза:

— Лека нощ, Миранда. Надявам се, че се чувствате по-добре. Ани, благодаря за услугата. — После се обърна и излезе.

Навън в тъмнината очите му след няколко секунди свикнаха. Едва когато наближи края на предната градина, започна да различава алеята под краката си.

На тротоара пред него забеляза силуета на мъж със смъкнати рамене.

Чейс спря и тутакси се стегна.

— Тя добре ли е? — попита мъжът.

— Кой сте вие? — отвърна му с въпрос Чейс.

— И аз мога да ви попитам същото — раздразнено отвърна непознатият.

— Аз... съм на гости — каза Чейс.

— Е, Мира ще се оправи ли, или какво?

— Мира? А, искате да кажете Миранда. Да, ще се оправи, господин...

— Еди Ланцо. Съсед съм. Обичам да я наглеждам, нали знаете? Не е добре, свястна млада жена да живее сама. А и всичките тези ненормалници, които се навъртат и надничат по прозорците. Не е безопасно да си жена днес.

— Тази нощ при нея ще има човек, затова не се притеснявайте.

— Да. Добре. Е, няма да я притеснявам тогава. — Еди Ланцо се обърна и понечи да тръгне към къщата си. — Целият остров отива по дяволите, казвам ви — измърмори той. — Прекалено много ненормалници. За последен път оставям ключовете си в колата.

— Господин Ланцо? — извика Чейс.

— Да?

— Само един въпрос. Чудя се, бяхте ли си у дома, когато господин Тримейн беше убит?

— Аз ли? — изсумтя Еди. — Винаги си стоя у дома.

— Случайно да видяхте или да чухте нещо?

— Вече казах на Лорн Тибетс. Точно в девет си лягам и така чак до сутринта.

— Значи спите непробудно? И не сте чул нищо?

— Как бих могъл, когато слуховото ми апаратче е изключено?

— О! — Чейс се загледа след мъжа, който повлече нозе към къщата си и продължи да мърмори за нахалниците и крадците на коли. Чейс се изненада, че един изпаднал стариц проявява такава загриженост към Миранда Уд. „Свястна млада жена“ я нарече Ланцо.

„Какво знае той, по дяволите?“ помисли Чейс. „Какво изобщо знаем за другите? Хората си имат своите тайни. Аз моите, Миранда своите.“

Обърна се и тръгна към „Честнът стрийт“. Двайсетминутната разходка на хладния нощен въздух му подейства ободряващо. Когато най-после стъпи на прага на входната врата, видя, че осветлението беше изключено, светеше само лампата във фоайето. Никой друг ли не си беше у дома? Тогава чу Ивлин да вика името му.

Откри я в тъмния салон, където седеше съвсем сама. Почти не различаваше сянката ѝ в люлеещия се стол. Мъглявата светлина от уличните лампи очертаваше силуeta ѝ.

— Най-после се прибра — рече тя.

Той се насочи към една лампа.

— Ивлин, имаш нужда от малко светлина.

— Не, Чейс. Недей. Обичам тъмнината. Винаги съм я обичала.

Той се спря, колебаеше се какво да каже, какво да направи. Бавеше се в сянката и я наблюдаваше.

— Чаках те — тихо каза тя. — Къде ходи, Чейс?

Той не отвърна веднага.

— Да видя Миранда Уд.

В отговор последва хладна, мъртва тишина. Дори скърцането на люлеещия се стол не се чуваше.

— Тя те е омагьосала, нали? — прошепна Ивлин.

— Няма никаква магия. Просто исках да ѝ задам няколко въпроса за Ричард. — Той въздъхна. — Виж, Ивлин, денят ти беше дълъг. Защо не се качиш да поспиш малко?

Тя все още не помръдваше. Стоеше като черна статуя на фона на прозореца.

— Онази нощ ти се обадих — рече тя, — в нощта, когато той умря... надявах се...

— Да?

Отново тишина.

— Винаги съм те харесвала, Чейс. От дете. Винаги съм се надявала ти да ми направиш предложение. Не Ричард, а ти. — Люлеещият се стол отново заскрибуза, тихо-тихо. — Но ти никога не го направи.

— Бях влюбен в Кристин. Помниш ли?

— О, Кристин. — Тя с отвращение изсъска името. — Тя не беше достойна за теб. Но ти сам го разбра.

— Не бяхме един за друг, това е.

— Ние с Ричард също.

Той не знаеше какво да каже. Разбираше накъде клони и искаше да избегне този разговор. През всичките години, докато растяха заедно, той така и не успя да си представи себе си и Ивлин като двойка. Тя със сигурност беше привлекателна. А и на възраст беше по-близо до него, отколкото до Ричард. Но той рано осъзна, че тя притежаваше способността да манипулира хората, да промива мозъците и да опорочава сърцата им. Ричард имаше същия талант.

И въпреки това, той я съжаляваше.

— Ивлин, просто си изморена — едва чуто каза той. — Преживя една ужасна седмица. Но най-лошото отмина вече.

— Не. Най-лошото тепърва предстои. Самотата.

— Нали имаш децата си...

— Скоро ще си тръгнеш, нали?

— След няколко дни трябва да тръгвам. Аз работя в Гринуич.

— Можеш да останеш. Поеми „Хералд“. Филип все още е твърде млад да го управлява.

— Няма да излезе издател от мен. Знаеш. А и мястото ми вече не е тук. Не и на този остров.

За миг те се погледнаха един друг през сенките.

— Значи така — прошепна тя, — за нас.

— Боя се, че е така. — Той видя как силуетът тъжно кимна. — Ще се оправиш ли?

— Разбира се — тихо се изсмя тя. — Ще се оправя.

— Лека нощ, Ивлин.

— Лека нощ.

Той я оставил да седи до прозореца. Едва когато приближи стълбите, изведнъж надуши киселия мириз, който се носеше из приемната. На малката масичка до телефона имаше празна чаша. Той я вдигна към носа си.

Уиски.

Всички ние си имаме своите тайни. Ивлин също.

Той оставил чашата и дълбоко замислен се заизкачва по стълбите към леглото си.

ШЕСТА ГЛАВА

— Е, къде бяхте вие двамата снощи? — попита Чейс.

Заети с наденичките и яйцата, близнаците едновременно вдигнаха глави към чичо си.

— Аз бях у Зак Брюър — отвърна Филип. — Нали си спомняш семейство Брюър? Там на „Пърл стрийт“.

— Филипчо иска да каже, че преслушвал сестрата на Зак — обясни Каси.

— Е, поне не се бях заврял в някоя дупка да си мечтая за любовна среща.

— Не съм си мечтала за среща. Бях заета.

— Да бе — измърмори Филип.

— Заета ли? С какво? — попита Чейс.

— Бях в „Хералд“, опитах се да внеса ред в нещата — обясни Каси. — Нали знаеш, татко остави такава бъркотия. Никъде няма черно на бяло какви са били намеренията му. Няма нито намек за това накъде е искал да се развива вестникът. Говоря от редакторска гледна точка.

— Остави Джил Викъри да се погрижи за това — отвърна Филип и повдигна рамене. — Нали за това ѝ плащаме.

— Мислех си, че поне те интересува, Фил. Очевидно ти си наследникът.

— Такива преходи стават постепенно. — Фил равнодушно мушна още една хапка яйца в устата си.

— Междувременно, „Хералд“ се лута без посока и капитан. Не ми се иска да се превърне в бърсалка за всеки. Трябва да стане скандалното списание, което разтърсва цялото крайбрежие и влудява хората. Както татко ги подлуди преди няколко месеца.

— Кого е подлудил? — попита Чейс.

— Онези мекерета в плановата комисия. Те гласуваха за повторно райониране на северния бряг. Татко ги изтиposа хубавичко.

Обзала гам се, че Джил е набивала крак в лачените си италиански обувки и с нетърпение е очаквала процеса за клевета.

— Изглежда знаеш много неща за това какво става в „Хералд“ — каза Чейс.

— Разбира се. Вторият след най-добрая се старае.

Тя го каза с безгрижен тон, но нотката неприязън не убягна от вниманието на Чейс. Той разбираще чувствата ѝ. Някога и той беше вторият след най-добрая брат и през цялото си детство се беше старал, но напразно. Ричард беше помазаният. Също както Филип сега. Звънецът на вратата иззвъння.

— Това трябва да е дядо — рече Филип. — Подранил е.

— Аз ще отворя — изправи се Чейс.

Ноа Деболт стоеше на входната площадка.

— Добро утро, Чейс. Ивлин готова ли е за срещата?

— Предполагам. Влезте, сър.

Това „сър“ бе произнесено несъзнателно. Човек просто не можеше да го нарича на първо име. Докато Ноа влизаше през вратата, Чейс с възхищение забеляза, че с годините раменете в костюма по поръчка не бяха се прегърбили, нито погледът в тези леденостудени очи не беше поомекнал.

Ноа се спря във фоайето и критично огледа къщата.

— Време е да направим някои промени тук. Нова кушетка, нови столове. Ивлин живя и понася тези стари мебели достатъчно дълго.

— Бяха любими на майка ми — отвърна Чейс. — Антични...

— По дяволите, знам какви са! Боклуци! — Ноа спря поглед върху близнаките, които го наблюдаваха от вратата. — Какво, да не би вие двамата още да закусвате? Хайде, осем и половина е! Като се имат пред вид тарифите на адвокатите, нямам намерение да закъсняваме.

— Наистина, господин Деболт — съгласи се Чейс. — Мога да закарам всички до кантората. Нямаше нужда да си правите труда...

— Ивлин ме помоли да дойда — каза Ноа. — А каквото заръча моето момиче, аз го изпълнявам. — Той вдигна поглед към стълбите. Ивлин тъкмо се появи на площадката. — Нали така, мила моя?

Ивлин слезе по стълбите с вдигната глава. От миналата нощ Чейс не беше я виждал. Сутринта нямаше никакъв tremor, нито влиянието на уискито. Изглеждаше хладна като краставичка.

— Здравей, татко.

Ноа я прегърна.

— Така — тихо каза той, — хайде да приключваме тази неприятна работа.

Качиха се в мерцедеса на Ноа. Ивлин и баща й седнаха отпред, а Чейс и близнacите се сбутаха на задната седалка. Той се зачуди как през всичките тези години Ричард е понасял да живее в един и същ град с този тъст-тиранин. Но цената, която човек плаща, за да се ожени за единствената дъщеря на Ноа Деболт, е вечна критика и вечни подозрения.

Сега, когато Ричард беше мъртъв, Ноа отново контролираше живота на дъщеря си. Той ги закара до офиса на Лес Харди. Придружи Ивлин през входната врата като я държеше за ръка и я заведе до самата reception.

— Госпожа Тримейн, за среща с Лес — каза Ноа. — Тук сме, за да прегледаме завещанието.

Служителката ги изгledа странно, но Чейс прочете в погледа ѝ паника. После тя натисна бутона за интерком.

— Господин Харди. Те са тук.

Лес Харди тутакси се показва от кабинета си. По костюма и вратовръзката му си личеше, че е стегнат мъж, единствено потта по веждите му разваляше впечатлението.

— Господин Деболт, госпожо Тримейн — каза той, едва ли не с болка в гласа, — щях да ви се обадя и по-рано, но просто... тоест, ние... — Той прегърна. — Изглежда имаме проблем със завещанието.

— Всичко може да се оправи — рече Ноа.

— Всъщност... — Харди отвори вратата на конферентната зала, — мисля, че всички трябва да седнем.

В стаята имаше още един човек. Харди ги представи на Върнън Фицхю, адвокат от Бейс Харбър. Фицхю имаше вид на адвокат от работническата класа, изразяваше се добре, но беше недодялан, от онези мъже, които вероятно са бутали подкуп, за да завършват училището за прависти. Всички седнаха около конферентната маса, а Харди и Фицхю в двата края.

— Е, какъв е този малък проблем със завещанието на Ричард? — попита Ноа. — И какво общо имате вие, господин Фицхю?

Фицхю се изкашля.

— Боя се, че ви нося лоши новини. Или в този случай, ново завещание.

— Какво? — Ноа се обърна към Харди. — Що за глупости, Лес? Нали *ти* беше адвокат на Ричард?

— И аз така си мислех — мрачно отвърна Харди.

— Тогава откъде се взе това ново завещание?

Всички погледнаха към Фицхю.

— Преди няколко седмици — обясни той, — господин Тримейн дойде в кантората ми. Каза, че искал да направи ново завещание, което да замени завещанието, заверено от господин Харди. Посъветвах го да се обърне към господин Харди, но господин Тримейн настоя аз да го оформя. Затова зачетох молбата му. Щях да ви уведомя по-рано, но няколко седмици отсъствах от града. Едва снощи разбрах за смъртта на господин Тримейн.

— Странно — рече Ивлин. — Защо Ричард ще прави ново завещание? Как да сме сигурни, че наистина той го е направил?

— Той е — потвърди Харди. — Познавам подписа му.

Последва дълга тишина.

— Е — каза Ивлин, — да го чуем, Лес. Какви са промените.

Харди извади очилата си и започна да чете на глас.

— „Аз, Ричард Д. Тримейн, в пълно съзнание...“

— О, прескочи правното бръщолевене — отряза го Ноа. — Мини на въпроса. Какви са промените в новото завещание?

Харди вдигна поглед.

— По-голямата част е непроменена. Къщата, прилежащите сметки, съдържанието им, всичко остава за госпожа Тримейн. За децата има щедри попечителски сметки, а няколко лични вещи остават на брат му.

— А „Роуз Хил Котидж“? — попита Ноа.

Харди се размърда на стола си.

— Може би, трябва просто да го прочета. — Той прелисти няколко страници напред и се изкашля. — „Този парцел земя на северния бряг, състоящ се от приблизително четирийсет ара, в това число и пътя до него, както и постройката, позната под името «Роуз Хил Котидж», оставям...“ — Харди мълкна.

— Какво за „Роуз Хил“? — настоя Ивлин.

Харди си пое дълбоко дъх.

— „Оставям на моята скъпа приятелка Миранда Уд.“

— По дяволите — отвърна Ноа.

На улицата извън кабинета на Харди, Ноа и Ивлин седнаха един до друг в колата. И двамата мълчаха. И двамата се измъчваха от тишината. Останалите решиха да се приберат пеша, за голямо облекчение на Ноа. Той имаше нужда да остане насаме с Ивлин.

Тихо каза:

— Има ли нещо, което желаеш да ми кажеш, Ивлин?

— Какво имаш пред вид, татко?

— Каквото и да е. За Ричард.

Тя погледна баща си.

— А трябва ли да кажа нещо?

— Знаеш, че на мен можеш да кажеш. Ние сме едно семейство, а това е от значение. Семейството трябва да е единно. Срещу целия свят, ако се налага.

— Не разбирам за какво говориш.

Ноа погледна дъщеря си в очите. Същият нюанс на зелено като на съпругата му. Това беше единствената връзка с любимата му Сузана. Единственият човек на света, който все още го интересуваше. Тя спокойно отвърна на погледа му без ни най-малка следа от смущение. Добре. Добре. Тя отстояваше себе си срещу всеки. В това отношение беше истинска Деболт.

— За теб бих направил всичко, Ивлин — увери я баща ѝ. — Всичко. Само ме помоли.

Тя погледна напред.

— Тогава ме заведи у дома, татко.

Той запали двигателя и обърна колата към „Честнът стрийт“. По целия път към дома тя не промълви нито дума. Дъщеря му беше честолюбиво момиче. Въпреки, че никога не би го помолила, тя се нуждаеше от помощта му. И щеше да я получи. „Каквото и да ми струва, помисли си той, ще го направя.“

Все пак, Ивлин беше негова плът и кръв, а той не можеше да допусне плътта и кръвта му да отиде в затвора.

Дори и да имаше вина.

Градината ѝ беше нейното светилище. Тук Миранда беше посадила ружи и делфиниуми, детски дъх и кошнички. Не си беше направила труда да оформя пространството и цветовете по схема. Тя просто беше посяла растенията в земята, беше разпръснала семената, лозниците и цветята бяха превзели двора ѝ. Горките, през последната седмица бяха пренебрегнати. Цветовете бяха клюмнали, защото от няколко дни не бяха поливани. Ала сега тя си беше у дома и нейните питомци изглеждаха щастливи. Колкото и странно да ѝ се струваше тя също се чувстваше щастлива. Слънцето топлеше гърба ѝ, ръцете ѝ мачкаха животворната глинеста почва. Това ѝ стигаше. Свеж въздух и свобода. „Колко ли ще продължи?“

Тя прогони тази мисъл и заби търнокопа в твърдата земя. Щеше да прекопае малко и ще разшири животворната леха с още два фута. Тя подпра търнокопа на къщата и коленичи, за да раздроби буците и да отстрани камъчетата.

От слънцето ѝ се придреваше.

Най-после не можа да устои повика на дрямката и полегна на моравата. Ръцете и коленете ѝ бяха зацепани от пръстта, а тревата като завивка обвиваше голите ѝ нозе. Чудесен летен ден, като онези, които помнеше от детството си. Тя затвори очи и си спомни за следобедите, когато майка ѝ беше все още жива, а баща ѝ заставаше до барбекюто и пееше, докато препичаше хамбургерите...

— Каква е тази опасна игра, която играеш? — попита един глас.

Миранда стреснато седна и видя Чейс да стои до бялата ограда от колове. Той отвори портичката и влезе в двора. С приближаването му ѝ мина през ум колко нелицеприятно сигурно изглежда с градинарските си къси гащи и тениската. На фона на слънчевата светлина и синьото небе, Чейс изглеждаше безупречен и недостижим. Тя замижа, за да види изражението му, но успя да различи само едно тъмно овално лице и развянатата от вятера коса.

— Знаела си, нали? — попита той.

Тя се изправи на крака и изтупа пръстта от ръцете си.

— Какво да знам?

— Как успя, Миранда? С няколко сладко прошепнати думи?
Впиши ме в завещанието и ще съм твоя завинаги?

— Не разбирам за какво говорите.

— Идвам направо от семейния адвокат. Неприятна изненада ни очакваше там. Преди две седмици Ричард направил ново завещание. Оставил е „Роуз Хил Котидж“ на теб.

Тя стъписано замълча и се взря в лицето му с недоверие.

— Нищо ли няма да кажеш? Няма ли да отречеш?

— Никога не съм очаквала...

— Мисля, че точно това си очаквала.

— Не! — Тя се извърна, смутена. — Никога нищо не съм искала...

— О, я стига! — Той посегна към ръката ѝ и я дръпна да се обърне към него. — За какво става въпрос, за изнудване? Начин да ти затвори устата за любовната ви връзка?

— Нищо не знам за никакво завещание! Нито за къщата! Освен това, как така ще ми я оставя? Не се ли полага на съпругата му? Ивлин притежава половината...

— Не, не притежава.

— Защо?

— „Роуз Хил“ се е предавала по наследство в рода на майка ми. И директно остава на Ричард, така че Ивлин не може да има каквито и да било претенции. Той решил да я остави на теб.

Тя поклати глава.

— Не разбирам защо.

— Къщата беше единственото място на острова, което наистина го интересуваше. Единственото място, което интересуваше и двама ни.

— Добре тогава! — извика тя. — *Tu* го вземи! То е твое. Още днес ще подпиша декларация, че го предоставям. Не го искам. Искам само да ме оставят *на мира*. — Тя беше вперила поглед в студеното му и неподвижно лице. — И никога повече, докато съм жива не искам да виждам никой от семейство Тримейн.

Тя се разплака и изтича в къщата по стъпалата на задната площадка. Мрежестата врата се затвори с тръсък след нея. Тя се отправи направо към кухнята, където внезапно се спря. Нямаше къде другаде да избяга. Във вълнението си отиде до мивката и отвори кранчето. Заобиколена от любимите си папрати, тя яростно взе да търка мръсотията по ръцете си.

Все още търкаше, когато някой отвори мрежестата врата и после леко я затвори. Той дълго мълча. Тя знаеше, че стои зад нея и я

наблюдава.

— Миранда — рече той.

— Махай се. — Тя ядосано завъртя кранчето. — Искам да чуя и твоята версия.

— Защо? Няма да ми повярваш. Ти не *искаш* да ми повярваш. Но знаеш ли какво? Вече не ме интересува. — Тя грабна една хавлиена кърпа за съдовете и подсуши ръцете си. — Още днес следобед ще отида при адвоката. Ще подпиша декларация за отказване или както там се нарича. Никога няма да го приема. Каквото и да получва от него, ще е омърсено. Както аз съм омърсена.

— Грешиш, Миранда. Наистина искам да ти вярвам.

Тя стоеше неподвижна, сякаш се страхуваше да помръдне, да го погледне. Усети, че той се приближава към нея. Но не можеше да се обърне, да го погледне в лицето. Само сведе поглед към влажната пръст в мивката.

— Но не можеш, нали? — рече тя.

— Фактите диктуват обратното.

— Ами ако ти кажа, че фактите са заблуждаващи. — Тя бавно се обърна и видя, че той е толкова близо до нея, че можеше да го достигне и докосне. — Тогава?

— Тогава ще съм принуден да се доверя на инстинктите си. Но в този конкретен случай инстинктите ми са отишли по дяволите.

Тя се загледа в него и внезапно се смути от знаците, които получаваше от него. Които тялото ѝ изпращаше. Той беше блокирал всички пътища за отстъпление, гърбът ѝ опираше кухненската мивка. Трябваше само да повдигне леко глава, за да срещне погледа му. Надвесен над нея, той изглеждаше страховит. Но не страх пулсираше във вените ѝ. Беше топлият и неочекван пулс на желанието.

Тя се измъкна и тръгна през кухнята, колкото се може по-надалеч от него, но все в същата стая.

— Говорих съвсем сериозно. За отказ от правата над „Роуз Хил Котидж“. Въсъщност, мисля, че трябва да го направим веднага. Да отидем при адвоката.

— Това ли искаш наистина?

— Знам само, че не искам нищо негово. Нищо, което да ми напомня за него.

— Ще се откажеш от къщата, просто ей така?

— Тя нищо не означава за мен. Дори не съм я виждала.

Чейс изглеждаше изненадан.

— Той никога ли не те е водил в „Роуз Хил“?

— Не. О, разказвал ми е за нея. Но тя беше негово лично убежище. Не беше от местата, които би споделил с мен.

— Може би се отказваш от цяло състояние в недвижим имот, при това никога не си го виждала.

— Не е мое състояние. Никога не е било.

Той я наблюдаваше с присвiti очи.

— Не мога да те разбера. Всеки път, когато си помисля, че те разбирам, ти ми поднасяш нова изненада.

— Не съм толкова сложна за разбиране.

— Успяла си да заинтригуваш Ричард.

— Едва ли съм първата жена, която го е сторила.

— Но си първата, която никога го е напускала.

— И виж това до къде ме доведе. — Тя се изсмя горчиво. —

Може и да не вярваш, но преди се мислех за високо морален човек. Плащах си данъците. Спирах на всеки червен светофар. Следвах всички правила. — Тя се обърна и се загледа през прозореца. Тихо добави: — После се влюбих в брат ти. Изведнъж изгубих представа за правилата. Навлизах в странна територия. Господи, колко се уплаших. Същевременно, бях... обзета от вълнение. А това ме плашеше дори още повече. — Тя се обърна към него. — На всичко съм готова, само да върна времето назад. За да се почувствам... отново невинна.

Той бавно се приближи към нея.

— Миранда, не можем да овладеем някои неща.

— Не. — Тя сведе поглед, а страните ѝ се зачервиха от вина. — Някои неща загубваме завинаги.

Тя се отдръпна от неочекваното му докосване. Беше най-нежна ласка, ръката му просто проследи извивката на бузата ѝ. Стресната, тя вдигна глава и откри, че няма къде да избяга от търсещия му поглед. Мразеше да се чувства така разголена на показ, но откри, че не може да се противопостави на това усещане. Ръката, прегърнала лицето ѝ, беше топла и неустоима.

„Ето, отново попадам в стария капан, помисли си тя. С Ричард изгубих невинността си. Какво ли ще загубя с този мъж? Душата си?“

— От брат ти получих урок, Чейс. Вече не съм лесна плячка. —
Тя се обърна и се отдалечи към всекидневната стая.

— Аз не съм Ричард.

Тя се обърна назад.

— Няма значение кой си. Важното е, че аз вече не съм онази глупачка, лековерна душица, каквато бях.

— Той наистина те е наранил, нали? — Той я наблюдаваше от прага на кухнята. Раменете му изпълваха отвора на вратата.

Тя не отвърна. Потъна в едно кресло и се втренчи в изцапаните си с пръст колене.

Чейс я изучаваше през стаята. Изведнъж всичката ярост, която се трупаше от сутринта в кабинета на Харди, се изпари. На нейно място се настани ярост към Ричард. Златното момче Ричард, което винаги получаваше всичко, което искаше. Ричард, първородният, класически Тримейн с руса коса и сини очи, та той винаги купуваше онова, за което бленуваше срещу разменната монета на духовитостта и чара. Но постигнеше ли целта си, губеше интерес.

Така подхождаше той към жените. Някога Ричард желаеше Ивлин Деболт и я спечели. Разбира се, наложи се да се ожени за нея. Човек не можеше да си играе игрички с дъщерята на Ноа Деболт токутака. Но получил приза веднъж, той започна да се отегчава със съпругата си. Такъв си беше Ричард, вечно искащ, вечно недоволен.

И ето появява се жена, която той не успява да задържи. Такава непретенциозна жена, помисли си Чейс и усети странна буца в гърлото си. Съжаление ли беше или състрадание? Той не можеше да направи разлика.

Седна на стола срещу нея.

— Изглежда... си се възстановила от снощи.

— Само малко болки в мускулите. Това е. — Тя вдигна рамене сякаш знаеше, че той не се интересува от това. Внимателно прикриваше мислите, които измъчваха съзнанието й. — Тази сутрин изпратих Ани да си върви. Не виждам смисъл да стои.

— Заради твоята безопасност.

— От какво?

— Ами ако не е било случайно?

Тя вдигна поглед.

— В момента не се радвам на изключителна популярност в града. Но не мога да си представя някой високопоставен гражданин в ролята на шофьора, който удря жертвата и бяга.

— Да, но някой високопоставен гражданин е откраднал колата на господин Ланцо.

— Горкият Еди. — Тя поклати глава. — Това само ще засили параноята му. Сега към списъка му с ненормалници, които кръстосват улиците, ще прибави и крадците на коли.

— Да, той го спомена снощи. Нещо за някакви момчета, които си пъхат носа.

Тя се усмихна.

— Еди е израснал в Чикаго. Никога не се е опитвал да стресне тези размирници на големия град. Но се кълне, че забелязал някаква подозрителна кола да наблюдава моя... — Тя внезапно замълча и се намръщи. — Знаеш ли, никога не съм обръщала кой знае какво внимание на приказките му. Но сега като се замисля...

— Кога ти каза за колата?

— Може би преди месец или два.

— Значи, преди убийството на Ричард.

— Да. Значи вероятно няма връзка. — Тя въздъхна. — Просто горкият Еди е полудял. — Тя се изправи. — Ще се преоблека. Не мога да се явя пред адвоката в този вид.

— Наистина ли искаш да отидеш сега?

— Налага се. Ако не го направя, няма да се чувствам пречистена. Или освободена от него.

— Тогава ще се обадя. — Той погледна ръчния си часовник. — Можем да хванем ферибота до Бейс Харбър.

— Бейс Харбър ли? Мислех, че Лес Харди е адвокат на Ричард.

— Да, той е. Но последното завещание било заверено от някакъв адвокат на име Върнън Фицхю. Познаваш ли го?

— Не, слава богу. — Тя се обърна и се запъти към хола. — Иначе сигурно щеше да обвиниш мен и господин Фицхю в измама. — Тя се скри в спалнята.

Чейс видя как вратата се затвори зад нея.

— Всъщност — измърмори той, — и това ми мина през ума.

Върнън Фицхю ги очакваше. Но не подозираше защо са дошли.

— Госпожице Уд, наистина ли обмислихте това решение? Говорим за една първокласна недвижима собственост. Тъкмо районираха северния бряг. Очаквам, че след няколко години, вашата собственост ще струва над...

— Изобщо не трябваше да се пада на мен — отвърна Миранда.

— Тя принадлежи на семейство Тримейн.

Фицхю смутено погледна Чейс. Беше един от онези странични погледи, които означават толкова много.

— Може би е по-добре да обсъдим това насаме. Ако господин Тримейн няма нищо против да изчака навън...

— Не. Искам той да остане. Държа да чуе всяка дума. — Тя преднамерено гледаше Фицхю. — За да не може да ни обвини в съзаклятничество.

— Съзаклятничество ли? — Фицхю се изправи на стола си разтревожен. — Господин Тримейн, не мислите, че съм искал да се забърквам, нали? Ситуацията е сложна. Двама адвокати, две завещания. А после и обстоятелствата при смъртта на клиента, усложняват ситуацията още повече. — Той съзнателно избягваше да погледне Миранда. — Само се опитвам да изпълня заръките на господин Тримейн. А те са да следя „Роуз Хил Котидж“ да бъде наследен от госпожица Тримейн.

— Не го искам — каза Миранда. — Искам да го върна.

Фицхю имаше разтревожено изражение. Отмести очилата си и ги постави на бюрото. С този единствен жест той сякаш тутакси се отърси от ролята си на независим професионалист. Сега се обърна към нея като приятел, като съветник. В гласа му се прокрадваше монотонният акцент на работнически Майн. Този мъж много добре знаеше какво е да си беден. А тук една упорита млада жена отхвърляше обещанието за сигурност.

— Ричард Тримейн — започна той, — дойде при мен с молба. Аз съм задължен да я удовлетворя. Не е моя работа да решавам дали сте виновна или невинна. Искам само да се уверя, че завещанието се изпълнява. Сигурен съм, че той иска точно това, земята да стане ваша. Ако ви осъдят, тогава въпросът е спорен и не можете да я наследите. Но да речем, че ви оневинят. Тогава „Роуз Хил“ става ваша, няма спор. Изчакайте няколко дни, госпожице. Ако наистина искате точно това,

върнете се и аз ще оформя документите. Но днес няма да го направя. Трябва да уважа последната молба на господин Тримейн. В края на краищата, той ми беше клиент.

— Защо е дошъл при вас? — попита Чейс. — От години господин Харди е адвокат на Ричард.

За миг Фицхю погледна Чейс в лицето, преценявайки мотивите му. Подозираше го в принуда, богатата фамилия Тримейн упражняваха натиск върху тази жена, аутсайдерка, за да отнемат наследството ѝ. Не беше редно. Някой трябваше да застане на страната на жената, дори тя да отказваше да защитава правата си.

— Ричард Тримейн дойде при мен — рече Фицхю, — защото не желаеше Лес Харди да се намесва.

— Защо?

— Господин Харди е адвокат и на Ноа Деболт. Мисля, че господин Тримейн се боеше, че това щеше да стигне до знанието на тъста му.

— Тогава щеше да се получи истински скандал — рече Чейс.

— След като видях господин Деболт днес сутринта, представям си какви стрели щяха да хвърчат.

Чейс се наведе напред с поглед, вперен в адвоката.

— В деня, когато Ричард дойде за завещанието, как изглеждаше? Искам да кажа, как ви се стори душевното му състояние? Хората не влизат просто ей така и не променят завещанията си без причина.

Фицхю се намръщи.

— Ами, изглеждаше... разстроен. Не спомена за страх от смъртта. Каза, че просто иска да оправи отношенията си... — Той погледна към Миранда и се изчерви.

Миранда също почervеня, но тя устоя на погледа му. „Стига вече са ме наказвали, помисли си тя. Стига вече съм се свивала пред погледите на хората.“

— Казахте, че бил разстроен. Какво означава това? — попита Чейс.

— Изглеждаше ядосан.

— На кого?

— Не сме обсъждали това. Просто влезе и каза, че не желаете къщата да остане на госпожа Тримейн.

— И мал е особено отношение към Ивлин?

— Да. И го интересуваше единствено „Роуз Хил Котидж“. Нито банковата сметка, нито другите имоти. Предполагам, защото останалите имоти са били семейна собственост и той не е можел да ги остави на външно лице. Но „Роуз Хил Котидж“ беше лично негово наследство. Можеше да разполага с него, както намери за добре. — Фицхю погледна Миранда. — Искаше вие да го притежавате.

Тя поклати глава.

— Но защо?

— Предполагам, че ви е обичал. Смятал е, че оставяйки ви „Роуз Хил“ е можел да ви покаже до каква степен държи на вас.

Миранда мълчаливо сведе глава. Знаеше, че и двамата мъже я наблюдават. Чудеше се какво ли изражение щеше да открие в очите на Чейс. Цинизъм? Недоверие? „Не можеш да си представиш, че брат ти би могъл да изпитва не само сласт, но и любов към жена като мен?“

— Е, госпожице Уд? — попита Фицхю. — Съгласна ли сте, че не бива да правите това?

Тя вдигна глава и погледна през бюрото към адвоката.

— Оформете документите. Искам това да стане сега.

— А може би не трябва да бързаш — тихо се намеси Чейс.

Миранда го погледна с невярващи очи.

— Какво?

— Господин Фицхю представи някои неща, които не бях обмислил. Трябва да си помислиш, само за няколко дни. — Очите им се срещнаха. Тя виждаше, че нещо го смущава и обърква, нещо, което чу днес на това място.

— Да не казваш, че трябва да задържа „Роуз Хил Котидж“?

— Казвам ти само, че Ричард е имал причина, за да промени завещанието. Преди да върнем нещата в първоначалния им вид, нека разберем защо го е направил.

Върнън Фицхю кимна.

— Това казвам и аз — рече той.

По обратния път до остров Шепърдс те почти не си продумаха. Едва когато се отдалечиха от кея и свиха по Шор Съркъл Роуд Миранда се отърси от вцепенението си.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На северния бряг.

— Защо?

— Искам да видиш „Роуз Хил“. Съвсем честно е да видиш какво ще върнеш на Ивлин.

— Забавляваш се, нали? — попита тя. — Като ме въртиш в кръг и играеш малките си игрички. Ту ме обвиняваш в кражба на собственост, принадлежаща на Тримейн, ту в следващата секунда се опитваш да ме убедиш да стана крадец. Защо е всичко това, Чейс?

— Притеснява ме това, което ни разказа Фицхю. Че Ричард искал да държи Ивлин настрана от къщата.

— Но тя ѝ принадлежи.

— „Роуз Хил“ е наследство от рода на майка ми, фамилията Прут. Ивлин не може да има претенции върху нея.

— Можел е да я остави на теб.

Чейс се изсмя.

— Малко вероятно.

— Защо не?

— Не бяхме много близки като братя. Имам късмет, че получавам колекцията му от ръждиви саби от гражданская война. Не, той искаше да остави „Роуз Хил“ на някого, когото обичаше. Спрял се е първо на теб. Единствено на теб.

— Той не ме обичаше, Чейс — тихо промълви Миранда. — Не съвсем.

Те се движеха на север покрай вили, гранитни скали, обрасли с борчета, каменни плажове, където вълните се разбиваха на бяла пяна. Чайки кръжаха и се спускаха към сиво-синьото море.

— Защо го казваш? — попита той. — Че Ричард не те обичал?

— Защото знаех. Мисля, че винаги съм го знаела. Може би, си е мислел, че ме обича. Но за Ричард любовта беше в голяма степен лунна светлина и лудост. Болест, която накрая те събаря. Беше само въпрос на време.

— Типично за него. Като дете той вечно преследваше безкрайните височини.

— Всички ли от фамилията Тримейн сте такива?

— Едва ли. Баща ми беше женен за работата си.

— А ти?

Той я погледна. Порази я силният му поглед, поглед на човек, който не се бои да каже истината.

— За нищо и за никого. Поне вече не. Не и след Кристин.

— Твоята съпруга?

Той кимна.

— Не продължи дълго. Бях просто дете наистина, само на двайсет години. Бях див и луд. Беше удобен начин да отвърна на баща си по същия начин и се получи.

— Какво се случи с Кристин?

— Разбра, че няма да наследя богатството на Тримейн и си отиде. Умно момиче. Поне тя мислеше с главата си.

Той концентрира вниманието си върху пътя, който очевидно познаваше добре. Миранда забеляза с каква лекота взема завоите и как умело води колата. Колкото и див да е бил в детските си години, тази енергия вече беше овладяна. До нея стоеше мъж, който със силна ръка контролираше живота си, чувствата си. Не преследваше ефимерната лунна светлина и лудостта.

След двайсетминутно шофиране стигнаха до края на асфалтирания път. Следващо черен път, покрай който растяха брези и борове. Селски знаци даваха представа за различния свят, който се криеше зад дърветата. „На мама и на татко“, „Брандиуайн Котидж“, „Санити Камп“. Черен път водеше към летните убежища на видните семейства на острова, повечето от които държаха вилите от поколения насам.

Пътят започна да се изкачва и в продължение на половин миля криволичноше по гръбнака на хълма. Минаха покрай каменен знак с надпис „Сейнт Джон Уд“. Накрая стигнаха до последния знак, със същия грубоват вид като останалите. Гласеше: „Роуз Хил“. Един последен завой през периферията на горичката и пред тях се откри широко наклонено поле. На самия връх на хълма се намираше тя, порутена от времето къща с изглед на север към морето. По перилата на верандата изящно висяха лилавите цветове на повета. Обрасли с бурени розови храсти, които все още героично цъфтяха, стояха като стражи до стъпалата на входната площадка.

Паркираха на чакълестата алея и излязоха от колата в следобедния аромат от цветя и стоплена от слънцето трева. За миг Миранда остана неподвижна с лице, обърнато към небето. Нито един

облак не нарушаваше безупречната синева. Над главите им прехвъркна самотна чайка, която яздеше вятъра над хълма.

— Хайде — подкани я Чейс. — Нека те разведа вътре.

Той я заведе до стъпалата на входната площадка.

— Поне десет години не съм виждал къщата отвътре. Едва ли не се страхувам да вляза.

— От какво?

— От промените. От това, в което може да са я превърнали. Но предполагам, че такова е усещането, когато се връщаш в дома на детството си.

— Особено ако си бил щастлив там.

Той се усмихна.

— Точно така.

За миг те се загледаха в старата люлка на площадката, която скърцаше на лекия вятър.

— Имаш ли ключ? — попита тя.

— Тук отдолу трябва да има. — Той клекна под един от прозорците. — В тази малка цепнатина в дървото мама винаги държеше един резервен ключ... — Той въздъхна и се изправи. — Вече не. Е, ако вратата е заключена, може да потърсим някой отворен прозорец. — Той завъртя топката на вратата. — Какво ще кажеш за това? — Чейс се усмихна, бутна вратата и тя се отвори. — Дори не е заключена.

С отварянето на вратата пред тях се показва преддверието, на пода имаше избелял ориенталски килим, каменна камина и боров паркет. Миранда пристъпи навътре, но тутакси се спря, учудена.

В нозете ѝ лежеше разхвърляна купчина листа. В ъгъла стоеше бюро с подвижен плот. Всичките му чекмеджета бяха отворени, а съдържанието им разпръснато по пода. От съседната етажерка бяха измъкнати книги, които някой беше захвърлил напосоки върху листовете.

Чейс влезе и се спря до нея. Мрежестата врата се затвори с трясък.

— Какво по дяволите значи всичко това? — рече той.

СЕДМА ГЛАВА

Мълчаливо оправиха разхвърляното бюро, разпилените листове. Без да каже и дума Чейс бързо отиде в съседното помещение. Миранда го последва в кухнята. Там нямаше следи от безредие. Тенджерите и тиганите висяха на дървени поставки, а кутиите с брашно и захар бяха подредени в редица върху кухненския плот.

Той се насочи към стълбите. Тя го следваше по петите. Тичешком се изкачиха по стъпалата и първо надзърнаха в малката спалня за гости. Всичко изглеждаше наред. Чейс бързо обиколи стаята като отваряще дрешниците и надничаше в чекмеджетата.

— Какво търсиш? — попита тя.

Той не отговори. Прекоси хола и влезе в господарската спалня.

Двойните прозорци с копринени завеси, изтеглени в краищата, гледаха към морето. Върху леглото беше постлана кремава завивка. Частици прах се движеха в пространството, обляно от слънчева светлина.

— Изглежда и тази стая не са пипали — отбеляза Миранда.

Чейс отиде до тоалетната масичка, взе някаква сребърна четка за коса и я оставил обратно.

— Очевидно не.

— Чейс, какво за бога, става тук?

Той се обърна и обходи стаята с объркан поглед.

— Това е лудост. Оставили са картините по стените. Мебелите...

— Нищо ли не липсва?

— Нищо ценно. Нищо, което всеки обикновен крадец би приbral.

Той отвори едно чекмедже на тоалетката и прегледа съдържанието му. Отвори още едно и се спря, вгледан вътре. Бавно измъкна дамски бикини, състоящи се само от няколко лентички черна дантела и коприна. Извади и сутиен в същия десен, със същата оскъдна кройка и също толкова съблазняващ.

Погледна Миранда. В погледа ѝ не се четеше нищо, освен безизразност.

— Твои ли са? — тихо попита той.

— Казах ти, че никога не съм идвала тук. Сигурно са на Ивлин.
Той поклати глава.

— Не мисля.

— Откъде знаеш?

— Тя не идва тук. Ненавижда селския живот, или поне така твърди.

— Е, не са мои. Аз нямам такива... неща.

— Тук вътре има още. Може би ще познаеш някои.

Тя се приближи до тоалетката и извади сутиен в изумруден и кремав цвят.

— Ами, очевидно не е мой.

— Как така?

— Този е размер 36 С. А аз... — тя се изкашля, — не нося толкова голям.

— О!

Тя бързо се извърна, преди той да потвърди думите ѝ. Разбира се, вече беше имал възможност да се увери. Та нали имаше очи? „Той вижда твърде много“, помисли си тя. Обърна се към прозореца с гръб към Чейс, като през цялото време се опитваше да възвърне самообладанието си. Навън светлините на гаснещия ден докосваха върховете на дърветата. Летният сумрак траеше дълго. В полето долу щяха да излязат светулки, а насекомите в тревата щяха да подхванат песента си. Беше хладно. Дори в тези августовски нощи от морето навояваше хлад. Тя се сви и потрепери.

Той се доближи нежно и мълчаливо. Не го чу, но знаеше, че е точно зад нея.

Чейс стоеше толкова близо, че можеше да помирише аромата на косите ѝ, свеж, сладък и опияняващ. На фона на гаснещата дневна светлина от прозореца се открояваше кестенявият им оттенък. Прииска му се да протегне ръка и да прокара пръсти през лъскавите кичури, да зарови лице в кълбото от коприна. Грешка, грешка. Знаеше, още преди да се е случило, но не успя да се сдържи.

Тя потрепери от докосването му. Просто лек трепет и нежна въздишка. Ръцете му погалиха раменете ѝ, хладните и гладки ръце. Тя

не се отдръпна. Напротив, облегна се и сякаш потъна в него. Той сключи ръце около нея, обгръщайки я с топлината си.

— Когато бях момче — прошепна той, — си мислех, че в полето долу живеят вълшебни същества. Елфи и феи, които се криеха сред отровните гъби. Нощно време виждах как светлинките им пробляват тук-там. Разбира се, това бяха само светулки. Но за едно дете, те можеха да бъдат какво ли не. Фенери на елфите, светлини на дракона. Бих искал...

— Какво би искал, Чейс?

Той въздъхна.

— Да съхраня в себе си част от това дете. Да се бяхме срещнали тогава. Преди да се случи всичко това. Преди...

— Ричард.

Чейс мълкна. Брат му винаги щеше да е между тях, и животът, и смъртта му щяха да висят над тях като черен облак. А кое е това нещо, което може да оцелее под такава сянка? Не и приятелството, със сигурност не и любовта. Любов? Не, това, което чувстваше Чейс, застанал зад нея, прегърнал тънкото й топло тяло беше по-скоро сласт. „Е, какво по дяволите. Може би се предава по наследство, помисли си той, по смесената ми кръвна линия. Тази склонност към безумни, безнадеждни връзки. С Ричард се случи. С майка ми също. Сега мой ред ли е?“

Миранда помръдна в прегръдката му и се обърна с лице към него. Само един поглед към тези нежни, вирнати устни и той беше загубен. Тя имаше вкус на лято, топлина и сладък кехлибарен мед. При първото докосване на устните им, той беше жаден за още и още. Почувства се като мъж, опиянен от първата гълтка нектар, чийто единствен копнеж е това. С ръце си проправи път в коприненото кълбо от коси, зарови се в тях и се изгуби.

Чу я да шепне:

— Моля те.

Но беше твърде възбуден и думите й му прозвучаха като молба за още. Едва когато тя повтори няколко пъти: „Чейс, не“, той се отдръпна.

Те се гледаха с широко отворени очи. В погледа й се отразяваше смущението му. Тя отстъпи назад и нервно пооправи косата си.

— Не биваше да ти позволя да правиш това — рече тя. — Беше грешка.

— Защо?

— Защото ти... ще кажеш, че съм те подвела. Нали това ще кажеш на Ивлин? Смяташ, че по този начин съм спечелила Ричард. С изкушение. Съблазън. Така мислят всички.

— А това вярно ли е?

— Ти току-що го потвърди. Само ме остави сама в стаята и гледай какво ще се случи! Още един мъж от Тримейн ще гушне букета.

— Гласът ѝ охладня. — Искам само да знам, кой кого прельстява?

„Цялата трепти от движение и закачливост“, помисли си той. В следващия момент можеше да избухне и да се разпръсне на хиляди парчета.

— Никой от нас не е имал намерение да съблазнява или изкушава другия. То просто се случи, Миранда. Както винаги става. Природата докосва струните ни и ние не можем винаги да устоим.

— Този път аз ще устоя. Този път ще съм по-разумна. Брат ти ме научи на някои неща. Най-важното от тях е да не съм такава глупачка, стане ли дума за мъже.

Последната дума все още висеше в пространството между тях, когато чуха стъпки по входната площадка долу. Някой похлопа на външната врата.

Чейс се обърна и излезе от стаята.

Миранда изведнъж се почувства без сили и се облегна на перваза. Стисна го здраво, сякаш черпеше сила от дървото. „Твърде близо“, помисли си тя. „Отпускам гарда, и му позволявам да се промъкне край защитата ми.“

Трябваше да бъде по- внимателна. Трябваше да си напомня, че Чейс и Ричард бяха вариации на една и съща тема, която вече ѝ беше объркала живота. Пое си дълбоко въздух и бавно го издиша с надеждата, че може да изхвърли мъчението и смута, обзели тялото ѝ. „Върни си самоконтрола“, помисли си тя и пусна перваза. Изправи се и с нов прилив на спокойствие последва Чейс по стълбите.

Той беше в преддверието заедно с посетителя. Миранда разпозна своята стара познайница от градинския клуб, госпожица Лайла Сейнт Джон, местен експерт по цветарство. Госпожица Сейнт Джон беше облечена в черна рокля, нейната запазена марка. Лято или зима, тя винаги носеше черно, поукрасено тук-там с бяла дантела. Днес беше черна рокля за разходки от мачкан памук. Не отиваше много-много

нито на кафявите ѝ обувки, нито на сламената ѝ шапка, но на госпожица Сейнт Джон всичко изглеждаше на мястото си.

Тя се обърна щом чу стъпките на Миранда. Дори и да се учуди, че я вижда тук, с нищо не го показа. Просто кимна, после обърна острия си сив поглед към разхвърленото бюро. На входната площадка виеше куче. През мрежестата врата Миранда видя голяма черна кожена топка с червен език.

— Само аз съм виновна — рече госпожица Сейнт Джон. — Не мога да повярвам, че постъпих така глупаво.

— Как така вие сте виновна? — попита Чейс.

— Миналата седмица усетих, че нещо не е наред. Ние се разхождахме, както обикновено, нали знаете, аз и Ози. Всяка вечер по здрав се разхождаме. Тогава излизат сърните, и вредителите, въпреки че аз много обичам да ги срещам. Както и да е, видях светлина през дърветата, някъде в тази посока. Дойдох до къщата и почуках на вратата. Никой не отговори и си тръгнах. — Тя поклати глава. — Не биваше да си тръгвам. Трябваше да погледна вътре. Знаех си, че нещо не е наред.

— Видяхте ли кола?

— Ако идваш да крадеш, ти би ли паркирал колата си отпред? Разбира се, че не. После бих се промъкнала пеша.

Не беше лесно човек да си представи госпожица Сейнт Джон как се промъква.

— Добре, че не сте се забъркали — каза Чейс. — Можели са да ви убият.

— На моята възраст, Чейс, да умреш не е най-важната ми грижа. — С бастуна си, на който дръжката представляваше глава на патица, тя разрови листите на пода. — Имате ли някаква представа какво е търсил?

— Ни най-малка.

— Очевидно, не ценни неща. Това там на онзи рафт е Лимогес, нали?

Чейс глуповато погледна ръчно рисуваната ваза.

— Щом казвате.

Госпожица Сейнт Джон се обърна към Миранда.

— Вие какво мислите по въпроса?

Изведнък Миранда се озова пред силния поглед на две сиви очи. Много хора биха казали, че госпожица Сейнт Джон не е нищо повече от една чаровна ексцентричка. Но Миранда забелязваше интелигентност в погледа ѝ. Предишните им разговори се въртяха около делфиниумите и нарцисите, но дори и тогава госпожица Сейнт Джон я караше да се чувства като новооткрит вид растение под луга.

— Не знам какво да мисля, госпожице Сейнт Джон — отвърна тя.

— Погледнете тази бъркотия. Какво означава?

Миранда погледна листовете и разпръснатите книги. После премести поглед към етажерката. Само най-горният рафт беше изпразнен. Две етажерки изобщо не бяха пипани.

— Не е прегледал всички книги. Значи, който и да е бил натрапникът, сигурно са прекъснали заниманието му. Вероятно вие.

— Или е намерил, каквото е търсил — каза Чейс.

Госпожица Сейнт Джон се обърна към него.

— А какво може да е това нещо?

— Да предположим. — Чейс и Миранда се спогледаха. — Папката за „Стоун Коуст Тръст“ — Чейс направи опит.

— Аха! — Очите на госпожица Сейнт Джон светнаха от любопитство. — Кампанийката, която брат ти започна срещу Тони Графам. Да, изглежда Ричард е написал доста неща тук. На това бюро, всъщност. По време на вечерните си разходки го виждах през прозореца.

— Понякога спирахте ли се да си поговорите с него? За това, над което работи?

— О, не. Та нали затова идваме тук? Да се спасим от всички онези любопитни градски контекти. — Тя погледна Миранда. — Никога не съм ви виждала тук.

— Никога не съм идвала. — Отвърна младата жена и неспокойно се размърда пред замисления поглед на госпожицата. Изненада се колко директна беше, докато говореше за връзката ѝ с Ричард. Въпреки това, нейният рязък тон беше за предпочитане пред деликатното избягване на темата, както правеха много други хора.

Госпожица Сейнт Джон се наведе, за да разгледа листовете отблизо.

— Като съдя по неразборията тук, онзи трябва доста да е поработил. Както и да е, какво е това?

Чейс се наведе и разрови листовете.

— Приличат на стари папки със статии... Финансови отчети от „Хералд“... А тук намираме сбирка от профили на местни личности. О, ето един ваш профил, госпожице Сейнт Джон.

— Мой? Но никога никой не ме е интервюирал за нищо.

Чейс се усмихна.

— Сигурно е неоторизираната версия.

— Споменава ли се за всичките ми сексуални тайни?

— Ами, нека да погледнем по-подробно...

— О, дай ми проклетия лист. — Госпожа Сейнт Джон грабна листа от ръцете му и прегледа набързо напечатаните бележки. Прочете ги на глас. — „Възраст седемдесет и четири... собственичка на парцел номер две, «Сейнт Джонс Уд» и къща на територията му... фанатичен член на местния градински клуб“. — На това място вдигна поглед обидено. — „Фанатична“? — Тя продължи да чете. — „Склонна към ексцентричност, никога не е била омъжена. Сгодена веднъж за Артър Симонеу, убит в акция... в Нормандия...“ — Гласът ѝ затихна. Тя бавно седна, но не изпускаше от ръцете си листа хартия.

— О, госпожице Сейнт Джон — рече Мираんだ, — съжалявам.

Възрастната жена вдигна поглед, все още развълнувана.

— Беше... много отдавна.

— Не мога да повярвам, че той се е ровил в личния ви живот, а вие дори не сте знаела за това. Защо ще го прави?

— Да не казваш, че е Ричард? — попита госпожица Сейнт Джон.

— Ами, това са негови документи.

Госпожица Сейнт Джон за миг се намръщи към листа.

— Не — бавно рече тя, — не вярвам, че той го е писал. Тук има грешка. Казва се, че къщата ми е разположена в гората Сейнт Джон. Но всъщност е на три стъпки отвъд границата, в собствеността на Тримайн. Грешка на проектанта с давност седемдесет години.

Чейс се намръщи.

— Никога не съм чувал това, за вашата къща.

— Да, земята на твоето семейство минава покрай втората каменна стена. В нея се включва целия път. Така че, технически погледнато, всички ние нарушаваме закона като навлизаме във вашия

частен път. Не че това някога е имало значение. Винаги сме били като едно гигантско семейство. Но сега... — Тя поклати глава. — Навъдиха се толкова много непознати на острова. Всичките онези туристи от Масачузетс. — В нейните уста прозвуча като настъпление от ада.

— Опитаха ли се от „Стоун Коуст Тръст“ да се свържат с вас? — попита Миранда. — За да продадете „Сейнт Джонс Уд“.

— Те се свързаха с всички по този път. Аз, разбира се, отказах. Ричард също. Това окончателно смаза проекта. Без „Роуз Котидж“ „Стоун Коуст“ щеше да притежава съвкупност от малки парцели, които нямат връзка един с друг. Но сега... — Тя тъжно въздъхна. — Представям си как в този момент Ивлайн е вдигнала писалка над договора за продажба, готова да го разпише.

— Всъщност, не е така — каза Чейс. — Ивлайн не получи „Роуз Хил“. Ричард оставил собствеността на Миранда.

Госпожица Сейнт Джон се втренчи в тях.

— Това — каза тя след дълго мълчание, — е напълно неочеквано развитие.

— За мен също — отвърна Миранда.

Докато госпожица Сейнт Джон седеше и размишляваше, Миранда и Чейс събраха останалите листове. Откриха още папки със статии, няколко разнородни изрезки, стар финансов отчет на „Хералд“. Очевидно Ричард бе използвал къщата за втори офис. Дали тук беше складирал най-прочувствените статии? Миранда тъкмо се чудеше, когато се натъкна на цял вързоп личностни профили. Също като този на госпожица Сейнт Джон. Информацията в тези редове беше изключително лична.

В някои случаи беше потресаваща. Тя с изумление прочете, че Форест Мейхю, президент на местната банка, бил арестуван за шофиране в нетрезво състояние в Бостън. Избраникът на същия град Джордж Лапиер, женен от трийсет години, бил лекуван от сифилис. Доктор Щайнър, нейният лекар, го разследвали за медицинска измама. Тя подаде листовете на Чейс.

— Погледни това! Ричард е събирал мръсотии за всички в града!

— А това, какво е това? — попита той.

На задната корица беше залепена жълта бележка, на която ръкописно беше написано „Г-н Т, искате ли още? Уведомете ме“. Имаше подпись „У.Б.Р.“.

— Значи тези неща *не са* писани от Ричард — каза Миранда. — Сигурно докладите са работа на този човек У.Б.Р., който и да е той.

— Има ли някой в персонала с такива инициали?

— Не. Поне не в момента. — Тя посегна към една кафява папка на пода. — Вижте, ето още една бележка от У.Б.Р.

Този път бележката беше закрепена за предната корица с кламер.

„Това е всичко, което успях да намеря. Съжалявам.

У.Б.Р.“

— Какво има вътре? — попита госпожица Сейнт Джон.

Миранда отвори папката и зяпна.

— Това е! Папката за „Стоун Коуст Тръст“!

— Ударихме джакпота — отвърна Чейс.

— Няма профил на Тони Графам. Но тук са печалбите от данъците. Списък с номера на банкови сметки и авоари... — Тя кимна.

— Открихме мръсните пари.

— Мисля, че нищо не сме открили — рече госпожица Сейнт Джон.

Те двамата я погледнаха.

— Ако тази папка е толкова важна, защо крадецът я е оставил?

Те мълчаливо разсъждаваха над въпроса.

— Може би нашият крадец изобщо не се е интересувал от „Стоун Коуст Тръст“ — рече госпожица Сейнт Джон. — Искам да кажа, погледнете цялата тази гадна информация, която Ричард е събидал. Любопитни доклади за шофиране в пияно състояние. Медицинска измама. Сифилис. Джордж Лапиер, от всички как пък той? И на неговата възраст. Тези папки са могли да съсилят някои доста добри репутации. Е, казвам ви, това не е ли мотив за кражба с взлом?

„Или за убийство“, помисли си Миранда. Но защо му е трявало на Ричард да събира такава информация? Да не би да е възнамерявал

да разобличи жителите на острова? Или причината е по-тайствена? Изнудване, например.

— Ако някой е влязъл, за да открадне собствената си папка, тогава можем да предположим, че вече я няма тук — каза Чейс. — А това означава, че нито Джордж Лапиер, нито доктор Щайнер, нито някой друг от купчината тук не го е направил.

— Не е задължително — рече госпожица Сейнт Джон.

— Ами ако е влязъл, за да подмени папките с други, не толкова фрапиращи? Например, моята. В моя профил няма нищо скандално. Откъде знаете, че не съм идвала тук и не съм унищожила някоя доста по-отровна версия?

Чейс се усмихна.

— Веднага ви слагам в списъка на заподозрените, госпожице Сейнт Джон.

— Не ме подценявай, Чейс Тримейн. Напредналата ми възраст не е причина да ме отписвате от играта. Тук горе — и тя потупа главата си, — имам много повече, отколкото онзи ненормалник Джордж Лапиер е имал на млади години. Ако изобщо е имал млади години.

— Искате да кажете, госпожице Сейнт Джон — намеси се Миранда, — че не можем да изключим никакви имена от тази купчина. Нито имена извън нея.

— Правилно.

Миранда се намръщи.

— Едно нещо ми се струва безсмислено. Първо, нашият крадец претърска бюрото. Разхвърля малко листове, докато търси някаква уличаваща папка. Защо тогава му трябва да претърска етажерката с книгите? Ричард не би държал документи там.

След кратка пауза госпожица Сейнт Джон каза:

— Разбира се, ти си права. Това е безсмислено.

— Ами — добави Чейс, — май трябва да се обадим на Лорн. Въпреки че не съм убеден, че в този момент ще ни е от помощ. — Той се обърна към телефона.

Беше вдигнал слушалката, когато госпожица Сейнт Джон каза:

— Чакай. Може би трябва да отложиш обаждането. — Тя се беше вгледала в един лист хартия до крака ѝ. Замислено го вдигна и го изглади на коляното си.

Чейс се намръщи, но затвори слушалката.

— Защо?

— Това е профилът на Валери Еверхард. Ти си я спомняш, Чейс. Местната библиотекарка. Омъжена жена. Тук пише, че Валери си е намерила любовник.

— Е, и?

— Човекът, с когото се вижда, е нашият шеф на полицията. — Госпожица Сейнт Джон вдигна поглед, в погледа ѝ нямаше и следа от насмешка. — Лорн Тибетс.

— Защо е събирал тези ужасни доклади? — попита Миранда. — Какво ли е смятал да прави с тях?

Вече беше съвсем тъмно, когато те тръгнаха обратно към града. От морето се беше изтърколила мъглата и намали видимостта до обхватата на фаровете. Всичко изглеждаше нереално и непознато. Те пътуваха през непозната земя, в спираловиден облак, който сякаш никога нямаше да се вдигне.

— Не ми прилича на стила на Ричард — каза Чейс. — Да си пъха носа в частния живот на съседите си. И без това си има достатъчно лични прегрешения. Ричард беше уязвим към изнудване. А пък и, кой се интересува, че Лорн имал флирт с библиотекарката?

— Съпругът на библиотекарката.

— Добре, но от къде на къде това ще интересува Ричард?

Тя поклати глава, не можеше да отговори.

— Чудя се дали някой от тези хора знае за досиетата. Госпожица Сейнт Джон не е знаела. — Тя погледна листовете в ската си и се замисли за ужасните тайни, които криеха. Изведнъж ѝ се прииска да изхвърли купчината, да се отърве от нечистия товар. — Чейс? — попита тя. — Откъде да сме сигурни, че тези неща са верни?

— Не можем да сме сигурни. — Той се изсмя. — А и не можем просто ей така да почукаме на вратата на Джордж Лапиер и да го попитаме дали е болен от сифилис.

Миранда се намръщи, щом погледът ѝ попадна върху закрепената за папката бележка.

— Недоумявам, кой ли е този човек? Този У.Б.Р., който е доставял информацията.

— Нищо ли не ти говорят инициалите?

— Абсолютно нищо.

Тъмнината ги обгръщаше отвсякъде. Миранда си мислеше за всичките тайни, които се разкриваха в тези досиета. Слабостта на банкера към уискито. Измамата на лекаря. Съпругът и съпругата, които разговаряли с юмруци. Всичко това под прикритието на захаросана почителност. „Какви лични тегоби тaim в мълчание.“

— Защо точно тези хора? — изведнъж попита тя.

— Защото могат да загубят много — предположи Чейс. — Говорим за старите фамилии на острова. Лапиер, Еверхард, Сейнт Джон. Всички те са уважавани имена.

— Освен Тони Графам.

— Така е. Предполагам, че и той си има досие... — Той замълча.

— Почакай. Ето я връзката.

— Какво?

— Северният бряг. Не си живяла достатъчно дълго тук, за да опознаеш тези семейства. Но аз израснах с тях. Спомням си летата, когато играехме с Тоби Лапиер и Даниел Щайнър. И Валери Еверхард. Техните семейства имат къщи там на брега.

— Може да е съвпадение?

— Може да е всичко.

Чейс се намръщи. Мъглата се разсейваше.

— Щом се върнем в твоята къща, ще разгледаме подробно тези имена. Да видим дали се оправдават подозренията ми — каза той.

След час и половина те вече седяха в трапезарията в къщата на Миранда. На масата пред тях бяха раз положени листовете. Настрана стояха остатъците от бързо приготвена вечеря, омлет с гъби и препечени филийки, а те вече пиеха втора чаша кафе. Истинска домашна сцена, помисли си тя с копнеж, като младоженци, които размотават около масата. С изключение на това, че мъжът, който седеше срещу нея, никога, ама никога нямаше да се вмести в тази сцена. Той беше временно привидение, посетител, минаващ край трапезарията ѝ. Тя си наложи да се концентрира върху листовете, в които той току-що провери и последното име.

— Добре, ето списъкът — рече Чейс. — Всички в досиетата на Ричард. Почти съм сигурен, че до един притежават собственост на северния бряг.

— Има ли липсващи имена?

Чейс се облегна назад и прехвърли в главата си парцелите покрай шосето.

— Разбира се, Ричард. После е собствеността на стария Съльуей, надолу по пътя. Той е пенсионер, ловец на омари, някак саможив. После идва къщата на французина. Мисля, че я продадоха преди няколко години. На някакви хипита, както дочух. Идват тук през лятото.

— Значи сега живеят там.

— Ако все още са собственици. Не са от този край. Не мога да си представя, че Ричард ще си направи труда да рови за тях. А що се отнася до стария Съли, ами човек на осемдесет и пет не изглежда удобна жертва за изнудване.

Изнудване. Миранда се взря в листовете на масата.

— Какво ли е замислил Ричард? — зачуди се тя. — Какво не е одобрявал у тях?

— Нещо във връзка с районирането. Някои от тези имена в поземлената комисия ли са?

— Така или иначе, не са можели да гласуват. Щели са да ги дисквалифицират. Нали знаеш, конфликт на интереси. — Тя се облегна. — Може би нашият крадец е търсел нещо съвсем различно.

— Тогава въпросът е, дали той или тя, ако е била жена, го е намерила.

И двамата вдигнаха погледи, когато чуха от дъното на къщата някакъв звук. Приглушен звук от чупене на стъкло.

Миранда скокна на крака разтревожена. Чейс тутакси грабна ръката ѝ и ѝ направи знак да мълчи. Двамата излязоха от трапезарията и отидоха във всекидневната. Един бърз поглед из стаята беше достатъчен, за да се уверят, че прозорците бяха непокътнати. За миг се спряха и се заслушаха, но не чуха друг звук. Чейс се отправи към спалните.

Бяха в коридора, когато чуха съвсем ясен звук от счупване на стъкло.

— Идва от килера! — каза Миранда.

Чейс се обърна и се върна в кухнята. Той включи някакъв електрически ключ на стената и ритна вратата на килера. Над тясното стълбище светеше една-единствена електрическа крушка. В полумрака се рееше странна мъгла, която скриваше от поглед дъното на стълбите.

Бяха слезли само две стъпала надолу, когато усетиха дим в ноздрите си.

— Тук нещо се е запалило! — каза Чейс и продължи да слиза. — Къде е пожарогасителят ти?

— Ще го донеса! — Миранда се изкачи в кухнята, измъкна пожарогасителя от мокрото помещение и се втурна обратно към килера.

Димът беше сгъстил и очите ѝ се насызиха. През движещата се мъгла тя видя откъде идваше димът: купчина парциали горяха. Точно под един строшен прозорец на сутерена лежеше червена тухла. Тя тутакси осъзна какво се беше случило и паниката отстъпи пред яростта ѝ. „Как смеят да чупят прозореца? Как смеят да ме нападат в собствената ми къща?“

— Назад! — изкрешя Чейс и се втурна напред в мъглата.

Докато стъпваше по бетонния под, под обувките му скърцаше натрошеното стъкло. Той насочи пожарогасителя, струя бяла пяна изсвистя над пламъците. Няколко кръгови движения и огънят угасна под задушаващата пелена от пудра. Остана само димът да виси като облак край голата електрическа крушка.

— Загасих го! — рече Чейс. Той дебнеше из сутерена и търсеше нови пламъци. Не забеляза, че и Миранда беше побесняла от ярост и пребледняла не откъсваше поглед от счупеното стъкло на пода.

— Защо не ме оставят *на мира*! — изплака тя.

Внезапно Чейс се обърна и я погледна напрегнато. С мъртвешки глас рече:

— Да не искаш да кажеш, че се е случвало и преди?

— Не, не това. Но онези жестоки телефонни обаждания, непрекъснато. И разни надписи по прозорците ми.

— Какви надписи?

— За каквите можеш да се досетиш. — Тя прегълтна и извърна поглед. — Нали знаеш, за местната убийца.

Той пристъпи към нея.

— Знаеш ли кой ги е писал?

— Сметнах, че това са... деца. Но децата не биха подпалили къщата ми...

Чейс погледна тухлата, после счупения прозорец.

— Странен начин да запалиш къща — каза той. Доближи се до нея, хвана я за раменете и нежно потърка ръцете ѝ. В докосването му тя почувства топлина и сила. Смелост. Той хвана лицето ѝ с ръце и тихо рече: — Ще се обадя на полицията.

Тя кимна. Заедно заизкачваха стълбите към кухнята. На половината път вратата над тях внезапно се затръшна. Секунда покъсно хлопна резето.

— Заключиха ни! — извика Миранда.

Той се втурна край нея нагоре по стълбите. От безсилие се хвърли отгоре ѝ. Рамото му се бълсна в дървото.

— Здрава е! — каза Миранда. — Не можеш да я счупиш.

Чейс изстена.

— Да, току-що разбрах.

По пода над главите им изскърцаха стъпки. Миранда замръзна и проследи с поглед движението на нападателя.

— Какво прави той? — прошепна тя.

В отговор на въпроса ѝ единствената електрическа крушка изведнъж изгасна. Сутеренът потъна в тъмнина.

— Чейс? — извика тя.

— Тук съм! Ей тук. Дай ми ръката си.

Тя слепешком протегна ръка към него, и той веднага я хвана за китката.

— Всичко е наред — измънка той като я придърпа към себе си и я притисна към гърдите си. Непоклатимата защита на тази прегръдка беше достатъчна, за да разсее паниката ѝ. — Ще се оправим — прошепна той. — Само трябва да се измъкнем оттук. През прозореца не можем. Има ли врата този килер? Портичка за въглищата?

— Има... има една стара товарна шахта до фурната. Излиза в страничния двор.

— Добре. Да видим дали можем да я отворим. Само ми покажи правилната посока.

Заедно слязоха по стълбите пипнешком. Счупени стъклата скърцаха под краката им, докато те напредваха инч по инч в тъмнината. Приличаше на пътуване във вечността, през пълтна тъмнина, толкова пълтна, че човек можеше да я докосне. Най-после с протегната си ръка Миранда напипа тръбите, после студения и влажен гранит на стената.

— Накъде е шахтата? — попита Чейс.

— Мисля, че е наляво.

Горе се чу скърдане по пода, после вратата се затвори с трясък.
„Тръгнаха си, помисли си Миранда с облекчение. Няма да ни наранят.“

— Намерих резервоара! — каза Чейс.

— Точно над него трябва да е отворът. Още няколко стъпала...

— Ето го. — Той пусна ръката ѝ. Макар да знаеше, че е зад нея, изгубила контакта с него, тя усети как я обзema паника. Ако можеше поне да вижда! Чуваше как Чейс бълска дървото, после чу капакът да пука и стене, докато той се опитваше да го отвори. Напрягаше зрението си в тъмнината и постепенно започна да различава неясните очертания на главата му, после отблъсъците от потта по лицето му. В тъмнината се открояваше и тромавата сянка на фурната, резервоарът, червеникавият блъсък на медните тръби. Сега всичко се виждаше.

Много добре. Откъде идваше светлината?

Обзета от страх, тя се обърна и се загледа в прозореца на сутерена. В счупеното стъкло се отразяваха танцуващите отблъсъци на оранжева светлина. От огън.

— О, боже! — прошепна тя. — Чейс...

Той се обърна и погледна.

Светлината, отразена в останките от стъклото по прозореца ставаше още по-ужасяващо ярка.

— Трябва да се махаме оттук! — извика тя.

Той натисна капака.

— Не мога да го отворя!

— Нека да ти помогна!

Двамата се засилиха срещу дървото, бълскаха го с голи ръце. Димът вече навличаше през счупеното стъкло. През процепите на дъските на пода над главите им се виждаше как ужасните пламъци вече погълват къщата. По-голяма част от топлината се насочваше нагоре към покрива, но скоро дървената конструкция щеше да поддаде. Те щяха да се окажат в капан под падащите останки.

Капакът не мърдаше.

Чейс грабна пожарогасителя и започна да бълска дървото с него.

— Аз ще продължа да се опитвам да го отворя! — изкрещя той.

— А ти иди до прозореца и викай за помощ!

Миранда отиде до прозореца. Димът нахлуваше вътре като плътен, задушаващ, черен облак. Тя едва достигна отвора. Огледа се панически за някоя щайга, стол или нещо, на което да се качи. Нищо не се виждаше.

Извика много силно, никога не беше викала така в живота си.

Въпреки това, знаеше, че нямаше да успеят да им помогнат на време. Прозорецът на сутерена гледаше към градината. Тя се намираше прекалено ниско, за да може гласът й да се понесе и да се чуе на разстояние. Погледна нагоре към тавана. Между гредите се виждаше заплашителният блъсък на топлината. Тя чуваше стенанието на дървото, докато се огъваше. Докога ще издържат тези греди? Докога ще издържат двамата с Чейс? Кога ли ще се строполят под задушаващата тъмнина на дима? Въздухът беше станал непоносимо плътен.

„Същинска пещ“, помисли си тя. „И ще става все по-горещо...“

ОСМА ГЛАВА

Чейс отчаяно бълскаше капака. Някаква дъска се разцепи, но резето не помръдна.

— Някой го е заковал! — извика той. — Продължавай да викаш за помощ.

Тя отново изкрешя, отново и отново, докато не прегракна и не остана почти без глас. В далечината чу кучешки лай, и далечните викове на господин Ланцо. Опита се да извика и тя, но успя само да издаде отчаяно слаб звук. Отсреща не ѝ отговориха. Да не би да си въобразяваше, че чува глас? Или той не можеше да я чуе?

Дори да я чуваше, дали щеше да се ориентира, че виковете ѝ идват от този малък отвор към градината? Спасението беше на една крачка, но въпреки това недостижимо. Ако стъпеше на пръсти, тя щеше да успее да промуши ръка през счупеното стъкло и да усети почвата с пръстите на ръката си. Само на няколко инча се намираха любимите ѝ делфиниуми и нас скоро засадените трицветни теменуги...

В съзнанието ѝ внезапно нахлу образът на градината ѝ, на плодородна влажна почва и току-що окопани цветни лехи. Нали съвсем скоро разкопа лехата? И използва търнокопа, за да раздроби буците? Къде ли го остави, този търнокоп? Спомни си, че го подпря до стената на къщата...

До прозореца на мазето.

С голи ръце строши останките от стъкло. По ръката ѝ потече нещо топло. Кръв, помисли си тя със странното усещане, че не се отнасяше до нея. Нямаше болка — беше обхваната от паника и не усещаше нищо друго, освен отчаяна нужда да избяга от пламъците. Протегна ръка през отворения прозорец и опипа с пръсти външната стена. Вдясно не откри нищо, освен грубите дъски на външната облицовка на къщата над гранитната основа. Тя се премести вляво, прокара ръка по външната рамка и напипа топло желязо. Главата на търнокопа!

Стисна я толкова силно, че пръстите ѝ се схванаха. С мъка успя да изтегли тежката желязна глава пред прозореца. Като я обърна насам-натам, успя да я промуши през отвора на прозореца, първо заострената част, а после острието.

Търнокопът падна тежко върху бетонния под.

Кашляйки и дишайки тежко, тя започна да влачи инструмента в непрогледния дим. Гредите над главата ѝ вече бяха обхванати от пламъци.

— Чейс! — извика тя. — Къде си?

— Тук съм.

Тя се насочи към мястото, откъдето идваше гласът му, но по средата на пътя ѝ прилоша. Стаята се завъртя около нея като някакво налудничаво цирково колело. „Не мога да припадна в този момент“, помисли си тя. „Ако припадна, никога няма да се събудя.“ Но нозете ѝ вече не ѝ се подчиняваха. О, как имаше нужда от гълтка чист въздух! Тя се свлече на пода. Като благодат почувства влажния студен бетон до лицето си.

— Миранда!

Гласът на Чейс като че ли събуди последната силица у нея. С усилие тя се изправи на крака.

— Не мога... не мога да те видя...

— Ще дойда при теб! Не спирай да говориш!

— Не, и двамата ще се изгубим! Стой до капака! — Тя запълзя към мястото, откъдето идваше гласът му като влачеше със себе си търнокопа. Пожарът над главите им вече беше в разгара си. Върху бетонния под лежаха разпръснати обгорели трески. Димът ѝ пречеше да вижда. Тя сложи ръка върху едно от тези дървени останки и простена от болката, която я прониза.

— Идвам! — извика Чейс.

Гласът му прозвучава далечен, сякаш идваše от далечна стая. Тя разбра, че губи съзнание, стаята беше изпълнена с тъмнина и ѝ се стори, че умира в този ад. Продължи да лази, с мъка успя да се придвижи още няколко ценни сантиметра, като не изпускаше търнокопа.

— Миранда! — Сега гласът му идваše от още по-далеч, от друг свят, от друга вселена. И най-ужасното беше, че щеше да умре сама,

без да усети успокоителното му докосване. За последен път направи усилие да се мръдне...

И намери ръката му. Той тутакси я хвана за китката и я притегли близо до себе си. Тя отново усети прилив на сила в нозете си.

— Ето — каза тя и се закашля. После му подаде търнокопа. — Това ще свърши ли работа?

— Трябва! — Той се изправи на крака. — Не се изправяй — нареди й той, — дръж главата си ниско долу!

Чу го да мърмори, докато замахна с търнокопа. Металът с тръсък се удари в дървото. Второ замахване и още един удар. Разхвърчаха се трески и посипаха косата ѝ. Той кашляше и се мяташе. На светлината на пламъците тя виждаше как той с мъка успяваше да стои на краката си.

Той отново замахна.

Капакът поддаде. Студен въздух нахлу през отвора. Пресният кислород подейства като масло в огъня. Навсякъде въглените се възпламениха. Миранда падна на земята и скри лице в ръцете си. Върху главата ѝ падна свистящ въглен. Тя го блъсна, потрепервайки от миризмата на изгоряло от собствената ѝ коса.

Чейс си пое дълбоко въздух и замахна с търнокопа към дървото. Капакът се раздроби на трески.

Миранда усети, че се носи напред през някакъв дълъг и тъмен тунел. Не виждаше светлина в края, не виждаше дори край. Имаше само тъмен коридор, чувство на замайване от движението и усещането, че някой беше впил пръсти в плътта ѝ.

После изведнъж се появи тревата. И Чейс, който я държеше на ръце и галеше лицето и косите ѝ. Тя си пое въздух. Въздухът в дробовете ѝ едва ли не ѝ причинява болка. Закашля се, пое си още въздух, отново и отново! Почувства се опиянена от сладостта му.

Нощта беше кълбо от шумове, сирени, викове и прашенето на огъня. Тя с ужас погледна пламъците. Сякаш бяха изпълнили небесата.

— О, боже — прошепна тя, — къщата ми...

— Успяхме — рече Чейс. — Това е най-важното сега. Живи сме.

Тя погледна лицето му. Приличаше на маска от сажди, която буйните пламъци на огъня огряваха. Те се взряха един в друг. В очите им се четеше взаимно учудване, че все още дишат.

— Миранда — тихо рече той. Наведе се и долепи устни до челото ѝ, клепачите ѝ и устните ѝ. Миришеше на дим, пот и отчаяние. Изведнъж и двамата се разтресоха в прегръдка, усещайки неописуемо облекчение.

— Мира! Скъпа! Добре ли си!

Господин Ланцо, облечен в пижама, вървеше през поляната към тях.

— Страхувах се, че си вътре! Непрекъснато им повтарях на онези идиоти, пожарникарите, че те чух да викаш!

— Добре сме — отвърна Чейс. Той обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна. — Чувстваме се чудесно.

Някъде сред горящите пламъци се тресна прозорец.

— Ей, отдръпнете се! — извика един пожарникар. — Всички да отстъпят назад!

Чейс помогна на Миранда да стане на крака. Заедно прекосиха ливадката на господин Ланцо и излязоха на улицата. Наблюдаваха как от пожарникарските маркучи се стрелна силна струя вода, която изсъска над пламъците.

— Е, скъпа — тъжно рече господин Ланцо. — Твърде късно е. Свършено е с нея.

Още не беше довършил и покривът се сгромоляса. Миранда отчаяно наблюдаваше как като стена се издигнаха пламъци и осветиха нощното небе като ден. „Свършено е“, помисли си тя. „Загубих всичко, което притежавах.“

Искаше ѝ се да крещи от ярост и мъка, но силните пламъци сякаш я бяха омагьосали и тя гледаше всичко в странно вцепенение.

— Госпожице Уд?

Тя бавно се обърна.

Лорн Тибетс стоеше до нея.

— Какво се е случило тук? — попита той.

— Какво, по дяволите, си мислите, че се е случило? — отвърна троснато Чейс. — Някой подпали къщата ѝ, докато бяхме вътре.

Лорн погледна Миранда, която го наблюдаваше с невиждащ поглед. Той погледна горящата къща, която вече приличаше на останки от огън.

— По-добре елате с мен — каза той. — Трябват ми обяснения. И от двамата.

— Сега вярвате ли? — попита Чейс. — Някой се опитва да я убие.

Лорн Тибетс, подобно на обигран покерджия, гледаше абсолютно безизразно. Взе нещо да записва в полето на бележника си. В почерка му нямаше нищо артистично, липсваха дори най-прости извивки. Думите приличаха на сбутани малки триъгълничета, навързани като кристали. Геометрично творение на геометричен ум. Включва и изключва писалката си няколко пъти, накрая се обърна и изкреша:

— Елис?

Елис се показа на вратата.

— Да, Лорн.

— Свърши ли с госпожица Уд?

— Готово.

— Добре. — Лорн се изправи и излезе от стаята.

— Чакайте — каза Чейс, — какво ще стане сега?

— Аз ще говоря с нея, а Елис с вас.

— Искате да кажете, че трябва отново да разказвам всичко?

— Да, тук така правим. Независими разпити. Рутинна полицейска процедура. — Той напъха ризата в панталоните си, приглади назад косата си и излезе.

Елис Снейп седна на мястото на Лорн и се усмихна на Чейс.

— Ей, господин Т, как я карате?

Чейс погледна глуповата му, беззъба усмивка и се запита: „Толкова ли лош беше Мейбъри?“.

— Да започнем от началото — каза Елис.

— Защо от начало? — отвърна с въпрос Чейс.

Елис въздъхна и погледна вратата. Мислеше си как ли се държи Миранда. Независимо от това, което каза доктор Щайнер, тя трябваше да лежи в болница. Но изкуфелият стариц само превърза раните от стъклата, прослуша белите й дробове и заяви, че не е необходимо да влиза в болница. Но доктор Щайнер не взе под внимание емоционалното й състояние. Тя беше загубила къщата си, вещите си; тя беше лишена от чувство за ред в живота си. Имаше нужда от безопасно място, убежище, в което никой не можеше да я нарани...

— Ами, господин Тримейн? Мислите ли, че можете да ни съдействате?

Чейс погледна Елис. „Имаше ли смисъл да се противопоставя?“, мислеше си той изморен. Елис Снайл имаше вид на робот, който изпълнява заповеди безпрекословно. Ако беше необходимо, сигурно би седял там цяла нощ в очакване на Чейс да заговори.

За втори път същата нощ Чейс разказа случилото се. Започна с къщата в имението, доказателството, че е имало взлом, тайните досиета. Но не спомена за забежките на Лорн Тибетс и библиотекарката. Някои неща, помисли си той, са твърде лични.

Елис записа всичко със странен, разкривен почерк, който трудно можеше да бъде сътворен от нормален човек.

Когато Чейс свърши, Елис му зададе само един-единствен въпрос:

— В онези тайни досиета имаше ли нещо за мен?

— Нито дума — отвърна Чейс.

Елис изглеждаше разочарован.

След като полицаят излезе, Чейс седна сам до масата, чудейки се какво ли предстоеше. Трето ченге ли и още един път повтаряне на случилото се? Цялата тази работа заприлича на сюрреалистичен сюжет, на един безкраен кошмар. В продължение на десет минути той очакваше нещо да се случи. Накрая му дойде до гуша от пренебрежителното отношение към него, дръпна стола си назад и тръгна да търси Миранда.

Намери я в същата онази стая за разпити, където за първи път я видя преди около седмица. Тя седеше сама. На едната ѝ буза чернееше петно от сажди, а косата ѝ беше цялата прашна от пепелта.

Погледът ѝ изразяваше пълно изтощение.

— По дяволите полицията — измърмори тя.

Той се усмихна. Тогава видя ръката ѝ. Беше превързана.

— Толкова ли е сериозно, колкото изглежда?

— Лекарят смята, че е свършил всичко необходимо. — Тя учудено погледна безформената скулптура от хирургически марли и бинтове върху ръката си. — Страхувах се, че може да я ампутира.

— Такава хубава ръка като твоята? Нямаше да му позволя.

Тя се опита да му отвърне усмивка, но някак не се получи.

— Трябва да напуснеш острова — рече той.

— Не мога. Условията на гаранцията ми...

— По дяволите условията на гаранцията ти! Не можеш просто да чакаш следващия инцидент, следващия пожар.

— Не мога да напусна страната.

— Този път имаше късмет. Следващият път...

— Какво трябва да направя? — Изведнъж в погледа ѝ се появи ярост. — Да бягам и да се крия?

— Да.

— От какво! Дори не знам кой се опитва да ме убие! — Викът ѝ проехтя в студената стая. Тя тутакси се изчерви, сякаш се засрами от истеричния си пристъп. — Ако замина, никога няма да узнае от какво бягам — тихо рече тя. — Или дали все още ме преследват. Що за живот е това, Чейс? Никога да не знам дали съм в безопасност. Да се събуджда всяка нощ и да се заслушвам за стъпки. И да се чудя дали скърцането на стълбите не означава, че някой идва за мен... — Тя потрепери и се вторачи в масата.

Господи, помисли си той, как така се забърках в тази история? Тя не е мой проблем. Не съм нейният принц. Би трябвало да стана и да си изляза от тази стая. Кой би ме винил за това?

Но един вътрешен глас се обади: „Аз самият“.

Той изтегли един стол и седна срещу нея. Тя не вдигаше поглед. Просто продължаваше да се взира в грозния плот на масата.

— Ако не заминеш, тогава какво възнамеряваш да правиш?

Тя вдигна рамене. Заболя го от безсилието в жеста ѝ.

— Има ли значение?

— За мен има.

— Защо? — Тя го погледна и на него му се прииска да ѝ каже нещо, за което знаеше, че ще съжалява. Че го е грижа дали е жива или мъртва. Че го е грижа какво ѝ се случва. Че е прекалено загрижен.

Той отвърна с неопровержима логика:

— Защото това, което се случи тази нощ, по някакъв начин е свързано с Ричард. Кражбата с взлом в „Роуз Хил“, пожарът, и ти.

Тя безжизнено се изсмя.

— Да, в цялата тази бъркотия май и аз имам място. Но нямам ни най-малка представа защо.

Братата се отвори и Елис каза:

— Ето ви, господин Тримейн. Лорн каза, че и двамата можете да си тръгвате. Каза, че не може да се сети за други въпроси.

„Надявам се никога повече да не видя това място“, помисли си Чейс, докато вървяха след Елис по коридора към рецепцията. Лорн седеше зад едно бюро и говореше по телефона. Той погледна Чейс и Миранда и им направи знак да го изчакат.

— О, по дяволите — въздъхна Чейс. — Сигурно се е сетил за някой въпрос.

Лорн затвори телефона и каза на Елис:

— Докарай колата. Имаме обаждане.

— Божичко! — изскимтя Елис и тръгна към гаража. — Ама че четвъртък!

Лорн погледна Миранда.

— Имате ли къде да отседнете?

— Аз ще я закарам до хотела — отвърна Чейс.

— Мислех си за някое по-безопасно място — рече Лорн. — Къщата на някой приятел, може би?

— Винаги мога да се обърна към господин Ланцо — каза Миранда.

— Не, ще те заведа в къщата на Ани. — Тя поне е все още с всичкия си.

— Да, така е по-добре — отвърна Лорн и посегна към шапката си. — Като се имат пред вид обстоятелствата.

— Какви обстоятелства? — попита Чейс.

— Двете празни газови бутилки, които намерихме до къщата на госпожица Уд. В това число и закования с пирони капак на мазето.

Миранда го зяпна. Ето какво било. Неопровержимо доказателство, че някой се опитва да я убие. Тя се сви в Чейс.

— Значи ми вярвате — прошепна тя.

Лорн посегна към шапката си.

— Ами, ще ви кажа, госпожице Уд, на какво вярвам. Знам само, че това е една от най-необяснимите нощи, които съм прекарал на този остров. Не ми харесва тенденцията.

— Какво още се е случило? — попита Чейс.

— Нападение. Над госпожица Лайла Сейнт Джон, можете ли да повярвате? Тя току-що се обади в централата.

— Някой я е нападнал? — попита Чейс, напълно шокиран. — Защо?

— Твърди, че се опитвала да предотврати взлом. — Очевидно Лорн гледаше скептично на това. Той се отправи към вратата. — В „Роуз Хил Котидж“.

— Е — започна Ани Беринджър, докато наливаше уиски в три големи чаши, — да пиша ли за всички пикантни подробности? Или занятието ми на бавачка е още една вересия?

— Мислех, че с Миранда сте приятелки — отвърна Чейс.

— О, да, приятелки сме. Но, аз съм също така и репортер. — Тя подаде на Чейс една чаша. — Работата ми е да се възползвам от ситуацията. — Тя погледна към затворената врата на банята, където Миранда си взимаше душ. — Знаеш ли, Чейс, тя изглеждаше доста изтощена. Не трябва ли да е в болница или нещо такова?

— Тук ще се оправи, Ани. Щом е под зоркото ти око.

— Страхотно. Винаги съм си мечтала за това. Да стана майчица. — Тя гаврътна набързо уискито. — О, не ме разбирай погрешно. Харесвам Миранда. Преди време много приличах на нея. Преди около век. — Тя си наля втора чаша. — Но в последно време жените растат бързо. Налага се. Именно мъжете ни състаряват. Например моят приятел, Ървин. Моля ви се, от една година го чакам да ми зададе заветния въпрос. Побелях. — Тя отпи от уискито, после се обърна и погледна Чейс. — Много ли е загазила?

— Може би е опасно. Готова ли си за това?

— Готова? — Тя отиде до страничната маса и отвори чекмеджето. Нехайно измъкна един револвер. — Малък сувенир, който си взех от Бостън. Лош стрелец съм, но понякога имам късмет. — Тя метна оръжието обратно в чекмеджето. — Добро ли е?

— Впечатлен съм.

Ани се засмя.

— Всички мъже са впечатлени, когато видят, че моят пищов е поголям от техните. — Тя погледна през рамо, когато се отвори вратата на банята. — Здрасти, по-добре ли се чувстваш?

— Просто по-чиста — отвърна Миранда и влезе във всекидневната боса. Беше облякла една от огромните тенис фланелки

на Ани. Висеше ѝ като на закачалка.

Ани подаде една чаша уиски.

— Присъедини се към нас за един тост.

— За какво?

— Просто да пием. Ще измислим за какво.

Миранда се приближи и взе чашата. Тя ухаеше на свежо, на цветя и сапун, и женска топлина. Косите ѝ, все още влажни, приличаха на птиче гнездо. Като я погледна, Чейс усети, че главата му се замайва. Или беше от уискито?

— А сега какво? — попита Ани.

Чейс се извърна и постави чашата си на близката маса.

— Полицията се занимава със случая.

— Виж, от пет години се занимавам с тази хроника. Не бих била такъв оптимист.

— Лорн е умно момче и ще се оправи.

— Но на чия страна е той? Не казвам, че е корумпиран или нещо такова. Но нали намерихте онази страница за него и Валери Еверхард?

— Флирт с местната библиотекарка? — Чейс вдигна рамене. —

За мен това е несъществен скандал.

— Попита ли Лорн за това?

— Да. Той не отрече. Но и не изглеждаше обезпокоен.

— Ани, знаеш ли, че Ричард е държал у себе си такива досиета?

— попита Миранда.

Ани вдигна рамене.

— Имахме няколко досиета за някои местни личности. Джил направи интервютата. И написа бележките. Всяко лято пускахме няколко профил. Но в тях нямаше никакви клюки. — Тя остави чашата си. — Е, каквото и да е имало в тези досиета, всичко е вече изгоряло. Жалко, че нямате копия. Загубихте единствените си улики.

— Не мисля — отвърна Чейс. — Това са листовете, които крадеца е оставил. Това, което той търси, все още е в „Роуз Хил“.

— Откъде знаеш?

— Защото снощи е бил там.

— Но не е предполагал — намеси се Миранда, — че ще попадне на госпожица Лайла Сейнт Джон. Отново.

Ани поклати глава и се изсмя.

— Горкият крадец няма късмет.

По същото време госпожица Лайла Сейнт Джон държеше торбичка с лед върху една грозна цицина на задната част на главата си.

— Какво искате да кажете с това дали съм го видяла добре? — рязко отвърна тя. — Да не мислите, че съм го видяла? Като се има предвид къде ме удари?

— Просто рутинен въпрос, госпожо — измънка Елис.

— Там ви е проблемът, господа полициаи. Рутинните въпроси така са ви стегнали, че не си правите труда да мислите.

— Госпожице Сейнт Джон — любезно се намеси Лорн, — позволете ми да перифразирам въпроса на Елис. Какво точно *видяхте!*

— Почти нищо.

— Фигура? Лице?

— Просто светлина. Казах ви, седях и четях „Смъртта ти отива“.

— Моля?

— Това е името на книгата. Разказва се за един полицейски детектив с коефициент на интелигентност на гений. — Тя замълча. — Очевидно романът няма основание в реалността.

Лорн отмина тази реплика. Госпожица Сейнт Джон заслужаваше малко да се разсее тази нощ. В края на краищата, да те ударят по главата, пък била тя здрава, колкото нейната, би накарало всеки да превърти.

— Продължете — каза Лорн.

— Ами, оставих книгата, за да си направя чай. И погледнах през прозореца. Той гледа на юг към „Роуз Хил Котидж“. Тогава забелязах светлината.

— На кола ли?

— Не, по-мъглява. Присвяткаща, струва ми се. Движеше се през гората. Знаех, че отива към „Роуз Хил“. Нататък други къщи няма. Затова реших да проверя.

— Защо не ни се обадихте?

— Защото, можеше да се окаже, че е някой от семейство Тримейн. Какво бихте казали, ако ви бях накарала да се довлечете чак тук, за да се изправите лице в лице със законния собственик?

— Законният собственик не е ясен.

— Да не навлизаме в тази тема. Както и да е, излязох...

— Сама?

— Де да бях сама! Всичко щеше да е наред, ако Ози не беше ме последвал.

— Ози? — попита Елис.

Сякаш по поръчка, едно голямо черно куче премина през стаята и погледна към Елис.

— Да, ти наистина вдигна голяма врява — обърна се госпожица Сейнт Джон към кучето. — След цялото това бълскане и ръмжене в храстите. Нищо чудно, че никога нищо не можеш да уловиш. — Тя погледна Лорн. — Той е виновен. Той тръгна след мен. Някъде по пътя загубих светлината. Опитвах се да гледам в тъмнината и същевременно усмирявах Ози. Той вдигаше такъв неприятен шум. Обърнах се и го ударих. Точно тогава онзи ме прасна.

— Ози? — попита Елис.

— Не! Мъжът, или жената. Беше тъмно и не бих могла да кажа.

— Загубихте ли съзнание?

— Не съм сигурна. В същия момент всичко се обърка някак. Спомням си, че седях на колене в храстите. И чуха стъпките на отдалечаващ се човек, който тича. И бях бясна. — Тя хвърли гневен поглед към Ози. — Да, точно заради *теб*.

Кучето невъзмутимо се зае да ближе чисто новия ботуш на Лорн. Той раздразнено го избута. Обиден, Ози насочи цялото си любвеобилно внимание към по-приятен обект, крака на Елис.

— Значи, вие изобщо не видяхте човека, който ви нападна? — попита Лорн.

— Не, не мога да кажа, че го видях.

— Какво се случи после?

— Върнах се тук. О, в тъмнината малко се заблудих, но най-накрая намерих пътя. И ви се обадих.

— Значи нападението е станало, кога?

— Било е около преди два часа.

Приблизително по същото време пламъците довършваха къщата на Миранда Уд, помисли си Лорн. Изглежда неприемливо един и същ виновник да запали къщата и после за нула време да пристигне тук, за да удари госпожица Сейнт Джон по главата. Две престъпления. Двама престъпника. Твърде зле.

Лорн предпочиташе простите решения.

— Сигурна ли сте, че нападателят ви се е отправил към „Роуз Хил“? — попита той.

— Знам, че тръгна нататък. И отново ще се върне.

— Защо?

— Защото не успя да вземе това, за което беше дошъл.

— Намеквате за скандалните досиета?

Госпожица Сейнт Джон го погледна съвършено невинно.

— О, вие знаете за това?

— Да. И за ваши сведения, госпожице Сейнт Джон, не аз се натрапих на Валери Еверхард, а тя на мен.

Елис вдигна поглед от кучето, което търкаше муцуната си в коляното му.

— Какво беше това за Валери Еверхард?

— *Няма значение* — отсякоха Лорн и госпожица Сейнт Джон едновременно.

— И за мен имаше доклад — рече госпожица Сейнт Джон с лека нотка на гордост. — Както и за почти всички на тази улица. Нямах никаква представа, че Ричард Тримейн бил такъв любопитко.

— Имате ли представа защо?

— Отдавам това на чисто любопитство. Сравнено с по-неблагоприлични мотиви.

Тя искаше да каже изнудване. Лорн не виждаше кой знае какъв смисъл в подобна схема. Първо, никоя от тези тайни не беше особено нелицеприятна. Смущаваща, може би, но не такава, която не може да се преживее. В това число и склонността му към омъжени библиотекарки. Второ, потенциалните жертви варираха от сравнително заможните Форест Мейхю до финансово притиснатите Гордимър. Защо ще изнудваш семейство, което едва си плаща сметките в бакалията?

Освен ако не парите бяха цел.

По целия път обратно към града той размишляваше над това. Чудеше се за какво му бяха нужни тези тайни на Ричард Тримейн. Помисли си, че вероятно не той е човекът, който ги е събрал на практика. Къщата, все пак, беше отворена за всички в семейството. Каси, Филип... Ивлин.

Не, не за Ивлин, помисли си той. Тя не би измърсила ръцете си с тази кал.

— Ти и Валери Еверхард — измърмори Елис, докато шофираше.
— Никога не бих се сетил.
— Виж какво, съжалих я — рече Лорн. — Имаше нужда от вниманието на мъж.
— О. — Елис не сваляше поглед от пътя и кимаше.
— Какво ще рече това, по дяволите? — попита Лорн.
— О, просто си мислех.
— За какво?
— Колко ужасно съжаляваш за тази жена в този момент.
— За Валери Еверхард?
— Не — отвърна Елис. — За вдовицата Тримейн.

— Това е въпрос на лоялност, Чейс — каза Ноа. — Към семейството. Към брат ти. Към хората, които са *от значение*.

Чейс не каза нищо. Просто продължи да реже шунката си, при това още по-енергично от обикновено. Знаеше, че всички го наблюдават. И Ноа, и Ивлин. Близнаките. Чакаха отговора му. Но той не спираше да дроби месото на все по-малки и по-малки парченца.

— Няма значение, татко — рече Ивлин. — Не разбираш ли? Той е толкова обсебен от онази вещица, че не вижда капана, в който...

— Моля те, Ивлин. — Чейс остави ножа.

— Тя те е омагьосала, Чейс! Умее ги тези неща. Но фактите вече не могат да те притеснят. Искаш да повярваш само в нейните лъжи.

— Искам да повярвам в истината — тихо отвърна той.

— Истината е, че тя е уличница.

— Ивлин — сряза я Ноа. — Достатъчно.

Ивлин се обрна към баща си.

— Ти на коя страна си?

— Дяволски добре знаеш, че съм на твоя страна. Винаги съм бил.

— Тогава, защо не ме подкрепиш?

— Защото този разговор не ти прилича. Забравяш всичко, на което съм те учили за достойнството и честта.

— Е, *извини ме*, татко. Не се случва всеки ден да убият съпруга ти. — Тя погледна към шкафчето. — Къде е това вино? Време е да пийна едно питие.

— Ще преживееш убийството. Ще го забравиш. И ще си припомниш кояси.

— Коя съм? — Тя се изправи на крака. — С всеки изминал ден моята самоличност ми носи само срам. — Тя дръпна назад стола си и излезе от стаята.

Последва дълго мълчание.

— Права е, Чейс — каза Ноа, гласът му прозвуча разумно. — Семейството трябва да е сплотено. Независимо от това какви примамливи неща предлага тази Миранда Уд, не мислиш ли, че е най-добре да стоиш до нас?

— Какви примамливи неща предлага тя? — попита Каси.

— Това няма отношение — рязко отвърна Чейс.

Ноа повдигна веждата си.

— Нима?

Чейс отвърна на погледа на Ноа с пълно безразличие. Всъщност в душата му се преплитаха множество чувства, щом станеше дума за Миранда Уд, но безразличието не беше сред тях. През цялата нощ я беше сънувал. Събуди се, облян в пот, със спомените за пожара, отново изпита паника, че не успява да я намери в тази бездна от дим и пламъци. После заспиваше отново, и отново потъваше в същия кошмар. Докато се мяташе и се обръщаше в леглото, той осъзна няколко неща. Станеше ли въпрос за Миранда Уд, не можеше да мисли нормално. С всеки изминал ден заплашително се засилваше влечението му към нея. И независимо от това, какво му подсказваха инстинктите, тежестта на доказателствата тегнеше все още над нея.

Тази сутрин се надигна от леглото изтощен, но с прояснено съзнание. Знаеше какво трябва да направи. Да постави дистанция между двамата. Трябваше да го направи от самото начало.

Той рече:

— Няма защо да се тревожиш, Ноа. Не възнамерявам да се срещам отново с нея.

— Винаги съм си мислел, че си по-умният Тримейн — отбеляза Ноа. — И съм бил прав.

Чейс вдигна рамене.

— Не съвсем ласкав комплимент. Като се има пред вид какво отрицателно мнение имаше за Ричард.

Ноа погледна близнаците.

— Вие двамата! Нямате ли какво да правите?

— Не точно — отвърна Филип.

— Ами, почистете масата, тогава. Хайде.

— И ние знаехме — каза Каси.

Ноа я погледна, намръщен.

— Какво сте знаели?

— Че вие с татко не се разбирахте.

— Всъщност, млада госпожице, той и с теб не се разбираше.

— Обичайните търкания между баща и дъщеря. Не като при вас двамата, които вечно се хващахте за гушите. Всичките онези крясъци и обидни думи...

— Достатъчно! — Лицето на Ноа почервя. Той се изправи от стола си, а погледът му следеше нахалната внучка. — В деня, когато ти се роди, Касандра, и аз те погледнах, тутакси си рекох: „Внимавай с това дете. Ще създава неприятности“.

— Да, предава се по наследство, нали?

Филип внезапно стана и задърпа Ноа за ръката.

— Хайде, дядо. Да излезем, двамата с теб. Да се поразходим из квартала. Исках да ти разкажа за учебната година в Харвард...

— Проклета забавачница за снобски богати момчета.

— Само една разходка, дядо. Ще ти се отрази добре.

Ноа се изкашля със заучен маниер и прибра стола си до масата.

— Да тръгваме, тогава. По дяволите, трябва ми малко свеж въздух.

Двамата мъже излязоха и треснаха входната врата след себе си.

Каси погледна към Чейс и се усмихна иронично.

— Едно голямо и щастливо семейство.

— Какво каза? За Ноа и Ричард.

— Те се презираха. И ти го знаеше.

— Не *презрение* е думата, която ми идва наум. Може би неприязън. Нали знаеш, обичайното съперничество между баща и зет.

— Това не беше обикновено съперничество. — Каси започна да разрязва шунката си на фини парченца. Чейс осъзна, че за първи път вижда племенницата си в действителност. Преди, тя все никак беше извън полезрението му, като безцветна сянка на брат си. Сега я виждаше отблизо и в нова светлина, като млада жена с ъгловато лице и будни очи като на пор. Приликата с Ноа беше поразителна. Нищо

чудно, че възрастният мъж не се спогаждаше с нея. Може би в лицето ѝ откриваше твърде много свои черти. Тя го погледна право в очите. Без смущение, без неудобство, с твърд поглед.

— За какво имаха спорове? Ноа и баща ти?

— За всичко. О, тези спорове никога не излизаха извън тази стая. В това отношение татко беше странен. Можехме да си крещим един на друг в къщата, но щом прекрачехме прага навън, той държеше да си даваме вид на идеалното семейство. Такъв фалш. Пред хората татко и Ноа бяха първи приятели. Но през цялото време между тях съществуваше съперничество.

— За майка ти?

— Разбира се. Любимката на Ноа. А татко никога не беше достатъчно добър съпруг. — Тя изсумтя. — Не че правеше опити да е такъв.

Чейс замълча, замислен как да формулира следващия си въпрос.

— Ти знаеше ли, че баща ти има... любовни връзки?

— От години го правеше — рече Каси и махна с ръка. — С хиляди жени.

— Кои?

Тя вдигна рамене.

— Мислех, че си е негова работа.

— Двамата с него не бяхте много близки, нали?

— Той не си падаше много по дъщеря си, чично Чейс. Докато аз си скъсвах задника, за да получавам само отлични бележки, той кроеше планове за следването на Филип в Харвард. Готовеше го да поеме „Хералд“.

— Филип не изглежда особено ентузиазиран от тази перспектива.

— Забелязал си? Татко така и не успя. — Тя си гризна от шунката, после замислено погледна Чейс. — А какъв е бил проблемът между вас двамата?

— Проблем? — Той устоя на желанието си да извърне поглед и да избегне нейния. Вероятно тя веднага би разбрала, че той крие нещо. Така и беше, тя забеляза пламъчето на смущението в очите му.

— Последният път, когато те видях, чично Чейс, бях на десет години. Беше на погребението на дядо Тримейн. Гринуич не е толкова далеч. Но ти не дойде да ни посетиш, нито веднъж.

— Жivotът става сложен. Нали знаеш, Каси.

Тя го погледна изпитателно и рече:

— Не е лесно, нали? Да си пренебрегнатият син в семейството?

„Дяволите да го вземат това зверче с проницателен поглед“, помисли си Чейс. Той събра празните съдове пред себе си и се изправи.

— Мислиш, че не го е направила тя, нали? — попита Каси. Не се налагаше да споменават имена. Двамата прекрасно знаеха за какво говорят.

— Не съм решил още — отвърна той и отнесе съдовете в кухнята. На вратата се спря. — Между другото, Каси, снощи се обадих тук, за да ви предупредя, че няма да се върна за вечеря. Никой не вдигна телефона. Къде беше майка ти?

— Не бих могла да знам. — Каси взе една препечена филийка и спокойно взе да маже мармалад върху нея. — Ще трябва да питаш нея.

Чейс се отправи направо към „Роуз Хил“. Без да се отклонява, без да взима разни заподозрени в убийство. Днес нямаше намерение да се разсейва от присъствието на Миранда Уд. Имаше нужда от доза безпристрастна логика, а това означаваше, че трябваше да стои настрани от нея. Днес го занимаваха други въпроси, на първо място: кой непрекъснато се опитваше да влиза в къщата и какво търсеше?

Отговорът се намираше някъде в „Роуз Хил“. Точно в тази посока се движеше в момента. Шофираше със свален прозорец и соленият въздух свистеше покрай лицето му. Връхлетяха го спомените за летните дни от детството му, когато с майка си минаваха по този път; припомни си мириса на морето в лицето си, крясъкът на чайките, който ехтеше над скалите. Как обичаше тя да се движи по този път! Майка му беше факир на волана, спирачките свистяха по завоите, а тя се смееше на вятъра, който рошеше тъмните ѹ коси. В онези дни двамата се смееха толкова много. Той дори си беше задавал въпроса дали има на света човек с такава дива и толкова красива майка. Толкова свободна.

След смъртта ѹ той рухна. Само да беше му казала истината, преди да умре.

Той свърна по пътя към къщата и покрай него се заредиха старите вилни знаци, къщите на семействата, с чиито деца някога си играеше. Хубави спомени, лоши спомени, всички те се връщаха при него, докато шофираше нагоре по пътя. Спомни си, когато залюля гумената лулка толкова силно, че му се зави свят и скочи от нея. Как целуна Луси Бейлър с кривия преден зъб, когато чу ужасния звук от чупещо се стъкло и знаеше, че сред парчетата стъкла щяха да намерят неговата бейзболна топка. Спомените му бяха така живи, че не забеляза кога мина и последния завой, и тъкмо влизаше в чакълестата автомобилна алея.

Пред къщата беше паркирана кола. Той спря зад нея и излезе. Шофьорът не се виждаше. Да не би крадецът да е изпаднал в такова отчаяние, че се осмелява да дойде посред бял ден?

Забърза по стъпалата на входната площадка и с изумление чу свистящия звук от чайник в кухнята. Кой, по дяволите, е до там безцеремонен, не само да влиза с взлом, но и да се чувства като у дома си? Той отвори вратата със сила и се изправи лице в лице с виновника.

— Тъкмо направих чай — рече Миранда. Усмивката ѝ не беше нито враждебна, нито издаваше нервност. Може би страх. Тя кимна към подноса в ръцете си. — Би ли искал малко чай?

Чейс огледа стаята, книгите, които бяха прилежно наредени на пода. Бюрото беше почистено, съдържанието на чекмеджетата стоеше в няколко кашона. Погледът му бавно се премести и съзря трите етажерки. Две трети от едната бяха вече изпразнени.

— Цяла сутрин преглеждахме документите на Ричард — обясни Миранда. — Страхувам се, че още нищо не сме открили, но...

Той поклати глава.

— Ние?

— Госпожица Сейнт Джон и аз.

— Тя тук ли е?

— Отиде да нахрани Ози.

Погледите им се срещнаха. „Опитвам се да съм далеч от теб, помисли си Чейс, а ето те тук, по дяволите. Ето ни и двамата тук, сами в тази къща.“

Съзнанието му стана аrena на дяволския танц на съблазната, враг на разума. Винаги така се случваше, когато бяха в една и съща стая. Той си помисли за Ричард, за нея, за тях двамата. Заболя го. Може

би затова и се замисли над това. Да задуши надигащата се в него жажда, щом я погледне. Сега.

— Тя... госпожица Сейнт Джон... предположи, че е разумно да започнем без теб — набързо обясни Миранда, сякаш имаше неистово желание да запълни тишината. — Не знаехме кога ще дойдеш, но и не искахме да се обаждаме в града. Предполагам, че нарушаваме частна собственост, в известен смисъл, но... — Гласът й затихна.

— Технически е така — рече той след кратка пауза.

Тя остави подноса с чая и се изправи срещу него. Нямаше и помен от нервност. Имаше хладна решимост.

— Може би. Но трябва да го направя. Можем да търсим заедно. Може и отделно. Но аз няма да се откажа да търся. — Тя вдигна брадичката си, посрещна погледа му смело. — Е, Чейс. Какво избираш?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Погледът му не издаваше нищо. Но острото усещане за разочарование, на Миранда ѝ говореше много. Беше очаквала в очите му да види поне следа от радост, че му е приятно да я види тук днес. Но не беше очаквала... безразличие. „Значи така стоят нещата между нас“, помисли си тя. „Какво се е случило, откакто те видях за последен път? Какво ти каза Ивлин? Това, нали? Те ти повлияха. Семейството на Ричард. Твоето семейство.“

Той вдигна рамене.

- Предполагам, има смисъл да работим заедно.
- Разбира се, че има.
- И както виждам, си напреднала.

Тя мълчаливо наля една чаша чай и я занесе до библиотеката. Спокойно продължи с това, с което се занимаваше, преди да дойде той, сваляше книгите. Тя усещаше погледа му като стрела в гърба си.

— Можеш да започнеш с другата библиотека — рече тя, без да го поглежда.

— Какво намери до сега?

— Нищо изненадващо. — Тя посегна към друга книга. — Ако не броим малко странния вкус на Ричард към четива. — Тя погледна към корицата на една книга. „Движението на океанските вълни“. — Например, тази. Никога не съм знаела, че се интересува от физика.

— Той не се интересуваше. В науките беше абсолютен профан.

Тя отгърна корицата.

— Е, това е негова книга. Виждам, че някой му е написал посвещение на първата... — Тя изведнъж се изчерви.

— Какво има?

— Нали знаеш старата поговорка? — тихо рече Миранда. — Да не преценяваш книгите по външния им вид.

Чейс застана зад нея и прочете през рамото ѝ:

— „Сто и една пози векса“. С пълни илюстрации? — Миранда отгърна на посоки на една страница и тутакси се изчерви. — Като

казват пълни илюстрации, имат точно това пред вид.

Той посегна да вземе книгата. Дъхът му докосна шията ѝ, кожата ѝ настръхна.

— Очевидно корицата е за заблуда — рече Чейс. — Чудя се колко ли такива маскирани книги има в тази библиотека?

— Не съм проверила — призна си Миранда. — Търсех отделни листове. Не се спирах на самите книги.

Чейс отгърна обратно на предната страница и прочете на глас посвещението, написано на ръка.

— „На моя любим Ричард. Може ли отново да изprobваме номер четирийсет и осем? С любов, М.“.

Чейс погледна Миранда.

— Не съм му давала това — протестира тя.

— Тогава кой е М?

— Някоя друга, не аз.

Той смиръщи поглед върху посвещението.

— Чудя се какво ли е номер четирийсет и осем. — Той отгърна на същата страница.

— Е?

Чейс дискретно надникна.

— Не ти трябва да знаеш — измърмори той и затвори книгата.

Един лист хартия падна на пода. И двамата го погледнаха изненадани. Чейс първи го вдигна.

— „Любими мой — започна да чете на глас той, — мисля за теб всеки ден, всеки час. Престанах да мисля за собственост, репутация и огъня в ада. Само ние двамата сме и времето, което прекарваме заедно. Скъпи мой, това е моята нова дефиниция за рай“. — Чейс я погледна с иронично повдигнати вежди.

Миранда го погледна право в очите.

— В случай, че се чудиш — рече тя с равен тон, — и тази бележка не е писана от мен. — С раздразнение тя взе книгата и я остави върху най-близката купчина.

— Тогава, мисля, че трябва да я опишем в графата „интересни материали“ — рече Чейс. — И да продължим с останалите книги.

Миранда се настани на килима. Чейс седна пред другата библиотека. Те не се докоснаха, не се погледнаха. „Така е по-безопасно“, помисли си тя. „И за двама ни.“

В продължение на един час разлистваха книгите, затваряха ги, разпръсваха облаци прах във въздуха. Миранда намери следващата част от пъзела. Беше набутано в някаква счетоводна книга, в плик с надпис „разходи за приспадане“.

— Разписка — обясни тя и се намръщи. — Преди месец Ричард е платил четиристотин долара на тази компания.

— За какви услуги? — попита Чейс.

— Не се споменава. Прехвърлени са на детективска агенция „Аламо“ в Бейс Харбър.

— Детективска агенция? Чудя се какво ли е надушил Ричард?

— Чейс. — Тя му подаде листчето хартия. — Виж името на получателя.

— Уилям Б. Родел? — Той я погледна озадачен.

„Добре че поне отново обръщаш поглед към мен, помисли си тя. Поне си говорим.“

— Не си ли спомняш? — каза тя. — Бележката, закрепена към досиетата на Ричард.

Чейс се взираше в разписката и изведнъж всичко започна да му се прояснява.

— Разбира се — тихо рече той. — Уилям Б. Родел... У.Б.Р.

Не беше трудно да се разбере откъде произлиза името на детективска агенция „Аламо“. Уили Родел беше стара издънка от Сан Антонио и се подвизаваше в района между Майн и Флорида. Лятото беше отделил за Майн и ето го тук, седнал зад старото си метално бюро, върху което се издигаха купища книги и листове, подобно на укрепление на крепост. В кабинета всичко беше по един брой — един телефон, едно бюро, един човек. Но за това пък какъв човек. Уили Родел имаше по тялото си толкова много маса, че спокойно можеше да влезе в два костюма за великани. „Това трябва да е прочутият тексаски размер“, помисли си Миранда.

— Да, може би правех това-онова за господин Тримейн — каза Родел и се облегна назад на тексаския си по размер стол.

— Тоест как, правехте, или не правехте? — попита Чейс.

— Е, държите една от моите разписки, това значи, че съм правил.

— Какво точно?

Уили вдигна рамене.

— Обичайните неща.

— Какви са обичайните неща, които вие вършите?

— Най-вече се занимавам с домашни проблеми, ако ми следите мисълта. Кой какво прави на кого, ей такива работи. — Самодоволната му усмивка изкриви лицето му.

— Но вие не вършихте такива работи за Ричард, нали?

— Не. Макар, че подушвам, че имаше повече от достатъчно материал за копане в този случай специално.

Бузите на Миранда се зачервиха и тя заби поглед в бюрото на Уили, което приличаше на бойно поле със счупени моливи и извити кламери, разпръснати сред странната наредба от списания „Горещи мадами“, „Национален ключар“, „Коли и шофьори“.

Чейс мина направо към въпроса:

— Той ви нае да събирате досиетата на съседите му, нали?

Уили го погледна невинно.

— Досиета?

— Видяхме ги, господин Родел. Бяха при книжата на Ричард. Подробни доклади за почти всички живущи по протежение на пътя. Всеки един от тях съдържа неудобна информация.

— Мръсни доклади.

— Точно така.

Уили вдигна рамене.

— Не съм ги написал аз.

— Към един от докладите имаше прикрепена бележка. Тя гласи: „Искаш ли още? Обади ми се“. Подписана с инициалите У.Б.Р. — Чейс се присегна и взе от бюрото една визитна картичка, — които случайно са вашите инициали.

— Дяволско съвпадение, а?

— Искал е да очерни съседите си. Защо?

— Пъхаше си носа навсякъде.

— Значи, той ви плати, за да напишете онези доклади.

— Казах ви, не съм ги писал аз. — Уили вдигна дебелата си ръка.

— Честна скаутска.

— Тогава кой?

— Не знам. Но се възхищавам от работата му.

Миранда, която мълчаливо седеше, насочи поглед към едно списание върху бюрото. „Национален ключар“.

— Вие сте ги откраднали — каза тя. И погледна нагоре към бледото лице на Уили. — За това ви е наел Ричард. За да откраднете тези досиета от някой друг.

Уили посегна с ръка и приглади назад един несъществуващ кичур по главата си.

— Платиха ви, за да станете крадец — рече Миранда. — За какво още ви платиха?

— Вижте — рече Уили и вдигна и двете си дебели ръце с престорен жест, че се предава. — Хората ми плащат да събирам информация, нали? Това е всичко, което върша. Клиентите не се интересуват как я събирам, щом я събирам.

— И къде намирахте тези мръсни доклади? — попита Чейс.

— Бяха в едно тесте листове, с които се сдобих.

— С какво още се сдобихте?

— Финансови доклади, банкови сведения. Ей, не съм ги откраднал, не съвсем. Ами, просто ги вземах на заем за няколко минути. Достатъчно време, за да ги пусна на стария „Ксерокс“. После ги връщах там, откъдето ги бях взел.

— От офиса на „Стоун Коуст Тръст“ — рече Миранда.

Уили й се ухили тъпло.

— Басирам се, че сте супер във викторините.

— Значи, това са досиета, принадлежащи на Тони Графам — каза Чейс. — Не на Ричард.

— Господин Тримейн дори не знаеше, че има такива неща, докато не му ги връчих. Бях сигурен, че ще поиска още. Нали знаете, как става? Подай пръст, а те ти изяждат ръката. Можех да намеря и други.

— Защо не го направихте?

— Той ме уволни.

Те сбърчиха вежди.

— Какво? — рече Миранда.

— Точно така — отвърна Уили. — Два дни след като му дадох тези листове, той се обади и каза благодаря, но няма да има нужда повече от моите услуги и попита колко ми дължи. Това беше всичко.

— Спомена ли защо ви уволнява?

— Не. Само ме предупреди да го пазя в тайна и че вече не се интересувал от „Стоун Коуст“.

— Кога стана това?

— О, около седмица преди да умре.

— По същото време казал на Джил да унищожи статията — вметна Миранда и погледна Чейс. — Може би е разбрал какво му готви Тони Графам. И решил да зареже разследването си.

— Но аз прегледах тези листове, преди да му ги предам — каза Уили. — Нямаше доклад за Тримейн. И доколкото мога да кажа, там нямаше нищо, с което да го изнудва.

— Имате ли копия?

— Господин Тримейн ги взе всичките. Не искаше да се мотаят отделни листове. — Уили сключи ръце на тила си и се изпъна. В подмишниците му се показаха петна от пот. — Не, не мисля, че е заради досиетата. Мисля, че някой е ходил при него и му е предложил нещичко, разбираете ли, подкуп, за да забрави за историята. Така че, ето какво е направил.

— Но Ричард не е имал нужда от пари — каза Миранда.

— Те не биха го подкупили.

— Кукичке, човек може да подкупи всеки — рече Уили, очевидно авторитет в тази област. — Нужна е само точната цена. Дори приятелче, толкова богато като Ричард Тримейн, си има цена.

— Методът на мързеливия човек да разследва журналистически случаи — рече Чейс. — Наема някакъв разбойник, за да краде доказателствата.

— Нямах никаква представа, че е способен на такова нещо — отвърна Миранда, в погледа ѝ се четеше тихо недоверие.

Беше минало пладне, по това време главната улица в Бейс Харбър обичайно беше изпълнена с хора. Днес, обаче, студеният летен въздух беше охладил ентузиазма дори на най-заклетите любители на забележителности. Сгушени в яketата си, Миранда и Чейс вървяха сами.

— А аз си мислех, че е въпрос на талант — тихо каза тя, — така както изпиваше историите. Изваждаше доказателства, които

изненадваха всички. А той през цялото време плащал на някого, да му върши мръсната работа.

— Такъв си беше Ричард — рече Чейс. — Действаше по най-лесния начин.

Тя го погледна. Влажната му от мъглата коса приличаше на черни, разбунени вълни. Той се беше вторачил пред себе си и профилът му нищо не издаваше.

— Такъв ли беше и като момче? — попита тя.

— Умееше да намира най-прекия път. За няколко долара намираше човек да му напише съчинението. Или да му помогне да назубри за някой тест. Дори намираше такива идиоти, които довършваха домашната му работа по математика. — Чейс глуповато се ухили. — Като мен.

— Той ти даваше подкуп, за да му напишеш домашното?

— Повече приличаше на изнудване.

— С какво те държеше?

— С много неща. Счупени прозорци, стъпкани цветни лехи. Бях доста лошо момче.

— Но, очевидно добър по математика.

Чейс се изсмя.

— Когато ме заплашваха, че ще бъда разкрит, ставах добър в много неща.

— А Ричард се възползваше от това.

— Беше по-голям. И в много отношения, по-умен. Всички го харесваха и им се искаше да вярват най-хубави неща за него и най-лоши за мен. — Той поклати глава. — Сега виждам, че същото нещо се случва и с децата му. Филип е златното момче. А Каси цял живот ще се опитва да го догона.

— И ти ли ще се опитваш цял живот да догонваш някого?

Той я погледна, после отклони погледа си.

— Не. Не държа особено да направя същите грешки като Ричард. „Искаш да кажеш, като с теб“, помисли си тя.

Внезапно денят стана по-студен и по-тъмен. Не се дължеше само на мрачното ѝ настроение. Дребният дъждец се засили.

— Да се отбием някъде да обядваме — предложи Чейс. — Имаме още час и половина до тръгването на ферибота.

Откриха едно кафене, сгущено някъде встрани от главната улица. Отвън изглеждаше непретенциозно, с подходящо име, „При Мери Джейн“. Миризмата на силно кафе и месо на грил ги привлякоха. Не сервираха нищо особено, просто свестна обикновена храна, печено пиле с червени картофи и крехък зелен боб в комбинация с току-що сварено кафе. Настроението на Миранда може и да падаше, но апетитът ѝ си беше на ниво. Поръча си и прасковен пай с трето кафе. Слава богу, че обикновено, когато беше смутена, не преяждаше. Досега щеше да е наддала десет килограма.

— В никаква степен — рече Чейс, — чувствам облекчение, че научих истината за досиетата.

— Облекчение от новината, че Ричард плащал за чиста проба кражба?

— Е, поне той не си е пъхал носа в живота на съседите си, нито е възнамерявал да ги изнудва.

Тя остави вилицата си.

— Да, предполагам, че можеш да си повярваш, че влизането с взлом в „Стон Коуст Търист“ е някак правилно от морална гледна точка.

— Не казвам, че е така. Но виждам как Ричард е оправдавал действията си. Разбрал е, че преустройването на брега ще го унищожи. После стигнало и до неговата къща и той решил да играе нечестна игра. Да открие всичко възможно за предприемача. Да открадне няколко досиета, финансови доклади. И да ги хвърли в лицето на другия мъж.

— Но не го е направил. Това е странното. Плаща на Родел да открадне досиетата. И после, когато вече са у него, зарязва цялото начинание. Унищожава статията, уволнява Родел. — Тя замълча, после тихо добави: — И променя завещанието си.

Чейс се намръщи.

— Не виждам каква е връзката.

— Времето съвпада. Може би в онези досиета е намерил нещо за Ивлин, което го е разгневило. И го е накарало да вземе решение никога да не допусне „Роуз Хил“ да попадне в ръцете ѝ.

— Смяташ, че е имало досие и за Ивлин? Не намерихме такова.

— Може би го е унищожил. Или е било взето от къщата. След смъртта му.

И двамата се замислиха над скрития смисъл на думите й. Кой друг, ако не самата Ивлин, би си направила труда да вземе такова досие?

— Това е лудост — рече Чейс. — Защо ще го краде Ивлин? Та това е собствената ѝ проклета къща. Можела е спокойно да влеза и излиза, без да провокира ничие съмнение. — Той посегна към кафето си и отпи една гълтка. — Не мога да си представя, че влеза с взлом и обръща стаите с краката нагоре.

„Не можеш да си представиш, че може да убие който и да било, също. Не е ли така?“ помисли си тя и се зачуди за отношенията между Чейс и снаха му. Само сърдечна ли беше връзката им? Или чувствата им бяха по-дълбоки? Той упорито се противопостави на предположението, че Ивлин може да е виновна, било то за кражбата или убийството. Миранда разбираше причината. Ивлин беше красива жена.

Вече свободна жена. В края на краищата свързването на Чейс и Ивлин носеше ясно послание. Парите щяха да си останат в семейството, а и фамилното ѝ име нямаше да се сменя. Всеки щеше да си влезе в новата роля без много-много шум. През цялото си юношество Чейс беше живял, следвайки примера на брат си. Сега просто можеше да заеме мястото му. Колкото и да не искаше да си го признае, в такава връзка имаше известна симетрия и би получила общественото одобрение.

Нещо, което аз никога не ще му дам.

Дойде сервитърката със сметката. Миранда посегна, но Чейс успя пръв да я вземе.

— Аз ще се погрижа — обясни той.

Миранда извади от джоба си няколко сметки и ги постави на масата.

— Какво е това? — попита Чейс.

— Наречи го гордост — рече тя и се изправи, — но винаги си плащам сама.

— Когато си с мен, не се налага да го правиш.

— Трябва — безизразно отвърна тя. — Особено с теб. — Тя грабна якето си и тръгна към вратата.

Той я настигна навън. Дъждът беше спрятал, но слънцето не беше се показало още и небето хладно сивееше като огромен гранит.

Повървяха един до друг, не съвсем приятели, но не съвсем и непознати.

— Ще бъда откровен — каза той. — Днес нямах намерение да се виждам с теб. Или когато и да било за в бъдеще.

— Градът е малък, Чейс. Трудно е да не срещаш някого.

— Имах намерение да се връщам в Гринуич утре.

Тя сведе поглед, стараейки се да не чувства разочарование или болка. Всички онези чувства, за които си беше дала клетва, че няма да изпитва към друг от фамилията Тримейн. Чувствата, които изпитваше сега.

— Но си помислих... — допълни той.

Тези думи я накараха да спре и да го погледне. „Той ме наблюдава и очаква да се разкрия. Да се поддам, да се подлъжа, да се стъписам. По дяволите, точно такава съм.“

— Помислих си — рече той, — че мога да остана още няколко дни, за да изясня тези въпроси около Ричард.

Тя не отвърна.

— Както и да е, затова съм в града. Единствено затова.

Тя вдигна брадичка.

— Нещо друго ли намекнах?

— Не. — Той въздъхна. — Нищо друго.

Продължиха да вървят в мълчание.

— И ти търсиш същите отговори, предполагам — рече той.

— Нямам голям избор, нали? Става въпрос за моето бъдеще.

Моята свобода.

— Виж, знам, че има смисъл да работим заедно ти и аз. Но не е съвсем...

— Прилично — довърши тя вместо него. — Това искаше да кажеш, нали? Че е срамно за теб да общуваш с жена като мен.

— Не съм казал такова нещо.

— Няма значение, Чейс. — Тя се обърна, раздразнена, и продължи да върви. — Прав си, разбира се. Не можем да работим заедно. Защото си нямаме доверие. Не е ли така?

Той не отвърна. Просто продължи да върви до нея с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Именно това, а не думите, които можеше да изрече, я обиди най-много.

Може и да си нямаха доверие. Може и да нямаха желание да се занимават един с друг, но истината беше, че ако искаха да намерят отговори, и двамата трябваше да погледнат в къщата в имението. Когато на следващата сутрин Миранда паркира на чакълестата автомобилна алея пред „Роуз Хил“, не се учуди, че колата на Чейс вече беше там. Ози се беше изтегнал на входната площадка и изглеждаше отегчен. Направи си труда да завърти приятелски опашка, когато тя се качи по стъпалата, но щом разбра, че няма да бъде поканен да влезе, се пълосна обратно на пода със скимтене, наподобявайки скъсана черга.

Госпожица Сейнт Джон и Чейс вече бяха прегледали втората библиотека. Стаята започваше да прилича все повече и повече на бедствена зона с пълни кашони с хартия, с книги, внимателно подредени на купчини, с празни кафени чаши и мръсни лъжици по масата.

— Виждам, че сте започнали без мен — каза Миранда, стараейки се да не поглежда към Чейс. Същото се опитваше да направи и той. — Какво намерихте?

— Дреболии — отвърна госпожица Сейнт Джон, отправила поглед и към двамата. — Списъци с покупки, квитанции. Още едно любовно писмо от М. И няколко съвсем читави курсови работи от колежа.

— На Филип?

— На Касандра. Сигурно е писала нещо тук. Освен това, няколко от книгите са нейни.

Миранда вдигна една купчина с документи и прегледа заглавията.

— „Политически анализ на конфликта Боер“, „Предречен крах: френските колониалисти във Виетнам“, „Медиите и президентската политика“. Авторът на всички тях е Касандра Тримейн.

— Умница — каза госпожа Сейнт Джон. — Жалко, че брат ѝ, нагаждачът, винаги обира каймака.

Миранда поразрови кутията и извади най-скорошната бележка от „М“, беше напечатана на пишеща машина.

„Чаках до полунощ, ти не дойде. Забрави ли? Исках да се обадя по телефона, но все се страхувам, че тя ще вдигне. Ти си с нея всеки уикенд, всяка нощ, всеки празник. Аз получавам трохи.“

Как тогава твърдиш, че ме обичаш, когато ме оставяш тук да те чакам? Струвам много повече. Наистина.“

Миранда мълчаливо пусна бележката обратно в кутията. После отиде до прозореца и се загледа навън към морето. В душата ѝ се промъкна съжаление към онази жена, написала бележката, съжаление за болката, която изпитваше другата. „Ето цената, която и двете плащаме, за това, че обичаме не когото трябва.“

— Миранда? — попита Чейс. — Нещо не е наред ли?

— Не. — Тя се изкашля и се обрна към него. — Добре съм. Е... откъде да започна?

— Можеш да ми помогнеш да привърша този рафт. Тук-там откривам листове. Върви по-бавно, отколкото очаквах.

— Да, разбира се. — Тя се приближи до рафта, извади една книга и седна на пода до него. Не много близо, но и не много далеч. „Нито приятели, нито врагове“, помисли си тя. Просто двама души, които споделят една и съща черга, имат една и съща цел. „За това дори не е нужно да се харесваме.“

В продължение на час те разгръщаха страниците и бършеха праха. Очевидно повечето книги не бяха отваряни с години. Имаше стари пощенски картички с дата от преди двадесет години, адресирани до майката на Чейс. Имаше списък, написан на ръка, на видове птици, наблюдавани в „Роуз Хил“, и една бележка от библиотеката отреди дванадесет години, която все още беше залепена на книгата с просрочена дата. Толкова много частици от живота на семействата Тримайн и Прут през годините бяха намерили своя край по тези рафтове. Отне им време да отделят съществените от несъществените неща.

Следващата улика откриха в един атлас на щата Мейн, огромен размер. Чейс го свали от рафта и се загледа в предната корица. После се обрна и извика:

— Госпожице Сейнт Джон? Да сте чувала някога за Хемлок Хайтс?

— Не. Защо?

— Тук е прибрата една карта на това място. — Чейс я извади от атласа и я разгъна на килима. Представляващо няколко фотокопирани страници, залепени една до друга, за да оформят карта. Листовете изглеждаха доста нови. Бяха скицирани границите на именията, а парцелите бяха номерирани. Най-отгоре стоеше името на предприемача: Хемлок Хайтс. — Чудя се дали Ричард не е възнамерявал да инвестира в недвижима собственост.

Госпожица Сейнт Джон коленичи, за да види по-отблизо.

— Чакай. Това ми изглежда познато. Ами не е ли това нашият път? А този парцел в края, номер едно... Ами това е „Роуз Хил“. Познавам това възвишение.

Чейс кимна.

— Права сте. Точно така. Ето „Сейнт Джонс Уд“. И каменната стена.

— Това е карта на „Стон Коуст Тръст“ — рече Миранда. — Виждате ли? Повечето от парцелите са отбелязани като продадени.

— Боже мой — каза госпожица Сейнт Джон. — Нямах никаква представа, че толкова много места са си сменили собственика. Само четириима сме, които не сме продавали на Тони Графам.

— Какво ви предложи за Сейнт Джонс Уд? — попита Миранда.

— За момента беше много добра цена. Когато отказах да продавам, той я вдигна още повече. Това беше преди година. Не разбирах защо предложението му беше така щедро. Както знаете, всичко това е земя в консервация. Тези имения са от дедите ни, построени са още преди да се появят комисиите за регулиране на парцелите. Оставиха къщите, но забраниха по-нататъшно строителство. От търговска гледна точка, земята не струва и пукната пара. После изведнъж я районираха за преустройство. И сега седя върху златна мина. — Тя погледна останалите непродадени парцели на картата. — Също и стария Съльтуей, и хипитата във френската къща.

— И Тони Графам — добави Миранда.

— Ами ако решението за регулиране е било претекст? — каза Чейс. — Ами ако е имало тайни разплащания? Ако това стане достояние на обществеността?

— Предполагам, че ще вдигнат такъв протест, че регулирането ще бъде преустановено — каза госпожица Сейнт Джон. — А господин Графам ще се окаже достопочтен собственик на земя, която не струва и пукнат грош.

— Но и в момента тя не струва нищо за него, госпожице Сейнт Джон — отбеляза Миранда, изучавайки картата. — Графам има нужда от този път, за да има достъп до парцелите. А вие казахте, че пътят е собственост, бил е собственост на Ричард.

— Да, ето отново се връщаме на това, а? — тихо рече Чейс. — На връзката между Ричард и „Стоун Коуст Търист“. Връзката, която все ни се натрапва. — Той се изправи и изтърси праха от панталоните си. — Може би е време да посетим съседите си.

— Кои съседи? — попита Миранда.

— Сълъуей и хипитата. Другите двама, които не са продали. Да разберем дали Графам им е оказвал някакъв натиск като изнудване, например.

— Той не се е опитвал да изнудва госпожица Сейнт Джон — отбеляза Миранда. — А тя не е искала да продава.

— Моята собственост едва ли си струва усилието — каза госпожица Сейнт Джон. — Аз съм само едно квадратче встани. А що се отнася до изнудване, вие и сами се уверихте, че няма и най-малка улика, с която да ме държи. Не и това, че на моята възраст не бих се поколебала да вдигна скандал.

— Другите може и да са по-податливи — каза Чейс. — Старият Сълъуей, например. Трябва поне да поговорим с него.

— Добра идея — отвърна госпожица Сейнт Джон. — Тъй като ти се сети за това, Чейс, ти го направи.

Чейс се усмихна.

— Вие сте страхливка, госпожице Сейнт Джон.

— Не, просто съм твърде стара за такова напрежение.

Без предупреждение Чейс хвани ръката на Миранда и с едно плавно движение я издърпа да стане, така че тя се озова едва ли не в прегръдките му. Протегна ръце, за да запази равновесие и без да разбере как, допря длани в гърдите му, но тутакси отстъпи назад.

— Това знак да дойда с теб ли е? — попита тя.

— По-скоро е молба. Да ми помогнеш да предразположа стария Сълъуей.

— Трябва ли да го предразполагаш?

— Да речем, че откакто хвърлих бейзболна топка в прозореца му, не е много любезен с мен. А това се случи преди двайсет и пет години.

Миранда се засмя с недоверие.

— Изглежда се страхуваш от него. И двамата се страхувате.

— Очевидно тя никога не е срещала стария Съли — отбеляза госпожица Сейнт Джон.

— Има ли нещо, което трябва да знам за него?

Чейс и госпожица Сейнт Джон се спогледаха.

— Просто внимавай, когато стъпиш в двора му — обясни госпожица Сейнт Джон. — Отправи му множества предупреждения. И имай готовност да се изнесеш оттам с висока скорост.

— Защо? На не би да има куче или нещо такова?

— Не. Но има пушка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти си момчето, което счупи прозореца ми! — извика Хомер Съльуей. — Да, познах те. — Той стоеше на входната площадка. В кокалестите си ръце стискаше пушка, а работният му комбинезон на ловец на омари беше навит до глазените. Чейс беше казал на Миранда, че мъжът е на осемдесет и пет години. Безъбoto изсушено провидение на площадката изглеждаше поне един век по-старо. — Хей, вие двамата, махайте се! Оставете ме на мира. Не мога да оправям повече счупени прозорци.

— Но аз си платих, не си ли спомняте? — каза Чейс. — Цели шест седмици косих ливадата и си платих.

— Дяволски прав си — рече Съли. — Иначе щях да си го изкарам на твоя старец.

— Може ли да поговорим, господин Съльуей?

— За какво?

— За „Стоун Коуст Търист“. Исках да разбера дали...

— Не ме интересува. — Съли се обърна и повлече крака по площадката към къщата.

— Господин Съльуей, една млада дама иска да ви попита...

— Не ми трябват никакви млади дами, нито стари.

Мрежестата врата се затвори зад гърба му. Настъпи тишина.

— Е — измърмори Чейс. — Старото момче определено се е разкисало.

— Мисля, че се страхува — отвърна Миранда. — Затова не желае да говори с нас.

— От какво да се страхува?

— Нека да разберем. — Тя приближи къщата и извика: — Господин Съльуей, искаме само да знаем дали се опитват да ви изнудват? От „Стоун Коуст“ заплашвали ли са ви по някакъв начин?

— Лъжи, те разпространяват лъжи! — Изкрещя през вратата Съльуей. — Гадни лъжи! Няма капка истина.

— Но Тони Графам твърди обратното.

Вратата се отвори и Съли изскочи на площадката.

— Какво казва Графам за мен? Сега какво разправя на хората?

— Можем да останем тук и да си крещим, а може и да поговорим някъде на четири очи. Какво предпочитате?

Съльуей се огледа, сякаш търсеше дали някой не ги наблюдава от гората. После отсече:

— Е? Вие двамата да нямаете нужда от писмена покана, а?

Те го последваха вътре. Кухнята на Съли беше тясна и мрачна.

Дърветата пред прозорците спираха светлината навътре. Всички рафтове и повърхности бяха претъпкани с джуунджури и дреболии. По пода бяха натрупани купища вестници. Изглежда кухненската маса беше единствено незаеста с нищо. Те седнаха край нея на сгъваеми столове, които изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да се строполят на пода.

— Най-много натискаха брат ти — рече Съли на Чейс. — Но Ричард нямаше намерение да се дава. Казваше ни, че трябва да се държим заедно. Казваше, че не може да продаваме, независимо колко писма ни изпращаха онези и колко лъжи разправяха. — Съли поклати глава. — Не свърши работа. Едва ли не всички от улицата отидоха и се подписаха върху пунктира в документите на Графам, просто ей така. А на Ричард, виж какво му се случи. Чух, че са го наръгали с нож.

Миранда видя как Чейс поглежда към нея. Старият Съли беше така изолиран от света, че не знаеше, че седи на една маса с жената, обвинена, че е наръгала Ричард Тримайн.

— Споменахте нещо за писмо — каза Чейс. — В което ви нареждат да продадете имота си. Графам ли го изпрати?

— Нямаше подпись. Разбирам, че всички писма били без подпись.

— Значи и Ричард е получил писмо?

— Предполагам. Също и семейство Барет по-надолу по улицата.

Може би всички са получили. Но хората не смеят да говорят.

— Какво пишеше в писмото? Което получихте вие?

— Лъжи. Подли, долни лъжи...

— А в това, което изпратиха на Ричард?

Съли вдигна рамене.

— Нямам представа.

Миранда огледа преливащите рафтове в кухнята. Тази скръндза господин Съльуей пазеше разни неща, и боклуци и ценности.

— Още ли пазите това писмо? — полита невинно тя.

— Може би — изсумтя Съли. Сви рамене, подобно на костенурка, която се кани да се свре в черупката си.

— Може ли да го видим?

— Не знам — въздъхна той и потърка лицето си. — Не знам.

— Знаем, че пише лъжи, господин Съльуей. Просто искаме да разберем каква е тяхната тактика. Трябва да спрем Графам, преди да е причинил нови щети.

За миг Съли остана прегърбен и мълчалив. Миранда си помисли, че вероятно не е чул думите й. Но после той се изправи и отиде до кухненския плот. От кутията с брашно извади сгънат лист хартия. Подаде го на Миранда.

Тя го разгъна на масата.

— „Какво, всъщност, се случи със Стенли? «Сали М» знае. Ние също“.

Под тези загадъчни думи някой беше написал с молив на ръка: „Продавай, Съли“.

— Кой е Стенли? — попита Миранда.

Съли беше сгушил на стола си и се взираше в набръканите си ръце.

— Господин Съльуей?

В отговор прозвуча шепот:

— Брат ми.

— За какво намекват в тази бележка?

— Беше много отдавна... — Съли избърса очите си, сякаш за да отстрани мъглата, която забулваше съзнанието му. — Просто нещастен случай — измърмори той. — Често се случва там. Човек не може да има доверие на морето. Не можеш да му се сърдиш...

— Какво се е случило със Стенли? — тихо попита Миранда.

— Лодката му... се заклеши в мрежата. Той падна зад борда, а водата през декември е студена. Смразява кръвта ти. Аз бях на „Сали М“. И не видях как е станало. — Той се обърна и втренчи поглед в прозореца. Дърветата навън сякаш сведоха корони към къщата и препречиха пътя на светлината и топлината.

Те изчакваха.

— Аз го намерих — тихо продължи мъжът. — Носеше се на повърхността до кърмата на „Сали“. Отвързах го... завлякох го в

лодката... и го закарах до пристанището. — Той потрепери. — Това е. Много отдавна, преди петнайсет години. Може би повече...

— А тази бележка?

— Лъжа, разпространиха я, след като...

— След какво?

— След като се ожених за Джеси. — Той замълча. — Жената на Стенли.

„Ето какво било“, помисли си Миранда. Тайна. Срамът.

— Господин Съльуей — попита Чейс тихо, — с какво те държаха Ричард в ръцете си?

Съли поклати глава.

— Не ми каза.

— Но те са разполагали с нещо, нали?

— Каквото и да е било, не успя да го накара да продава. Същото това нещо го довърши най-накрая.

— А вие защо не продадохте имота си, господин Съльуей? — попита Миранда.

Старият мъж се обърна към нея.

— Защото няма да го продам — отвърна той. В очите му тя видя изражението на човек, избутан в периферията на живота си. — Няма как да ме уплашат. Вече не.

— Нима?

Той поклати глава.

— Болен съм от рак.

— Мислиш ли, че е убил брат си? — попита Миранда.

Те вървяха по пътя под пъстрата сянка на боровете и брезите. Чейс държеше ръцете си в джобовете и тежко мръщеше вежди.

— Има ли значение сега, убил ли го е или не?

Правилно, имаше ли значение, замисли се тя. На стареца му предстоеше да се изправи пред създателя си. Невинен или виновен, вече петдесет години живееше с последиците.

— Не е за вярване, че Графам е успял да изрови тази история — каза Миранда. — Той е отскоро на острова. Откъде ли е разбрали за това?

— Наел е детектив?

— В бележката е използвал името Съли. Спомняш ли си? Само местен човек би използвал този псевдоним.

— Значи е имал местен информатор. Някой, който участва в събитията на острова.

— Или някой, който си поставя за цел да разбере какво се случва в града — добавя, тя, мислейки си за Уили Б. Родел и детективска агенция „Аламо“.

Те стигнаха до някакъв знак, който гласеше: „Къща на хармонията“.

— Едно време я наричаха „Френската къща“ — каза Чейс. — Докато не я купиха хипитата.

Те вървяха надолу по коловозите на пътя. Чуха звън на полюшвани от вятъра чанове още преди да видят къщата. Звуците се носеха над дърветата и танцуваха с лекия бриз. Чановете бяха направени от дъгоцветно стъкло и при всеки полъх на вятъра проблясваха пред входа. Вратата на къщата беше широко отворена.

— Има ли някой? — извика Чейс.

Отначало отговор получи само от вятърните чанове. После дочуха слаб смях и наблизаващи гласове. Видяха ги между дърветата — двама мъже и една жена, които вървяха към тях.

И тримата бяха голи-голенички.

Триото забеляза неочекваните посетители, но ни най-малко не се смути. Жената имаше буйна коса, обилно прошарена, а на лицето ѝ се четеше спокойствие и безразличие. Двамата мъже, които вървяха от двете ѝ страни, бяха също толкова космати и спокойни. Единият, със сивата коса и грубото лице, изглежда беше официалният говорител. Двамата му спътници влязоха в къщата, а той се приближи и протегна ръка за поздрав.

— Значи намерихте „Къщата на хармонията“ — рече той. — Или това е просто щастлива случайност?

— Специално сме дошли — обясни Чейс и се здрависа с мъжа.

— Аз съм Чейс Тримейн, брат на Ричард. Той беше собственик на „Роуз Котидж“, горе по пътя.

— А, да. Онова място със странните вибрации.

— Странни?

— Ванна ги усеща, винаги щом се приближи. Нехармонични вълни. Трептения на дисонанс.

— Сигурно съм ги пропуснал.

— Това често се случва на месоядните хора. — Мъжът погледна Миранда. Очите му бяха бледосиви и невъзмутими. — Притеснява ли ви голото ми тяло?

— Не — каза тя. — Просто не съм свикнала да... — Погледът ѝ се плъзна надолу, после рязко се върна на лицето му.

Мъжът я погледна състрадателно.

— Колко далеч сме паднали от Рая — рече той. И въздъхна. Отиде до парапета на площадката и взе един саронг, който съхнеше там. — Но първото правило на гостоприемството — каза той и уви плата около кръста си, — е да накараме гостите си да се чувстват удобно. Така че, просто ще скрием семейните богатства. — С жест ги покани в къщата.

Ванна, жената, седеше под прозорец с матово стъкло, облечена в саронг с кръстосани нозе. Очите ѝ бяха затворени; ръцете ѝ бяха положени на коленете с дланите нагоре. Другият мъж коленичеше пред ниска маса и увиваше нещо, което се оказа, че е суши с кафяв ориз. Навсякъде имаше саксии с цветя, които имаха вид на плевели. Те се вплитаха едни в други с индонезийски висулки, висящи кристали. Носеше се аромат на тамян. Единствено факс машината разваляше цялостния ефект.

Техният домакин със смайващото светско име Фред, наля розов чай и им предложи рошкови сладки. Идвала в Майн всяко лято, обясни им той, за да възстановят връзката си със земята. Ню Йорк беше като чистилище, с единия крак си в ада. Фалшиви хора, фалшиви ценности. Те работеха там, само защото можеха да имат контакт с обикновените хора. Освен това, се нуждаеха от средства. През по-голяма част от годината те понасяха болнавата атмосфера на града, вдишваха токсините, тровеха телата си с рафинирана захар. Лятото беше предназначено за пречистване. Ето защо идвала тук и напускаха работа за два месеца в годината.

— Какво работите! — попита Миранда.

— Собственици сме на счетоводната компания „Никълс, Фей и Бледсоу“. Аз съм Никълс.

— Аз съм Фей — каза мъжът, който навиваше суши. Жената, несъмнено Бледсоу, продължи да медитира мълчаливо.

— Затова както виждате — каза Фред Никълс, — няма начин да ни убедят да продадем къщата. Тази земя е връзката ни с нашата майка.

— Нейна ли беше? — попита Чейс.

— Майката земя притежава всичко.

Чейс се изкашля.

— Отказахме да продаваме. Независимо, че ни изпращаха множество писма от онези...

Миранда и Чейс едновременно се изправиха на столовете си и попитаха:

— Писма?

— Тримата живеем заедно от петнайсет години. Идеална сексуална хармония. Без ревност, без дрязги. Всичките ни приятели знаят за това. Така че, едва ли ще се притесним, ако целият свят разбере за нас.

— С това ли ви заплашваха в писмата? — попита Миранда.

— Да. Мисля, че използваха фразата: „Ще изложим на показ изкривения ви начин на живот“.

— Не само вие сте получавали такива писма — обясни Чейс. — Предчувствието ми е, че всички от тази улица, които не са пожелали да продават, са получили по едно писмо.

— Е, заплашват не когото трябва. Именно изкривения начин на живот искахме да утвърдим. Прав ли съм, приятели?

Мъжът със сушито вдигна глава и каза:

— Хо.

— Той е съгласен — обясни Фред.

— Писмото беше ли подписано? — попита Миранда.

— Не. Марката беше с печат от Бейс Харбър и го получихме в къщата ни в Ню Йорк.

— Кога?

— Преди три или четири месеца. Съветваха ни да продадем парцела. Не споменаваха на кого точно. После получихме предложение от господин Графам, и аз предположих, че той стои зад цялата история. Проверих „Стоун Коуст Тръст“. Няколко запитвания тук-там, за да разбера с кого си имах работа. Според моите източници, са замесени пари. Графам е само поставено лице, зад което се крие анонимен инвеститор. Обзалага се, че е организирано престъпление.

— Какво ще правят с остров Шепърдс? — порита Чейс.

— Започва да им става тясно в Ню Йорк. Мисля, че ще се местят нагоре по брега. А северният бряг е идеалното местенце, което биха искали. Туристическата индустрия вече процъфтява. Погледнете това място! Океан. Гора. Няма престъпност. Кажете ми няма ли който и да е жалък глупак от града да брои добри пари, за да остане в този курорт тук.

— Виждали ли сте някога Графам?

— Посети ни, за да разговаряме за сделката със земята. Посъветвахме го съвсем ясно да... — Фред замълча, усмихна се и продължи — да прелюбодейства със себе си. Не съм сигурен дали значението на думата му беше известно.

— Що за човек е той? — попита Миранда.

Фред изсумтя.

— Хълзгав и глупав. Искам да кажа, истински глупак. С коефициент на интелигентност на слон. Кой идиот би се захванал да преустрои Хемлок Хайтс? Спокойно може да се нарече и „Имотите на отровените дробове“. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че е накарал останалите жертви да продават. — Той се изсмя. — Трябва да се запознаете с него, Тримейн. Пък тогава, ако не сте съгласни, елате да ми кажете, че не е издънка на нашите едноклетъчни прадеди.

— Едноклетъчните — намеси се Бледсоу, жената, и отвори очи за малко, — са много по-развити.

— За съжаление — каза Фред, — регулирането е свършен факт. Скоро ще ни оградят. Тук някой „Кандос“, там някой „Дънкин Донатс“. Кодексът на остров Шепърдс. — Той замълкна. — И знаете ли какво? *Едва тогава ние ще продаваме!* Господи, каква печалба! Ще можем да купим цял окръг в Алагаш.

— Все още проектът може да бъде спрян — каза Миранда. — Няма да сложат ръка върху „Роуз Хил“. И районирането може да се отмени.

— Няма никакъв шанс — обясни Фред. — Говорим за приходи от данъци. Земята в консервация не носи абсолютно никаква изгода за острова. Но едно хубавичко туристическо курортче? Ей, аз съм оторизиран одитор. Познавам властта на всемогъщия долар.

— Но някои хора ще се възпротивят.

— Това няма да промени нещата. — Фред с одобрение подуши розовия чай. Краищата на саронга се бяха изхлузили и бедрата му се оголиха. Дим от тамян се носеше около прошарената му коса. — Могат да крещят и да протестират, да препречат с телата си пътя на булдозерите. Но са обречени. Това е нещо, което хората не могат да спрат.

— Циничен отговор — отбеляза Миранда.

— В цинично време.

— Е, не могат да купят „Роуз Хил“ — заяви Миранда и стана на крака. — А ако зад тези сделки стои организирано престъпление, можете да се обзаложите, че островът ще отвърне на удара. Хората тук не приемат гангстерите. Не приемат и аутсайдерите, точка.

Фред я погледна с усмивка.

— Но *самата* вие сте аутсайдер, госпожице Уд, не е ли така?

— Не съм от острова. Дойдох тук преди година.

— Въпреки това, те *ви* приеха.

— Не, не е вярно. — Миранда се обърна към вратата. Тя се спря за миг и се загледа през мрежата. Навън дърветата се огъваха под синьото небе. — Никога не са ме приемали — тихо рече тя. — И знаете ли какво? — От устните ѝ се отрони дълга въздишка на примирение.
— Едва сега го осъзнавам. Те никога няма да ме приемат.

На автомобилната алея пред „Роуз Хил“ беше паркирана още една, трета кола.

Забелязаха я, когато се показваха от последния завой на пътя. Беше последен модел сааб с цвят бургунд и чудесен блясък. Само един поглед през прозореца на колата откриваше безупречния интериор. Върху кожената тапицерия нямаше дори хвърчаща визитна картичка, нито опаковка от вафла.

Мрежестата врата се отвори с леко скърцане и госпожица Сейнт Джон се показа на входната площадка.

— Ето ви и вас. Имаме гостенка, Джил Викъри.

„Разбира се“, помисли си Миранда. „Кой друг би успял да поддържа такава безупречна кола?“

Джил стоеше права с кутия в ръце. Погледна Миранда с явна изненада, но не коментира присъствието ѝ.

— Извинете, че се отбивам без предупреждение — каза тя. — Трябаше да взема няколко папки от архива. Утре с Филип ще се видим със счетоводителя. Нали знаете, ще обсъждаме данъчните въпроси по прехвърлянето на „Хералд“.

Чейс се намръщи.

— Вие намерихте финансовите отчети тук?

— Само от миналия месец. В офиса не ги открих, и реших, че ги е донесъл тук да работи. Бях права.

— Къде бяха? — попита Чейс. — Преровихме всичките му папки. Не ги видях никъде.

— На горния етаж. В нощното шкафче. — А откъде е знаела къде да търси, не си направи труда да обясни. Тя огледа помещението.

— Наистина сте преобърнали стаята. Какво търсите? Скрито съкровище?

— Всички налични папки за „Стоун Коуст Търст“ — отвърна Чейс.

— Да, Ани спомена нещо такова. Лично аз смяtam, че начинанието ви е обречено на провал. — Тя се обърна към Миранда и каза с хладен глас: — А при теб нещата как вървят? — Беше просто любезен въпрос, без следа от топлота или загриженост.

— Трудно... — отвърна Миранда.

— Представям си. Чух, че си отседнала при Ани.

— Само временно.

Джил я удостои с една от ироничните си усмивки.

— Всъщност, е доста неудобно. С процеса се занимава Ани. А ти сега живееш с нея. Ще трябва да отменя задачата. Нали знаеш, обективно отразяване на фактите.

— Никой в „Хералд“ не би могъл да бъде абсолютно обективен — отбеляза Чейс.

— Предполагам. — Джил намести кутията в ръцете си. — Е, най-добре да тръгвам. И да ви оставя да продължите търсенето.

— Госпожице Викъри? — извика госпожица Сейнт Джон. — Чудя се дали можете да ни дадете малко повече информация за нещо, което намерихме тук.

— Да?

— Бележка от някой с инициал „М“. — Госпожица Сейнт Джон ѝ подаде листче хартия. — Тук присъстващата Миранда не го е писала.

Знаете ли кой го е написал?

Джил прочете бележката без видима реакция, дори перфектните ѝ вежди не трепнаха. Миранда си мислеше: „Как бих искала да имам нейния стил, нейната стойка“.

— Няма дата. Значи... — Джил вдигна поглед. — Сещам се за няколко човека. Но никой от тях не носи този инициал. Но „M“ може да означава някакъв псевдоним. Или просто думата „мен“.

— Няколко човека?

— Да. — Джил смутено погледна Миранда. — Ричард, той... има влечението. Особено към стажантките през лятото. Сещам се за тази, която беше миналата година. Преди да те наемем, Миранда. Казваше се Кло някоя си. Не можеше да пише, но ставаше за украса. Взимаше интервюта, които никой друг не можеше да вземе, а това довеждаше горката Ани до лудост. — Джил отново погледна бележката. — Това е печатано на механична пишеща машина. Виждате ли? И извивката на буквата „e“ е зацепана, клавишът трябва да се почисти. Доколкото си спомням, Кло работеше на стара пишеща машина. Беше единствената в офиса, която не умееше да използва компютър. — Тя върна бележката на госпожица Сейнт Джон. — Може да е била тя.

— Какво стана с Кло? — попита Чейс.

— Какво очаквате, че се е случило? Един горещ, наситен флирт. Няколко фойерверки, а след това още едно разбито сърце.

Миранда усети буца в гърлото си. Никой не я гледаше директно, но ѝ беше ясно, че вниманието им беше насочено към нея. Тя отиде до прозореца и сграбчи завесата, с усилие на волята се стараеше да държи главата си вдигната и гърба си изправен. Още едно разбито сърце. Почувства се като вещ, още една глупава и лековерна жена. Така си мислеха те за нея.

Джил отново намести кутията в ръцете си.

— Най-добре да се връщам в офиса или мишките ще се разиграят. — Тя отиде до вратата и се спря. — О, едва не забравих да ви кажа, Чейс. Ани току-що чула новините.

— Какви новини? — попита Чейс.

— Тони Графам се е върнал в града.

Миранда не реагира. Чу как Джил слиза по стъпалата на входната площадка, после рева на двигателя и гумите изскърцаха по чакъла. Тя усещаше погледите на Чейс и госпожица Сейнт Джон върху

гърба си. Те я наблюдаваха мълчаливо, тегнеше непоносима тишина, изпълнена със съжаление.

Тя бутна и отвори мрежестата врата, и избяга от къщата.

На половината път през полето Чейс я догони. Сграбчи я за ръката и я обърна към себе си.

— Миранда...

— Остави ме на мира!

— Не можеш да избягаш от това...

— Де да можех! — извика тя. — Джил го каза. Аз съм просто още едно разбито сърце. Поредната скучна жена, която е получила точно каквото заслужава.

— Ти не го заслужаваше.

— Върви по дяволите, Чейс, не ме съжалявай! Не бих могла да понеса и това. — Тя се отскубна и понечи да се извърне, но той я задържа. Този път не я изпусна, здраво държеше китките ѝ. Тя се озова току пред тъмните му, непреодолими очи.

— Не те съжалявам — отвърна той. — Ти не предизвикваш съжаление в мен, Миранда. Защото заслужаваш много повече. Ти имаш много повече преимущества от всички жени, които съм познавал. Добре, наивна си. И лековерна. Всички ние започваме така. Нали се поучи от това. Би трябвало. Искаш да се накажеш и може би си го заслужаваш. Но не прекалявай. Защото мисля, че с Ричард сте били еднакво силно влюбени едни в друг.

— Това трябва да ме успокои ли?

— Не се опитвам да те накарам да се успокоиш. Просто ти казвам какво мисля.

— Добре. — В смяхай се долови самоирония. — Значи съм само една стъпка по-високо от донжуана. — Тя отново се опита да се отскубне. И той отново я задържа.

— Не — тихо каза Чейс. — Опитвам се да ти кажа следното: знам, че не си първата му такава връзка. Знам, че Ричард е имал много жени. През годините се запознах с няколко от тях. Неколцина бяха страховитни. Други бяха талантливи, дори невероятни. Но сред всички тези жени, а всяка една от тях си беше необикновена, ти си единствената, която според мен той е обичал истински.

— Сред всички онези страховитни жени? — Тя поклати глава и се изсмая. — Защо мен?

Той тихо отговори:

— Защото ти си тази, в която бих се влюбил аз.

Тя изведнъж замръзна на мястото си. Той се вгледа в нея, а тъмната му коса се ветрееше на вятъра. Слънцето обливаше в светлина лицето му. Тя чуваше бързите удари на сърцето си, ехото им в ушите си. Той освободи китките ѝ. Миранда не се помръдна, дори когато ръцете му я прегърнаха и той я привлече към себе си. Не ѝ достигна дъх дори да изстене, когато той долепи устни в нейните.

При това докосване тя се изгуби. Слънцето се завъртя над главите им в поток от мъглява светлина на фона на синята небесна шир. Съществуваше само той с коравите си форми и сенки, с тъмната коса, която контрастираше на небето, с устните, които поемаха дъха ѝ. За миг тя се поколеба дали да се противопостави или да се предаде. В следващия момент протягаše ръка, за да обгърне шията му, разтвори устни пред нетърпеливото му желание и с още по-голяма страсть усещаше вкуса на устните му. Тя го изпиваше, поемаше топлината му. През шумотевицата в ушите си тя долови стенанието му на удовлетворение и една нарастваща жажда. Колко бързо се предаде, колко лесно пропадна — жената, която се остави да бъде завладяна първо от единия брат, а сега — от другия.

Непоносимата ярост на дневната светлина нахлу в очите ѝ, в момента, в който се отскубна. Страните ѝ горяха. Жуженето на насекомите в полето и шумоленето на тревата на вятъра едва ли не се изгубиха сред хриптящото ѝ дишане.

— Няма да позволя това, Чейс — рече тя, — няма да позволя.

После се обърна и закрачи през полето. Отправи се обратно към къщата. Всяка нейна стъпка разпръскваше аромата на затоплената от слънцето трева. Знаеше, че той я следва, но този път не направи опит да я стигне. Тя вървеше сама и яркият следобед, танцуващите полски цветя, хвърчащите във въздуха пухчета от глухарчетата сякаш засилваха отчаянието ѝ.

Госпожица Сейнт Джон стоеше на входната площадка. Миранда мина покрай нея и едва видимо ѝ кимна. Влезе в къщата и отиде направо до библиотеката, грабна няколко книги от рафта и седна на пода. Задълбочено разлистваше страниците, когато чу стъпки по площадката.

— Не е време за спор, Чейс — чу гласът на госпожица Сейнт Джон.

— Нямам намерение да се караме.

— По очите ти се чете. За бога, успокой се. Недей. Дишай дълбоко.

— В цялото си уважение към вас, госпожице Сейнт Джон, но *не сте ми майка*.

— Добре. Не съм твоята майка. — Рязко отвърна госпожица Сейнт Джон. Докато стъпваше тежко по стълбите, си мърмореше: — Но много добре виждам, когато някой човек неистово се нуждае от моя съвет!

Мрежестата врата се затвори с трясък. Чейс застана на прага, загледан в Миранда.

— Погрешно си разбрала — рече той.

Миранда вдигна поглед към него.

— Така ли?

— Това, което се е случило между теб и Ричард е съвсем отделно нещо. Свършена история. Няма нищо общо с мен и теб.

Тя рязко затвори книгата.

— Напротив, всичко е свързано с теб и мен.

— Но в твоите уста звуци така, сякаш аз подхващам нещата там, където той ги оставил.

— Добре, може би не е толкова смело казано. Може би ти дори не съзнаваш, че го правиш. — Тя посегна да вземе друга книга и насочи цялото си внимание върху страниците, които разгръщаше. — Но и двамата знаем, че Ричард беше златното момче в семейството. Този, на когото се падаше всичко, и който наследи всичко. И ти си Тримайн, но дори не си се сдобил с някакъв свестен попечителски фонд. Е, щом не можеш да наследиш вестник или състояние, поне можеш да вземеш отхвърлената любовница на брат си. Или, боже, дори съпругата му. Просто помисли. На Ивлин дори няма да й се наложи да сменя фамилното си име.

— Свърши ли?

— Определено.

— Добре. Защото мисля, че няма да стоя тук и да слушам тези глупости повече. Първо, моята снаха не ме интересува ни най-малко. Никога не ме е интересувала. Когато Ричард се ожени за нея, трябваше

да престана да му изпращам съболезнованията си. Второ, не ми пuka кой ще наследи „Хералд“. Никога, бoga ми, не съм искал тази работа. Вестникът беше рожба на Ричард, от самото начало. И трето... — Той замълча, пое си дълбоко въздух, сякаш набираше кураж за това, което трябваше да си кажат. — Трето — тихо повтори той, — аз не съм Тримейн.

Тя рязко го погледна.

— Какво говориш? Нали си брат на Ричард?

— Наполовина.

— Искаш да кажеш, че... — Тя се взря в циганските му очи и видя собственото си отражение в черните като смола зеници.

Чейс кимна.

— Баща ми знаеше. Мисля, че мама никога не му го е казвала направо. Нямаше нужда. Трябваше само да ме погледне, за да разбере, че е така. — В усмивката му имаше горчивина и ирония. — Странно е, но аз самият никога не го разбрах. През цялото време, докато растях, не разбирах, защо не можех да се сравнявам с Ричард. Колкото и да се стараех, той беше в центъра на вниманието на татко. Майка ми се опитваше да компенсира. Тя ми беше най-добрият приятел, до самия ѝ край. После останахме тримата. — Той се сви на един стол и разтри челото си, сякаш се опитваше да прогони спомените.

— Кога разбра? — тихо попита Миранда, — че не ти е баща?

— Години след това, когато татко умря. Сбогувах се с него на смъртното му ложе, но той на мен не каза нищо. Казал на Ричард. Дори и на самия край Ричард пак беше привилегированяти. — Чейс изморено се облегна назад, опря глава на възглавниците и впери поглед в тавана. — По-късно прочетоха завещанието. Не разбирах защо бях значително ощетен. Е, той ми оставил достатъчно, за да започна бизнес. Но това беше всичко. Мислех, че има връзка с брака ми, на който татко се противопостави от самото начало. Болеше ме, но го приех. Жена ми не можа. Между нея и Ричард избухна скандал, тя започна да крещи, че не е честно. Ричард загуби самообладание и издаде голямата тайна. Че брат му е копеле.

— Тогава ли напусна острова?

Той кимна.

— Връщах се един-два пъти, за да угодя на съпругата си. След развода ни, и последната връзка с това място се скъса. И аз останах

далеч. До сега.

Те се умълчаха. Той бе потънал в лоши спомени и стари рани. „Нищо чудно, че не можех да открия ни най-малка прилика с Ричард“, помисли си тя. „Той изобщо не е Тримейн. Той е самият себе си, мъж, какъвто Ричард никога не би могъл да бъде. Мъжът, когото бих могла да обичам.“

Той усети изпитателния й поглед, почувства, че се опитва да се приближи към него. Рязко се изправи и със заучено безразличие тръгна към мрежестата врата. Там се спря и се загледа към полето.

— Може би си права.

— За кое?

— Че случилото се между теб и Ричард все още тегне помежду ни.

— И ако е така?

— Тогава правим грешка. И ти, и аз. Не бива да се обвързваме заради това.

Тя сведе поглед, искаше да скрие болката в очите си, дори от скованияя му гръб.

— Значи не бива, нали? — прошепна тя.

— Не. — Той се обърна с лице към нея.

Тя осъзна, че с поглед търсеше да намери неговия, въпреки волята си.

— Миранда, истината е, че имаме твърде много причини да не го правим. Това, което се случи между нас, е... — Той вдигна рамене. — Беше увлечение, това е всичко.

„Това е всичко.“ Нищо повече в по-широкия смисъл на живота. Нито нещо, за което си заложил сърцето си.

— Все пак... — каза той.

— Да? — Тя вдигна глава, внезапно осенена от луда надежда.

— Не можем да се разделим. Не и след всичко, което се случи. Смъртта на Ричард, пожарът. — Той размаха ръка из разхвърляната стая. — И това тук.

— Ти не ми вярваш. И въпреки това искаш да ти помогна?

— Ти си единственият човек, който е достатъчно мотивиран, да се справи с това.

Тя уморено се засмя.

— Тук си прав. — Обви раменете си с ръце. — Е, какво следва?

— Ще отида да поговоря с Тони Графам.

— Аз да дойда ли?

— Не. Искам да го чуя сам. Междувременно, можеш да приключиш тук. Остава и вторият етаж.

Миранда хвърли поглед към стаята, към прашните купища книги и хартия и поклати глава.

— Само ако знаех какво търся. Какво търси крадецът.

— Имам предчувствие, че то е все още тук някъде.

— Каквото и да е *то*.

Чейс се обърна и отвори вратата.

— Ще разбереш, когато го откриеш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фред Никълс беше казал, че Тони Графам е хълзгав и глупав. И за двете се оказа прав. Графам беше облечен в копринен костюм, с вълнена вратовръзка в ослепително червено, а на ръката си носеше пръстен от розово злато. Кабинетът, подобно на обитателя си, имаше блъскаво обзавеждане, но лишено от съдържание, а именно плющен килим, лъскави нови кожени столове, но нямаше нито секретарка, нито книги по рафттовете, нито вестници върху бюрото. На стената висеше само една украса, карта на северния бряг на остров Шепърдс. Надпис нямаше, но на Чейс му беше достатъчен само един-единствен поглед към широкия извит залив, за да разпознае крайбрежната ивица.

— Казвам ви, това е лов на вещици! — оплака се Графам. — Първо полицията, сега вие. — Стоеше зад бюрото си, не желаеше да се приближи дори само да се здрависа, сякаш полираният бариера му служеше за защита. Той трескаво прокара пръсти през накъдрената си коса. — Да не си мислите, че ще отида да затрия някой? Просто така? И то за какво, за едно парче земя? На глупак ли ви приличам?

Чейс не отговори от учтивост. Само рече:

- Не сте ли настоявал за продажбата на „Роуз Хил Котидж“?
- Е, разбира се. Най-хубавият парцел там.
- Но брат ми отказал да продава.

— Вижте, съжалявам за брат ви. Трагедия, истинска трагедия. Както разбирате, ние с него не бяхме в особено добри отношения. Не можех да преговарям с него. Станеше ли въпрос за проекта, той беше непреклонен. Искам да кажа, че всъщност стана враждебен. Не знам защо. Това е само бизнес, нали така?

— Но аз останах с впечатлението, че изобщо не е ставало въпрос за бизнес. Разгласено беше, че „Стон Коуст Търист“ е проект за консервация.

— Точно така. Предложих на брат ви много добри пари за тази земя, повече отколкото Службата по охрана на природата щеше да му

плати. Освен това, си запазваше правото да ползва семейната къща до края на живота си. Невероятна сделка.

— Невероятна.

— Ако присъединим „Роуз Хил“, бихме могли да разширим парка по протежение на целия път по склона. Гледката ще стане по-величествена. Ще се разшири достъпът.

— Достъпът ли?

— За поддръжката, разбира се. Нали знаете, за излети. Хубави пътечки, за да могат всички да усетят вкуса на природата. Дори и хората с физически недъзи. Искам да кажа, инвалидите.

— За всичко сте помислили.

Графам се усмихна.

— Да, така е.

— А къде се вмества Хемлок Хайтс?

Графам замълча.

— Моля?

— Хемлок Хайтс. Струва ми се, така наричате плановото разработване на земята.

— Е, нищо не е било планирано...

— Защо тогава кандидатствахте за регулирането? И колко платихте, за да подкупите комисията?

Лицето на Графам придоби сурво изражение.

— Нека повторя, господин Тримейн. „Стоун Коуст Тръст“ беше създаден, за да защити северния бряг. Признавам, че тук-там може да се наложи да преустроим някой парцел, само за да поддържаме тръста. Но понякога трябва да правим компромиси. Налага се да правим неща, които не бихме искали.

— Това включва ли изнудване?

Графам се изправи рязко на стола си.

— Какво?

— Говоря за Фред Никълс. И Хоумър Сълъуей. Имената трябва да са ви познати.

— Разбира се. Собственици на два от парцелите. Те отказаха предложението ми.

— Някой им е пратил нелицеприятни писма, в които им нареджа да продават.

— Смятате, че аз съм ги изпратил?

— А кой друг? Четирима са ви отпратили. Двама от тях получават заплашителни писма. А третият, брат ми, се оказва мъртъв.

— Значи към това биете? Опитвате се да извъртите нещата така, че да изглежда, че аз имам нещо общо със смъртта му.

— Това ли казах?

— Вижте, дойде ми прекалено много от тази сделка. Цяла година търпя тази... провинциална гмеж. Правих какви ли не премятания, за да заработи проектът, но нямам намерение да ставам изкупителната му жертва.

Чейс смутено се взираше в Графам. Какви ги говореше този човек? Чия изкупителна жертва?

— Бях извън щата, когато се случило. Имам свидетели, които могат да се закълнат.

— За кого работите? — прекъсна го Чейс.

Изведнъж Графам затвори уста. Бавно се облегна, а изражението му стана ледено.

— Значи някой стои зад вас — рече Чейс. — Някой, който дава парите. Който върши мръсната работа. Кого представлявате? Мафията?

Графам нищо не каза.

— Вие се страхувате, Графам. Това е очевидно.

— Не съм длъжен да отговарям на никакви въпроси.

Чейс продължи атаката.

— Брат ми е бил на път да духне под опашката на „Стоун Коуст“, нали? И вие сте му изпратили едно такова заплашително писмо. Но после сте разбрали, че той не може да бъде изнудван. Или купен. И какво направихте? Платихте на някого да се погрижи за проблема?

— Искате да кажете убил съм го? — Графам избухна в смях. — Хайде, Тримейн. Някоя уличница го е убила. И двамата знаем това. Опасни същества са тези уличници. Допуснеш ли ги до себе си, им идват разни идеи. Грабват кухненски нож и това е. Дори и ченгетата са съгласни. Била е уличница. Имала е причина да го направи.

— А вие — много пари, които сте щели да изгубите. Също и онзи, който се крие зад вас. Ричард вече е бил стигнал до номерата на банковите ви сметки. Проследил е вашия невидим партньор. Можел е да даде гласност на сделката...

— Но не го е направил. Унищожил е статията, нали си спомняте? Получих уверения, че няма да излезе на бял свят. Защо тогава да го

преследваме?

Чейс се умълча. Това бяха думите и на Джил Викъри, че Ричард сам отменил излизането на статията и се отказал от кръстоносния поход. Една подробност оставаше неразрешима. Защо Ричард се е отказал?

Наистина ли се е отказал? Или Джил Викъри излъга?

Докато напускаше кабинета на Графам и вървеше към колата си, той разсъждаваше над тази последна възможност. Какво, всъщност, знаеше за Джил? Само това, че работи в „Хералд“ от пет години и бизнесът върви гладко. Че е умна, стилна и не получава достатъчно възнаграждение. Би могла да намери по-добра работа навсякъде по източното крайбрежие. Защо беше избрала да остане в това провинциално вестниче и да работи за жълти стотинки?

Имаше намерение да се върне в „Роуз Хил Котидж“, но подкара колата към „Хералд“. В офиса имаше неколцина служители: летният стажант, който работеше върху клавиатурата на един компютър и словослагателят, надвесен над една чертожна маса. Чейс мина покрай тях и влезе в офиса на Ричард. Отиде направо до шкафа с картотеката. Служебното досие на Джил Викъри си беше на мястото. Седна на бюрото и отвори папката. Вътре намери прилежно написано резюме в три страници с всички имена и постове, които е заемала: Б. А. Боудуан, 1977. Мастиърс, Колумбия, 1979. Работа по договор в страницата с местните новини, „Сан Франциско Кроникълс“; после погребална страница, „Сан Диего Юниън“; сензации от полицейски характер, „Сан Хосе Таймс“; редактор на втора страница, „Портланд Прес Хералд“. Солидна професионална биография.

Защо е дошла тук?

Нещо в резюмето го притесняваше. Нещо не изглеждаше съвсем наред. Това го накара да протегне ръка към телефона и да набере номера на „Портланд Прес Хералд“, последният ѝ работодател. Той говори с настоящия редактор на втора страница, някаква жена, която съмтно си спомни за Джил Викъри. Все пак, беше минало известно време.

После Чейс се обади в „Сан Хосе Таймс“. Този път човекът отсреща не беше сигурен, и се наложи да се провикне в редакционната на местните новини дали някой си спомня за репортер на име Джил Викъри отпреди седем години. Някой извика, че преди години май

имало една Джил в полицейската хроника. Това беше достатъчно за Чейс.

Той затвори слушалката и реши да се откаже.

Все пак, това резюме... Какво беше това нещо, което не му даваше мира?

Погребалните новини. „Сан Диего Юниън“. Това не пасваше никак. Погребалните новини бяха като задния двор на новинарския бизнес. Оттам човек тръгваше да прави кариера. Защо от местните новини в Сан Франциско е паднала на дъното? Той набра номера на „Сан Диего Юниън“. При тях не беше работил човек на име Джил Викъри.

Същото и за Сан Франциско.

Половината от резюмето беше измислено. Или просто беше начин да запълни рехавия си трудов стаж? А какво беше правила през дванайсетте години между колежа и назначението й в „Сан Хосе Таймс“? Той отново посегна към телефона. Този път се обади в Колумбийския университет, във факултета по журналистика. Във всяка една година колко студента завършваха с магистърска степен? И колко от тях се наричат Джил?

„Имаше само една през 1979 г.“, отвърнаха му. Но не, зрелостничката не била Джил Викъри. Казвала се Джил Уесткот.

Той отново се обади в „Сан Диего Юнион“. Този път попита за Джил Уесткот. И те си спомниха името. „Ще ви изпратим статията по факса“, отвърнаха те.

Няколко минути по-късно, излезе от факс машината.

Със снимка на Джил Уесткот, понастоящем Джил Викъри. Беше придружена от разказ за хладнокръвно убийство.

Миранда седеше в гаснещата дневна светлина, вперила равнодушен поглед в заобикалящите я предмети. Цял следобед беше претърсвала банята и двете спални. Сега ѝ беше горещо, беше потънала в прах и напълно обезкуражена. Не намери нищо съществено, само безобидни хвърчащи листчета — разписки, пощенска картичка от Испания от преди десет години и още една бележка от „М“, печатана на пишеща машина.

„.... Не съм вече онова слабо същество, което бях. Спокойно мога да живея и без теб, и възнамерявам да го направя. Нямам нужда от съжалението ти. Не съм като останалите ти женички с мозък на пиле. Едно нещо искам да узная, с какво те привличат такива същества? Дали енергичната им плът? Или кравешкото им боготворене към теб? Е, няма никакво значение. Това е безсмислена отданеност. Ако ги нямаше парите ти, долнокачествените красавици не биха си мръднали малкия си пръст за теб. Само за мен няма ни най-малко значение колко имаш в банката. Но вече ме загуби.“

Изглежда горчивината и болката от това писмо се отразиха на настроението ѝ. Върна го обратно в чекмеджето и го зарови в коприненото бельо. Бельото на другата жена. Болката на другата жена.

Докато пооправи стаята и падна здрачът. Тя не включи лампата. Булото на сумрака и песента на щурците през отворените прозорци я успокояваха. От полето нахлуващие онзи неведом аромат на вечерта — на леката мъгла от морето, на охлаждащата се трева. Тя се приближи до един стол до прозореца, седна и отпусна глава назад. Над нея тегнеха толкова много съмнения и тревоги. Винаги над всеки порив за радост надвисваше сянката на затвора. През последните няколко дни на свобода, тя имаше моменти, когато едва ли не успяваше да отблъсне мисълта от главата си. В моменти като този, когато оставаше насаме със страховете си, сред непроницаема тишина, образът на затворническите решетки я връхлиташе. „Колко години ще ме държат? Десет, двадесет, до края на живота ми? Предпочитам да умра.“

Тя потрепери и се опомни.

Нания етаж мрежестата врата тихо изскърца.

— Чейс? — извика тя. — Ти ли си? — Тишина. Тя стана от стола и се приближи до най-горното стъпало на стълбите. — Чейс?

Чу как мрежестата врата тихо се затвори. Последва тишина, чуваща се единствено далечната песен на щурците.

Първият ѝ инстинкт беше да включи осветлението. Но навреме промени решението си. Тъмнината ѝ беше приятел. Щеше да я скрие, да я защити.

Тя се отдръпна от стълбите. Треперейки, допря гръб до стената и се заслуша. От първия етаж не се чуваше нищо. Чуваше единствено лудото биене на сърцето си.

Дланите ѝ бяха влажни. Страхът опъваше нервите ѝ до крайност.

Ето, стъпки. В кухнята. В съзнанието ѝ мълниеносно се появил един образ. Барчето, чекмеджетата. Ножовете.

Тя се задъхваше. Отдръпна се по-далеч от стълбите, а в главата ѝ кръжаха трескави мисли за бягство. Две спални на втория етаж, включително и баня. И мрежи на всички прозорци. Дали щеше да ѝ стигне времето?

Отдолу се чуха още стъпки. Натрапникът излезе от кухнята. Вървеше към стълбите.

Миранда избяга в господарската спалня. Тъмнината ѝ пречеше да върви, тя се бълсна в някакво нощно шкафче. Една лампа се залюля и падна. Шумът от падането насочи нападателя към спалнята.

Тя панически побягна към прозореца. В тъмнината видя част от полегат покрив. Оттам до земята я делеше разстояние от близо шест метра. Сенникът беше вдигнат, само мрежестата рамка я отделяше от свободата. Миранда я бълсна, но тя не се отвори. Едва тогава забеляза, че мрежата е закована за рамката на прозореца. Обезумяла, започна да рита стоманената примка и хълцаше при всеки удар. Не спираше да рита, мрежата се огъваше навън, но не поддаваше.

На стълбите изскърцаха стъпки.

Тя ритна за последен път, цялата мрежа се строполи на земята. Тутакси се покатери по перваза и се хвърли върху покрива. Тогава се поколеба, дали да остане върху солидните дъски на покрива под краката си, или да предприеме свободно падане. Не виждаше какво има там долу. Розови храсти ли бяха? Хвана се за покрива и се надвеси над стряхата. За секунди увисна.

И се пусна.

Падането сякаш нямаше край, шеметен полет надолу през пространството и тъмнината. Стъпалата ѝ се бълснаха в земята. Краката ѝ тутакси се огънаха и тя се просна на чакъла. Небето над нея се въртеше като в калейдоскоп. Неистов прилив на адреналин задуши болката. Може би краката ѝ бяха счупени. Не ги усещаше. Знаеше само, че трябва да избяга, да тича. С усилие се изправи на крака и тръгна накуцвайки по пътя. Зави по автомобилната алея... В същия

миг беше заслепена от предните светлини на автомобил, които я връхлетяха от тъмнината. Инстинктивно тя вдигна ръка да предпази очите си. Чу как колата закова спирачки, а изпод гумите се разхвърчаха камъчета чакъл.

— Миранда?

Хлипайки от радост, тя се хвърли в обятията на Чейс.

— Това си ти — изплака тя. — Благодаря на Бога, че си ти.

— Но какво има? — прошепна той и силно я притисна към себе си. — Миранда, какво се е случило?

Тя се облягаше на солидния му гръб.

— Той е там... в къщата...

— Кой?

Изведнъж в тъмнината и двамата чуха трясване на задната врата и звук от бягащи стъпки през храстите.

— Влизай в колата! — заповядала Чейс. — Заключи вратите!

— Какво?

Той я бутна.

— Просто го направи!

— Чейс! — изкрештяваша се тя.

— Ще се върна!

Стъпиките, тя го видя да изчезва в тъмнината, чу стъпките му да се отдалечават. Инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да го последва, да е близо до него, в случай че има нужда от нея. Но вече го изгуби от поглед и не различаваше нищо, само сенките на дърветата на фона на звездното небе, под тях лежеше тъмнината, непрогледна и непроницаема.

Прави, каквото той ти казва!

Качи се в колата, заключи вратите и се почувства безполезна. Тя си седеше тук в безопасност, а Чейс може би се биеше за живота си. „И какво добро ще види той от мен?“ Отвори вратата, излезе от колата и я заобиколи откъм задната част.

В багажника откри лост за автомобилни гуми. В ръцете си го усещаше тежък и солиден. Щеше да изкара ангелите на всеки нападател. Невъоръжен нападател, налагаше се да си признае тя. Обърна се с лице към гората. Току пред очите ѝ се изправи стена от сенки и безформена заплаха. Някъде там в тъмнината Чейс беше в опасност.

Тя стисна лоста по-здраво и тръгна в нощта.

По шума от стъпки в храсталака Чейс се ориентира, че беглецът смени посоката. Чейс зави надясно след звука. Клони шибаха лицето му, храсти се впиваха в панталоните му. Тъмнината под дърветата беше така гъста, че той се почувства като слепец сред минирано поле.

Поне преследваният също нищо не виждаше. „Но може би не беше толкова безпомощен“, помисли си той, докато се промушваше под клона на един бор. „Ами ако е въоръжен? Ами ако ме води към някакъв капан? Риск, който трябва да поема.“

Стъпките се преместиха от лявата му страна. На звездната светлина, която се процеждаше през дърветата, Чейс улови с поглед някакво движение. Успя да различи само някаква сянка. Без да обръща внимание на клоните, които шибаха лицето му, той се втурна напред и се озова сред къпинов храст. Сянката се движеше в зигзаг, и ту се скриваше, ту се показваше иззад стволовете на дърветата. Чейс се измъкна от гъсталака и продължи преследването. Застигаше другия. Между ударите на сърцето си чуваше тежкото дишане на преследвания. Сянката му беше точно пред него, точно зад близкия клон.

Чейс набра скорост с последни сили и се втурна. Излезе на една полянка и се спря. Преследваният беше изчезнал. Нямаше нито движение, нито шум, само вятърът шумеше в короните на дърветата. Леко помръдане на сянка от дясната му страна го накара да се извърне. Нищо. Той се спря, объркан, като чу чупенето на клони в шубрака отляво. Извърна се, и се заслуша, опитвайки се да установи местоположението на преследвания. Някъде наблизо ли беше това дишане? Не, вятърът...

Отново се чу звук от чупене на клони. Той направи една крачка напред, после още една. Твърде късно усети движението на въздуха, свистенето на клона, който го удари по главата. От удара той полетя напред. Протегна ръце, за да омекоти падането и почувства боцкането на боровите иглички и плесница на мокрите листа, докато се опитваше да не губи съзнание, да наложи на тялото си да се вдигне и да се изправи лице в лице с врага си. То не се подчиняваше. Тъмнината се сгъстяваше пред очите му. Искаше му се да ругае от ярост в безсилието си. Но едва успя да изстане.

Болка. Сякаш чук бълскаше главата му. Чейс му нареди да престане, заповяда му да престане, но той продължаваше да се набива в мозъка му.

— Идва на себе си — каза един глас.

Друг по-тих и боязлив глас се обади:

— Чейс? Чейс?

Той отвори очи и видя Миранда, която се взираше в лицето му. Светлината от лампата проблесна в разрошената ѝ коса и подобно на течно злато се стече по едната ѝ буза. Самият факт, че я виждаше, сякаш уталожи болката в главата му. С усилие се опитваше да си спомни къде се намира и как е попаднал там. Образът на тъмнината и сенките на дърветата не бяха се изличили напълно.

Той внезапно се опита да седне и с поглед улови люшкащите се фигури на други хора и други лица в стаята.

— Не — каза Миранда, — не мърдай. Просто си лежи.

— Някой... някой там вън...

— Няма го. Вече претърсихме гората — каза Лорн Тибетс.

Чейс легна обратно на кушетката. Сега си спомни къде се намира. В къщата на госпожица Сейнт Джон. Разпозна басмената материя и джунглата от растения. Също и кучето. Задъхано и приличащо на черен парцал, то седеше до единния край на кушетката и го наблюдаваше. Дали? От толкова много козина човек дори не можеше да твърди, че животното има очи. Погледът на Чейс бавно се премести към останалите присъстващи в стаята. Лорн. Елис. Госпожица Сейнт Джон. И доктор Щайнер, който умело боравеше с миниатюрното си фенерче.

— Зениците изглеждат добре. Еднакви са и реагират — обясни д-р Щайнер.

— Махнете това дяволско нещо — изстена Чейс, отблъсквайки фенерчето.

Д-р Щайнер изпръхтя:

— Не би могло да навреди на такава твърда глава като неговата.

— Той оставил шишенце с таблетки на крайната масичка. — За главоболието. Може да те направят малко сънлив, но ще успокоят болката. — Той рязко затвори чантата си и се отправи към вратата. — Обадете ми се утре сутрин. Но не много рано. И нека ви напомня... на

всички... аз *не* ходя по адреси на повикване! — Вратата се затвори с трясък след него.

— Какви чудесни обноски — простена Чейс.

— Спомняте ли си нещо? — попита Лорн.

Чейс успя да седне. От усилието в главата го проряза остра болка. Той тутакси хвана главата си в ръце.

— Нито дума — изфъфли той.

— Не видя ли лицето му?

— Само като сянка.

Лорн замълча.

— Сигурен ли сте, че там имаше човек?

— Ей, не съм си измислил главоболието. — Чейс грабна шишенцето с таблетки, отвори капачката и глътна две таблетки без вода. — Някой ме удари.

— Жена? Или мъж? — настояваше Лорн.

— Не видях нито него, нито нея, нито който и да е бил там.

Лорн се обърна към Миранда.

— Той беше в безсъзнание, когато го открихте, нали?

— Съвземаше се. Чух стенанията му.

— Извинете, че ви питам, госпожице Уд. Но може ли да погледна железнния лост, който носехте?

— Какво?

— Железният лост. Преди малко беше у вас.

Госпожица Сейнт Джон въздъхна.

— Не ставайте смешен, Лорн.

— Просто си върша работата. Трябва да го погледна.

Безмълвно Миранда донесе железнния лост от входната площадка и го подаде на Лорн.

— Няма нито кръв, нито коса — процеди през зъби тя. — Не го ударих аз.

— Не, предполагам, че не сте вие — отвърна Лорн.

— Джил Викъри — измърмори Чейс.

Лорн го погледна.

— Кой?

Болката в главата на Чейс изведнъж отстъпи пред спомена за миналия следобед.

— Това не е истинското ѝ име. Лорн, проверете в полицията в Сан Диего. Може да има, но може и да няма връзка. Но ще откриете, че тя има криминално досие.

— За какво?

Чейс вдигна глава.

— Убила е любовника си.

Всички го погледнаха изумено.

— Джил? — каза Миранда. — Кога откри това?

— Днес следобед. Случило се е преди десет или единайсет години. Била оправдана. Оправдано убийство. Тя твърдяла, че той заплашвал живота ѝ.

— А каква е връзката на това с всичко останало? — попита Лорн.

— Не съм сигурен. Знам само, че половината от служебното ѝ досие е чиста измислица. Може би Ричард е открил това. Ако е разбрал... и ѝ се е противопоставил...

Лорн се обърна към госпожица Сейнт Джон.

— Трябва да използвам телефона ви.

— В кухнята е.

Лорн остана при телефона само няколко минути. Появи се от кухнята и поклати глава.

— Джил Викъри е в дома си. Твърди, че била там през цялата вечер.

— До града е само половин час с кола — обясни госпожица Сейнт Джон. — Възможно е да е успяла да се прибере.

— Ако предположим, че колата ѝ се е намирала съвсем наблизо. Че тя е успяла да се промъкне зад кормилото и да издуха. — Той погледна Елис. — Провери ли пътя?

Елис кимна.

— Не забелязах странни коли. Никой нищо не е видял.

— Е — рече Лорн, — който и да е бил, смятам, че няма да се върне. — Той посегна да вземе шапката си. — Чейс, чуйте съвета ми. Не излизайте с колата никъде тази нощ. Не сте в състояние да седите зад волана.

Чейс изморено се засмя.

— Не възnamерявам.

— Аз мога да го закарам до къщата — каза Миранда. — Ще го наглеждам.

Лорн замълча и първо погледна към Миранда, после към Чейс.
Дори и да имаше съмнения, той не ги изрази. Просто каза:

— Направете го, госпожице Уд. Внимателно го наглеждайте. —
Направи знак на Елис да тръгват и отвори вратата. — Ще държим
връзка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

От хола струеше светлина и се отразяваше в чамовия под на спалнята. Миранда отметна покривката и каза:

— Хайде, лягай. Докторът нареди така.

— По дяволите докторите. И този доктор — изръмжа Чейс. Той седна от едната страна на леглото и тръсна глава, сякаш да проясни мислите си. — Добре съм. Чувствам се отлично.

Тя погледна брадясалото му лице.

— Изглеждаш така, сякаш те е газил камион.

— Това е бруталната истина! — изсмя се той. — Винаги ли си толкова откровена?

Последва мълчание.

— Да — тихо отвърна Миранда. — Всъщност, да.

Той вдигна поглед към нея. „Какво виждаш в очите ми?“, помисли си тя. „Искреност? Или лъжи, смели и опасни лъжи?“

„Все още го няма, нали? Доверието. Между нас винаги ще съществува това съмнение.“

Седна до него на леглото.

— Разважи ми всичко, което днес си научил за Джил.

— Това, което прочетох в новинарския файл от Сан Диего. — Той поsegна и започна да събува обувките си. — Процесът е бил отразен надълго и нашироко. Нали знаеш,екс, насилие. Допълнителна реклама при разпространението.

— Какво се е случило?

— Защитата твърди, че е била емоционално съкрушена. Била млада, наивна и уязвима. Приятелят ѝ бил агресивен алкохолик, който редовно я биел. Съдебните заседатели повярвали.

— А следствието?

— Установило се, че таяла трайна омраза към мъжете. Използвала ги и ги манипулирала. А когато любовникът ѝ се опитал да я напусне, тя изпаднала в ярост. И двете страни били съгласни с фактите на убийството. Че докато любовникът ѝ бил мъртво пиян, тя

грабнала един пистолет, опряла го до главата му и натиснала спусъка.

— Изтощен, Чейс легна на възглавницата. Хапчетата започваха да действат. Клепачите му вече се затваряха. — Това е станало преди десет години. Преди да дойде в Майн, Джил практически е загърбила този период.

— Ричард знаел ли е?

— Ако си е направил труда да провери, е можел да узнае. Само последната част от досието й е истина. Вероятно Ричард е бил толкова заслепен от квалификацията ѝ като цяло, че си направил труда да провери при последните двама нейни работодатели. Или е разбрал истината наскоро. Кой знае?

Миранда седеше и мислеше, опитваше се да си представи как е изглеждала Джил преди десет години. Млада, уязвима, уплашена.

„Като мен.“ Или описанието според следствието обрисува поточен образ? Мъжемразка, жена с извратени страсти? „И мен така се опитват да представят. Като убийца. Някои хора вярват.“

Чейс беше заспал.

За миг тя седна до него и се заслуша в бавното му, равномерно дишане, и се замисли дали някога той ще се научи да ѝ се доверява. Ако можеше да означава за него нещо повече от парченце от пъзела на смъртта на брат му.

Тя стана и го зави с покривката. Той не помръдна. Тя нежно приглади косата му и погали брадясалата му страна. Пак не помръдна.

Миранда го остави и слезе долу. Пред очите ѝ се появиха кутиите с книжата, други парченца от пъзела. Тя ги отдели по папки. За статии. За финансовите отчети. Лични бележки от „М“, както и от други непознати жени. Смесица от остатъците на един човешки живот. Колко малко познаваше Ричард! Колко много от собствената си личност беше прикривал, дори от семейството си. Затова така ревностно защитаваше убежището си на северния бряг.

В живота му съм била просто една маловажна нишка. Ще престане ли това да ме наранява? Тя се изправи и провери вратите и прозорците. После се качи отново на втория етаж в спалнята. Чейс все още спеше. Знаеше, че трябва да иде в друга стая, на друго легло, но тази вечер не желаеше да лежи сама в тъмнината. Търсеше топлина и сигурност, и успокоителната мисъл, че Чейс е наблизо. Тя беше обещала да се грижи за него тази нощ. Какво по-добро място да го

наглежда от леглото, в което спеше той? Легна до него, не много близо, но достатъчно, за да си представи как топлината му я облива през чаршафите.

Сънят я споходи през нощта. Един мъж, един любовник я прегръщаше. И защитаваше. Тогава погледна лицето му и откри, че не го познава. Тя се отдръпна и започна да бяга. Озова се сред много хора. Започна да търси познати лица и две ръце, които да докосне, но всички бяха непознати. И тогава се появи той. Стоеше далеч и тя не можеше да го докосне. Извика му, протегна ръце към него, за да ги хване. Той се приближи към нея, ръцете му бяха топли и здрави. Чу гласа му: „Тук съм, Миранда. Тук...“.

И той беше там.

В сумрака различи грейналото му лице и сенките около очите. Погледът му беше неподвижен и така мълчалив. Дъхът й спря, когато той обгърна с ръце лицето й и бавно долепи устни до нейните. Това единствено докосване предизвика в цялото й тяло трепет от удоволствие. Те се гледаха, а нощта беше изпълнена с техния дъх.

Той отново я целуна. И отново в нея се надигна вълна от удоволствие. Желанието я заливаше. Заспалото й тяло се събуди и се изпълни със страсть. Тя силно се притисна в него, за да се слеят телата им и дъхът им, но между тях все още беше тази досадна преграда, дрехите.

Той хвана фланелката и бавно я издърпа нагоре през главата й, после я пусна на пода. Тя не беше толкова търпелива. Вече откопчаваше ризата му и го събличиаше. Залови се и с токата на колана. Нямаше думи, защото те не бяха нужни. Нежният шепот, стенанията и стоновете казваха много повече от думите. А също и ръцете му. Пръстите му се плъзнаха по цялото й тяло, по всички топли и тайни местенца. Възбуждаха я, влудяваха и я отнесоха до самия край на отприщването. После с никаква преднамерена жестокост я оставиха незадоволена. Тя протегна ръце към него в мълчалив зов за още. Той сграбчи бедрата й и проникна в нея, но този път не с пръсти.

Тя извика, с вик на радост и удоволствие.

При първите вибрации на кулминацията при нея, той се оставил да го завладеят собствените му желания. Потребности, които го накараха да се слее с нея дълбоко и цялостно. Когато и последната вълна от удоволствие я обля, той установи, че и при него настъпва

кулминациите. Стигна до самия край и се строполи в очакващите ѝ ръце, влажен и тържествуващ.

И заспаха.

Пръв се събуди Чейс. Ръцете му я прегръщаха, а лицето му беше заровено в дъхавите ѝ коси. Тя лежеше свита с гръб към него, копринената ѝ кожа допираше гърдите му. Изведнъж споменът за преживяното стана толкова ярък, че тялото му тутакси отвърна на желанието. Защо не, с тази жена в прегръдките му? Тя беше любовта, страстта и топлината. Тя беше всичко, което трябва да бъде една жена.

Навлизам в опасна зона.

Той се отдръпна и седна. През прозореца върху възглавницата ѝ грееше утринната светлина. Изглеждаше толкова невинна и непорочна. Изведнъж му хрумна, че някога и Джил Викъри е изглеждала така. Преди да застреля любовника си. Опасни жени. Как да ги различиш от невинните души?

Чейс стана от леглото и отиде да си вземе душ. Да измие магията, помисли си той. Да измие желанието и копнежа по Миранда. Тя го караше да върши безумия.

Например, снощи.

Те просто се поддадоха, помисли си той. Един физически акт, нищо повече, случайна среща между две топли тела. Докато се обличаше, я наблюдаваше как спи. Всяка следваща дреха, която слагаше, го караше да се чувства все по-защитен и неуязвим. Но когато тя се размърда, отвори очи и му се усмихна, той осъзна колко крехки бяха емоционалните му доспехи.

— Как се чувствуаш тази сутрин? — нежно попита тя.

— Много по-добре, благодаря. Мисля, че мога да шофират сам и да се върна в града.

Настъпи тишина. Усмивката ѝ се стопи, щом разбра, че той се е облякъл.

— Тръгваш ли?

— Да. Просто исках да се уверя, че ще излезеш от това място невредима.

Миранда седна в леглото. Сгущила чаршафите в прегръдката си, тя се загледа в него за миг, сякаш се опитваше да разбере какво е

становало между тях. Най-после рече:

— Ще се оправя. Няма нужда да чакаш повече.

— Ще остана. Докато се облечеш.

Тя повдигна рамене в отговор, сякаш ѝ беше безразлично.
„Добре, помисли си той, няма натрапчиви чувства заради снощи. И двамата сме достатъчно разумни.“

Той понечи да тръгне, но се спря.

— Миранда?

— Да?

Обърна се и я погледна. Тя все още прегръщаше коленете си и всичко около нея изглеждаше вълшебно. Никое мъжко сърце не би издържало да я гледа така.

— Не че си мисля, че не си чудесна жена. Просто...

— Не се тревожи, Чейс — отвърна тя с равен тон. — И двамата знаем, че нищо няма да излезе.

Искаше му се да каже: „Съжалявам“, но му се стори прекалено непохватно и лесно. И двамата бяха възрастни хора. И двамата бяха направили грешка.

Нямаше какво повече да си кажат.

— Тези тук не изглеждат уличаващи — каза Ани, докато прехвърляше бележките от „М“, разположени върху кухненската маса в дома ѝ. — Просто обичайният език на една отчаяна жена. Скъпи, само да ме видеше. Само това, само онова. Звучи прочувствено, но не намирисва на убийство. Това не означава, че „М“, която и да е тя, го е убила.

— Права си — въздъхна Миранда и се облегна на кухненския стол. — И изглежда няма никаква връзка с Джил.

— Извинявай, но единственият човек, чието име започва с „М“, си ти. Бих казала, че тези писма ще ти навлекат по-скоро проблеми, отколкото ще ти помогнат.

— Джил каза, че преди една година през лятото работела някаква стажантка. Жена, която се забъркала с Ричард.

— Кло! Минала история. Не мога да си представя, че би се промъкнала в града, за да убие бившия си любовник. А и в името ѝ няма „М“.

— „М“ може да означава някакъв прякор. Име, с което само Ричард я е наричал.

— Мъничката ми? Или магнетичната? — Смеейки се, Ани стана.

— Мисля, че си губим времето. А и аз ще закъснея. — Тя отиде до дрешника и извади едно дебело яке. — Ървин не обича да чака.

Миранда учудено хвърли поглед на одеждите на Ани: скъсана тениска, пропити маратонки и памучни панталони.

— Изглежда на Ървин му харесва небрежния стил.

— Ървин въплъща небрежния стил. — Ани метна дамската си чантичка на рамо. — Тази седмица ще търкаме палубата с пясък. Голяма веселба ще падне.

— Дали ще ми се случи някога да видя тази прословута лодка?

Ани се засмя.

— Веднага щом успея да го довлека до брега. Искам да кажа, че активният сезон на яхтите трябва да приключи някой ден. — Тя махна с ръка. — До скоро.

След като Ани излезе, Миранда си забърка някаква салата и седна на кухненската маса за една меланхолична вечеря. Ървин и неговата лодка не бяха кой знае каква компания, но поне имаше кой да забавлява Ани. И да отпраща самотата.

Преди време Миранда нямаше нищо против да бъде сама. Дори се наслаждаваше на тишината и спокойствието в къщата. Сега, обаче, копнееше за нечие човешко присъствие. Дори куче би ѝ харесало. Ще трябва да си помисли да си вземе някое голямо куче. То не би я изоставило, както повечето ѝ приятели. Както и Чейс.

Тя остави вилицата. Апетитът ѝ изчезна. Къде ли беше той сега? Може би седеше в онази къща на „Честнът стрийт“, заобиколен от семейство Тримайн. Ивлин и близнаките му правеха компания. Той не е нито сам, нито самотен. Той просто се чувства чудесно без нея.

Ядосана, тя се изправи и изсила остатъците от салатата в кофата за боклук. После се отправи към вратата, решена да излезе и да потича в околността, или да направи нещо друго, само да избяга от къщата.

На входната врата се спря. На площадката стоеше посетителка и ръката ѝ всеки миг щеше да натисне звънеца.

— Джил — прошепна Миранда.

Това не беше хладната и невъзмутимата Джил, която познаваше. Тази жена беше пребледняла и крехка.

— Ани не е тук — каза Миранда. — Тя... ще се върне всеки момент.

— Дойдох да се видя с теб. — Без покана Джил се мушна направо във всекидневната и затвори вратата след себе си.

— Аз... аз тъкмо излизах. — Миранда бавно се насочи към вратата.

Джил пристъпи настрани и й препреши пътя. За миг тя погледна Миранда.

— Получих наказанието си — тихо рече тя. — Направих всичко по силите си, за да забравя тази история. Всичко. През последните пет години работих като луда. И превърнах „Хералд“ в истински вестник. Смяташ, че Ричард е знаел какво прави? Разбира се, че не. Той разчиташе на мен. На мен. О, той никога не го призна, но ме оставил да ръководя шоуто. Пет години. И сега ти ме проваляш. Вече си накарала полицията да се рови в разни стари мръсни истории. Смяташ ли, че семейство Тримейн ще ме задържат на поста? Сега, когато знайт. Когато всички знайт?

— Не бях аз. Не съм казала на Лорн.

— Но *ти* си причината да се заговори отново. Ти и твоето прочувствено отричане. Защо просто не си признаеш, че си го убила? И да оставиш всички ни на мира.

— Но не съм го убила аз.

Джил закрачи из стаята.

— Аз съгРЕШИХ. Ти съгРЕШИ. Всички съгРЕШИХА. Всички сме равни. Това, което ни различава, е начинът, по който съжителстваме с нашите грехове. Направих най-доброто, на което съм способна. А сега разбирам, че не е достатъчно. За да заличи случилото се...

— Ричард знаеше ли? За Сан Диего?

— Не, тоест, да, накрая разбра. Но това нямаше значение за него...

— Нямаше значение, че си убила човек?

— Той разбра обстоятелствата. В това отношение Ричард си го биваше. — Тя леко се засмя. — В края на краищата, и той не беше ангелът на невинността.

Миранда замълча, събра смелост за следващия си въпрос.

— Имала си връзка с него, нали?

В отговор Джил нехайно вдигна рамене.

— Нищо не означаваше. Беше преди години. Нали знаеш, новото момиче в кооперацията. Мина му. — Тя щракна с пръсти. — Просто така. Останахме си приятели. Разбирахме се. — Джил престана да крачи и се обърна към Миранда. — Значи Лорн иска да знае къде съм била в ноцта, когато Ричард беше убит. Иска от мен да представя алибита си! А ти отхвърляш вината, нали? Да вървят по дяволите онези, които са наранени. Ти просто искаш да се спасиш от примката. Е, понякога това е невъзможно. — Тя се приближи с втренчен в Миранда поглед, подобно на котка и мишка. Тихо каза: — Понякога се налага да плащаме за греховете си. Няма значение дали е недискретна връзка, или убийство. Ние плащаме за това. Как така ти не можеш?

Те се гледаха, впримчени във взаимно възхищение от прегрешенията си и болката си. „Убиец и жертва“, помисли си Миранда. „Това виждам в очите ѝ. И ти ли виждаш същото в моите?“

Телефонът иззвъня пронизително в тишината.

Зукът стресна Джил. Тя тутакси се обърна и посегна към дръжката на вратата. Но се спря.

— Миранда, ти се смяташ за изключение. Мислиш, че си недостижима. След няколко години, когато станеш на моята възраст, ще разбереш колко си уязвима. Всички сме уязвими.

Тя излезе и затвори вратата след себе си.

Миранда веднага пусна резето.

Телефонът беше престанал да звъни. Тя се втренчи в него, чудейки се дали не е бил Чейс, молейки се той да се обади отново.

Но телефонът мълчеше.

Закрачи из всекидневната с надеждата, че Чейс или Ани или *някой, който и да е*, ще се обади. Включи телевизора, зажадняла за човешки глас. Неангажиращо забавление, ето какво ѝ беше нужно. В продължение на половин час седя на кушетката сред разхвърляните чорапи и тенис фланелки на Ани, като нервно превключваше каналите. Опера. Баскетбол. Телевизионна игра. Отново опера. Разочарована, тя върна на баскетбола. В съседната стая нещо издрънча. Озадачена, тя стана от кушетката и отиде в кухнята. Там се втренчи в една пластмасова чиния, която се въртеше по пода, покрит с линолеум. Чинията се спря, завъртя се още един-два пъти и остана неподвижна. От плота на мивката ли е паднала? Тя вдигна поглед към мивката и едва сега забеляза, че прозорецът е широко отворен.

Аз не го оставих отворен.

Миранда бавно заостъпва. Пистолетът, пистолетът на Ани. Трябаше да го вземе. Тя панически се обърна и се втурна към всекидневната. Изведнъж някой брутално я сграбчи за главата и напъха в устата ѝ парцал. Слепешком тя се нахвърли върху нападателя си и пушека, който гореше ноздрите ѝ, гърлото ѝ, но ръцете ѝ не се подчиняваха. Нозете ѝ се плъзгаха и сякаш потъваха в бездънна яма. Тя усети, че пада, и зърна светлина, която изгуби в невъзможните висини. Опита се да я достигне, но ръцете ѝ бяха скованы. Светлината замъждука и се сви. После загасна и остана само тъмнината.

Филип блъскаше по пианото. Рахманинов, помисли си Чейс изморено. Не можеше ли момчето да измисли нещо по-спокойно? Например, Моцарт или Хайдн. Или каквото и да е там, но не тази руска буря. Чейс излезе на верандата с надеждата, че ще избяга от врятата, но звукът на пианото бутеше и през стената. Той примирено се спря до перилата и се вгледа в пристанището. Сънцето вече залязваше. Морето беше станало огненочервено. Чудеше се какво ли прави Миранда.

Чудеше се дали някога ще престане да си задава този въпрос.

Сутринта, когато потеглиха всеки в собствената си кола, по собствения си път, той осъзна, че връзката им нямаше перспектива. За да отиде и по-нататък, той имаше нужда от такова ниво на доверие, което сам не беше готов да ѝ даде. Аматърските им детективски забежки не доведоха до никъде. За сега нямаше причина да се виждат. Време беше да дадат шанс на всички аргументи „за“. Поне полицията щеше да е обективна. Полицайтe не се поддават на емоции или хормони.

Те все още вярваха, че Миранда е виновна.

— Чично Чейс? — Каси мина през мрежестата врата и се приближи до него. — Виждам, че и ти не понасяш музиката.

— Не казвай на брат си — усмихна се той.

— Всъщност, той не е лош музикант. Просто свири много силно.

— Тя се облегна на един стълб и погледна към небето, към първите звезди, които блещукаха в сгъстяващата се тъмнина. — Можеш ли да ми направиш услуга? — попита тя.

— Това пък какво е?

— Когато мама се прибере у дома, ще поговориш ли с нея? За „Хералд“.

— За какво точно?

— Ами, за това, за което се говори — за Джил Викъри. Искам да кажа, изглежда ще имаме нужда от желязна ръка. Всички знаем, че татко ръкоположи Филип за негов наследник. Той е умно дете, не го подценявам или нещо такова. Но е факт, че Филип не се интересува много.

— По никакъв начин не е потвърдил това.

— О, той нищо няма да каже. Никога няма да признае истината. Че не си пада по тази работа. — Тя замълча, а после с леден глас добави: — Но аз се интересувам.

Чейс се намръщи. Дори нямаше двайсет години, а вече приличаше на жена, която знае много добре какво иска от живота.

— Според теб ти имаш това, което е нужно за професията?

— То е в кръвта ми! Аз съм обвързана, откакто за първи път съм написала нещо на хартия. Или когато сложих пръсти върху клавиатурата. Знам как работи този офис. Мога да пиша, да редактирам, да разпределям реклами, да шофирам проклетия камион, с който се пренасят вестниците. Мога да управлявам този вестник. Филип не може.

Чейс се сети за курсовата работа на Каси, която беше прегледал в къщата. Не беше обикновено дъвчене и изплюване на книжни факти, а задълбочени, критически анализи.

— Мисля, че ще се справиш страхотно — рече той. — Ще поговоря с майка ти.

— Благодаря ти. Няма да забравя да спомена името ти, когато един ден спечеля Пулицър. — Усмихната, тя се обърна и тръгна към къщата.

— Каси?

— Да?

— Какво мислиш за Джил Викъри?

Каси се намръщи при смяната на темата.

— Като главен редактор ли? Добре се справяше. Като се има пред вид какво са й плащали, направо сме късметлии, че е при нас.

— Искам да кажа, като човек.

— Ами, трудно е да се каже. Човек никога не може да я опознае изцяло. Като затворена книга е. Никога не съм предполагала за онази история в Сан Диего.

— Мислиш ли, че е имала връзка с баща ти?

Каси вдигна рамене.

— Като всички останали.

— Смяташ ли, че е била наранена от това?

Каси се замисли за миг.

— Мисля, че ако е била наранена, ѝ е минало. Джил е костелив орех. На мен така ми харесва. — Тя се обърна и влезе в къщата.

Филип все още свиреше Рахманинов.

Чейс стоеше и наблюдаваше как последният лъч на залеза се стопи в морето. Помисли си за Джил Викъри, за Миранда, за всички жени, които Ричард е наранявал, включително и собствената си съпруга Ивлин.

„Ние, мъжете от семейство Тримейн, сме гадни“, мислеше си той. „Първо използваме жените, а после ги нараняваме. Аз по-различен ли съм?“

Той ядосано удари с ръка по перилата на входната площадка.
„Да, различен съм. Бих бил, само да можех да ѝ се доверя.“

Филип бълскаше по пианото непоносимо.

Чейс слезе от площадката по стълбите и се отправи към колата си. Ще поговори с нея за последен път. Ще я погледне в очите и ще я попита дали е виновна. Тази вечер ще получи отговори на своите въпроси. Тази вечер ще реши веднъж завинаги дали Миранда Уд говори истината.

Никой не отвори врата на Ани. Вътре осветлението беше включено и Чейс чуваше, че телевизорът работи. Натисна звънеца, почука, извика името на Миранда. Нямаше никакъв отговор. Накрая се опита да завърти топката на вратата и откри, че тя е незаключена. Той надзърна вътре.

— Миранда? Ани?

Всекидневната беше празна. По телевизията изтичаха последните минути на някакъв баскетболен мач, очевидно недогледан докрай. На облегалката на дивана лежаха чифт чорапи на Ани. Всичко

изглеждаше прекалено нормално. Той остана там за миг, сякаш в очакване на доскорошните обитатели на стаята, които по силата на някакво вълшебство щяха да се появят.

Баскетболната игра премина във финалната си фаза на обратното броене от 15 секунда до края. Последно подаване през игрището. Кош. Публиката избухна в аплодисменти.

Чейс прекоси стаята, влезе в кухнята и се спря.

Тук определено нещо не беше наред. Един стол лежеше съборен на една страна. Въпреки че прозорецът на кухнята беше широко отворен, в стаята се носеше остра миризма на химически препарат. Той набързо претърси останалата част от къщата. Не намери нито Миранда, нито Ани. С нарастващ ужас се втурна навън и огледа улицата в двете посоки. Вечерта беше тиха, с изключение на далечен кучешки лай.

Не, не съвсем. Това не беше ли звукът от работещ двигател на кола? Звучеше приглушено или на разстояние. Той обиколи къщата и в дъното видя малко гаражче. Вратата беше затворена. Звукът от двигателя звучеше по-наблизо, макар все така приглушено. Той се загледа в гаража. Тогава с крайчеща на окото си забеляза леко движение. Обърна се точно навреме, когато някаква сянка се измъкваше и потъваше в мрака.

„Този път, копеле такова, помисли си Чейс, няма да ми избягаш.“

Чейс се втурна след сянката. Чу, че обектът на преследването мина вляво към дебел жив плет. И Чейс зави наляво, изкатери се по една ниска каменна стена и се спусна в бяг. Сянката на беглеца ту се появяваше, ту се скриваше през плета, после рязко зави надясно в съседски двор с разхвърляни градински инструменти. Решен да хване жертвата, Чейс не забеляза как от тъмнината го връхлетя някакво гребло. Успя да се сниши. С насочени към него шипове, то прелетя над главата му и се сгромоляса върху товарна количка наблизо. Той скочи на крака.

Беглецът грабна някакъв търнокоп и го метна. Чейс отново се сниши. Чу свистене във въздуха, съмртоносното оръжие прелетя наблизо. Когато той отново беше на крака, силуетът вече бягаше към близката горичка.

„Ще се скрие в сянката!“, помисли си Чейс. Той напрегна всички сили и успя да го доближи. Чуваше насеченото дишане на другия.

Хвърли се напред и сграбчи ризата му. Вместо да се освободи, жертвата му се извъртя и застана в изчаквателна позиция на бик. Миг след това Чейс полетя назад към близкото дърво. Шокът продължи само миг. Първата му реакция беше ярост, не болка. Измъквайки се иззад дървото, той се нахвърли върху нападателя си. Двамата мъже загубиха равновесие и се подхълзнаха по мокрите листа. Нападателят нанесе удар в корема на Чейс. С нова сила, извираща от яростта му, Чейс стовари напосоки юмрука си върху гърчещата се сянка. Мъжът изстена и се опита да отвърне. Чейс отново го удари. И отново.

Мъжът взе да куца.

Чейс се търкулна настрани. За миг седна, опитвайки се да си поеме дъх и премигвайки от болката в кокалчетата. Другият все още беше жив. Чуваше дишането му. Чейс грабна отпуснатата фигура за краката и започна да го влачи през обсипаната с листа морава към слабата светлина от лампата на входната площадка в далечината. Там се наведе да види лицето на золовения. Стъписа се, когато го видя.

Беше Ноа Деболт. Бащата на Ивлин.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Силният рев на двигател бавно проникна в зашеметеното съзнание на Чейс. Колата в гаража, затворената врата... Тогава го озари открытието. Той скочи на крака.

Миранда! Спусна се през двора към гаража. Щом отвори вратата, го връхлетя облак дим. Вътре беше колата на Миранда, двигателят все още работеше. Ужасен, той отвори вратата.

Миранда лежеше върху предните седалки. Чейс изключи захранването. Като кашляше и се задушаваше, той я изтегли навън от колата и гаража. Обзе го паника като я видя така безжизнена в ръцете си. Отнесе я до моравата и я сложи на тревата.

— Миранда! — изкрештя той. Разклати главата ѝ така силно, че цялото ѝ тяло потрепери. — Събуди се! — молеше се той. — По дяволите, Миранда. Не ме оставяй. Събуди се!

Тя не мърдаше.

Панически той я плесна по лицето. Бруталността на удара и допирът на кожата ѝ до неговата го ужаси. Той поставил ухо до гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше. И дишаше!

Тя простена и помръдна глава.

— Да! — извика той. — Хайде! Хайде!

Тя отново изпадна в безсъзнание. Не му се искаше да го прави, но нямаше избор. Отново я плесна по лицето. Този път младата жена помръдна ръката си. Беше инстинктивно движение, за да се предпази от свирепите удари.

— Не — простена тя.

— Миранда, аз съм! Събуди се! — Той приглади косата ѝ назад и нежно обгърна лицето ѝ с ръце, целуна челото ѝ, слепоочията ѝ. — Моля те, Миранда — прошепна той, — погледни ме.

Тя бавно отвори очи. Погледът ѝ беше замрежен и объркан. Внезапно размаха ръце, сякаш се бореше за живота си.

— Не, това съм аз! — извика той. Прегърна я силно в обятията си. Съпротивата ѝ отслабна. Той усети как паниката напуска тялото ѝ и

тя утихна в ръцете му. — Всичко свърши — прошепна той. — Свърши.

Тя се отдръпна и го погледна в недоумение.

— Кой...

— Беше Ноа.

— Бащата на Ивлин?

Чейс кимна.

— Той се е опитвал да те убие.

— Нямаш право да ме държиш, Лорн. Разбиращ ли? Никакво право. — Ноа се загледа в обвинителите си. Лицето му беше грозно и насилено. През затворената врата достигаха шумовете от полицейското управление: удари на пишещата машина, телефонен звън, гласове на дежурните, които застъпваха нощно дежурство.

Лорн тихо каза:

— Няма да можеш да се възползваш от връзките си, Ноа. Затова говори.

— Нямам какво да кажа — отвърна Ноа. — Не и докато не дойде Лес Харди.

Лорн въздъхна.

— По закон имаш това право. Но със сигурност ще ни улесниш, ако просто ни кажеш защо се опита да я унизиш.

— Не съм се опитвал. Отидох в къщата й, за да говоря с нея. Чух, че колата в гаража работи. Помислих си, вероятно тя се отива да се самоубие. Тъкмо щях да вляза, за да проверя, когато се появи Чейс. Предполагам, че съм се объркал. Затова избягах.

— Само за това ли отиде там? Да посетиш госпожица Уд?

Ноа кимна с ледено изражение.

— В тези одежди?

Лорн кимна към черната риза и панталоните на Ноа.

— Какво обличам, определям аз.

— Чейс твърди друго нещо. Казва, че си я завлякъл в гаража, където си я оставил и си запалил колата.

Ноа изсумтя:

— Обаче на Чейс му е малко трудно да бъде обективен. Особено що се касае до Миранда Уд. Освен това, *той ме нападна*. Пък и кой, по дяволите, е раненият? Виж лицето ми. Погледни.

— Според мен и двамата хубавичко сте се насили — отвърна Лорн.

— При самоотбрана — заяви Ноа. — Трябаше да отвърна на удара.

— Според Чейс ти си човекът, който я е преследвал. Ти си подпалил къщата. Ти си връхлетял отгоре ѝ с открадната кола. А какво ще кажеш за тази вечер? Да не беше замислено като удобно леко самоубийство?

— Тя съвсем го е оплела. Убедила го е да мине на нейна страна. На страната на убиеца...

— Ноа, кой е виновен?

Осъзнавайки, че е казал твърде много, той внезапно рече:

— Няма да говоря, докато не дойде Лес.

От безсилie Лорн ядно смачка хартиената чаша за кафе и сядайки на един стол, каза:

— Добре. Можем да почакаме. Колкото трябва, Ноа. Колкото трябва.

— Ще му се размине — каза Миранда, — знам, че е така.

Те седяха сгушени на една пейка в приемното помещение. Елис Снайл им беше донесъл кафе и бисквити. По свой начин той изкупваше изпитанията, на които ги бяха подложили в полицията. Толкова много въпроси, толкова много отчети за картотеката. А по средата на разпита се появи доктор Щайнер, когото Лорн беше повикал, за да я прегледа. Под прикритието на медицински преглед той буквально я нападна със стетоскопа. „Дишай дълбоко, по дяволите! Трябва да проверя белите ти дробове. Да не мислиш, че ми харесва да ходя на домашни посещения? Ако това продължи, с вас двамата ще трябва да подпишем предварителен договор за хонорара ми.“

Въпросите и запитванията я източиха. Тя едва успяваше да се задържи изправена в седнало положение като се облягаше на рамото на Чейс. И чакаше... какво? Да си признае Ноа? Или полицията да ѝ каже, че кошмарът е свършил?

Не, тя беше наясно.

— Той ще се измъкне — рече тя. — Ще намери начин.

— Не и този път — отвърна Чейс.

— Но аз изобщо не видях лицето му. И едва си спомням какво се случи. Какви обвинения могат да предявят към него? Че е навлязъл с частна собственост незаконно? — Миранда поклати глава. — Говорим за Ноа Деболт. В този град Ноа Деболт може да се отърве и от убийство.

— Не и от убийството на Ричард.

Тя го погледна въпросително.

— Смяташ, че той е убил Ричард? Собственият му тъст?

— Пъзелът започва да се нареѓда, Миранда. Спомняш ли си какво ни каза онзи адвокат Фицхю? Каква е била истинската причина Ричард да остави Роуз Хил на теб? За да няма Ивлин власт над земята.

— Не разбирам накъде биеш.

— Кой е единственият човек на света, в когото се вслушва Ивлин? И на когото има доверие? На баща си. Възможно е Ноа да я е убедил да продаде земята.

— Смяташ, че всичко е заради това кой ще сложи ръка върху Роуз Хил? Това не е особен мотив за убийство.

— Но заплахата за банкррут е мотив. Ако вложението му се провалеше, Ноа щеше да се окаже собственик на акри земя, която никога нямаше да може да преустрои. Земя, която не струва и пукната парса.

— Северният бряг? Значи според теб, парите зад „Стоун Коуст Тръст“ принадлежат на Ноа.

— Това означава, че Тони Графам не е нищо повече от подставено лице.

— Изкупителен агнец на практика. Предполагам, че Ричард е разбрал. Спомняш ли си, че у него са финансовите отчети от „Стоун Коуст“? Номерата на сметките, печалбите от данъците. Мисля, че е направил връзка между някоя сметка и името на Ноа.

— Ричард е можел да го съсипе веднага — отбеляза тя. — Трябвало е само да пусне историята в „Хералд“. Но се е отказал.

— Така са били сложени отношенията между Ричард и Ноа. Били са готови във всеки миг да си нанесат удар под пояса. Но без да го правят публично достояние, никога. Било е междуличностно съперничество, само между двамата. Затова и Ричард не публикува статията, в която е изобличен собственият му тъст. И кирливите ризи на семейството.

Миранда поклати глава.

— Никога няма да успеем да го докажем. Особено, когато се намеси адвокатът на Ноа с хълзгавите си доводи. Твърде дълго отсъстваше от острова, Чейс. Забравил си как стоят нещата тук. Семейство Деболт са като богове в този град.

— Вече не.

— Добре, да вземем доказателствата. Как ще докажеш, че той е убил Ричард? — Тя въздъхна, сломена. — Не, аз съм удобната заподозряна. Която ще осъдят. — Тя уморено се облегна. — И която ще отстранят.

— Това няма да се случи, Миранда. Аз няма да го позволя.

Погледите им се срещнаха. За първи път в очите му забеляза това, което от дълго време си мечтаеше да види. Доверие.

— Значи мислиш, че казвам истината.

— Знам, че казваш истината. — Той докосна лицето ѝ. С ръка поглади едната ѝ страна и тя затвори очи. — Мисля, че през цялото време съм знаел това. Но се страхувах да си го призная. Страхувах се да допусна и други възможности...

— Не бях аз, Чейс. Не аз. — Тя се мушна в прегръдката му, където намери топлина и смелост. Смелостта, която беше загубила по някакъв начин през последните няколко умопомрачителни дни. „Вярвай ми, помисли си тя, и никога не спирай да ми вярваш.“

Те стояха все още прегърнати, когато през вратата на управлението влезе Ивлин Тримейн. Миранда усети как Чейс се скова и рязко си пое дъх. Тя бавно вдигна глава и се обрна към Ивлин и семейния адвокат на Деболт, Лес Харди, които стояха на няколко крачки.

— Значи дотам стигнахте? — тихо каза Ивлин.

Чейс нищо не отвърна.

— Къде е баща ми? — попита тя.

— В стаята по-надолу по коридора — рече Чейс. — Разговаря с Лорн.

— Без мен? — намеси се адвокатът. Той бързешком закрачи по коридора, мърморейки си: — Очевидно нарушение на правата...

Ивлин не се помръдваше. Тя продължаваше да ги наблюдава.

— Чейс, какви са тези лъжи, които разпространяваш за баща ми? Чейс бавно се изправи.

— Единствено истината, Ивлин. Може би е трудно да я приеме човек, но ще ти се наложи.

— *Истината!* — Ивлин се изсмя с недоверие. — Обажда ми се някакъв полицай и ми казва, че баща ми е арестуван за нападение. *Нападение!* Ноа Деболт? Кой лъже, Чейс? Баща ми? Или ти? — Тя погледна Миранда. — Или пък някой друг?

— Лорн ще ти обясни обвиненията. Най-добре е да говориш с него.

— Защото ти нямаш намерение ли? Така ли? О, Чейс. — Тя поклати глава. — Обърна гръб на собственото си семейство. Ние те обичаме. А виж как ни нараняваш. — Тя се обърна към коридора и тихо добави: — Много се надявам Лорн да прояви разум, когато чуе истината. — Тя си пое дълбоко въздух и закрачи надолу по коридора.

— Чакай тук — рече Чейс на Миранда.

— Какво ще правиш?

Той не отговори. Само продължи да се отдалечава, за да догони Ивлин. Озадачена, Миранда го видя да се скрива зад ъгъла. Чу да се отваря врата, после се затвори зад гърба му и тя остана отвън, изолирана. Чудеше се какво ли става в стаята, какво си говореха, какво се договаряха. Без съмнение, щяха да се договарят и Ноа щеше да заяви, че е невинен. Адвокатът му щеше да направи всичко възможно да извърти фактите, така че цялата история да заприлича на някакво ненормално недоразумение. Все никак щяха да хвърлят вината върху Миранда.

„Моля те, Чейс, мислеше си тя, не им позволявай да те заблудят. Не започвай пак да се съмняваш в мен.“ Тя впи невиждащ поглед пред себе си и зачака.

Страхуваше се от най-лошото.

— Обвиненията са нелепи — заяви Ивлин. — Баща ми никога не е нарушил и един закон в живата си. Ако рестото, което е получил от някой служител, му се стори прекалено голямо, той прекосява града, за да му го върне. Как можете да го обвинявате в нападение, още по-малко в предумишлено убийство?

— Нараняванията на господин Тримейн са доказателство за това — отвърна Лорн.

— Също и на моя клиент — намеси се Лес Харди. — И доказват единствено, че са си разменили удари в тъмнината. Припознали са се. Двама мъже, които са се сбогуващи. В най-лошия случай, можете да обвините клиента ми в хулиганско поведение.

— Много ти благодаря, Лес — дрезгаво рече Ноа.

— Въпросът е — каза Харди, — че не можете да го задържате. Нараняванията... — Той погледна насиленото лице на Чейс, а после и на Ноа, което изглеждаше още по-пострадало, и продължи: — Изглежда са взаимни. А що се отнася до тази глупост, че се опитвал да убие Миранда Уд, ами, къде са доказателствата ви? Предстояла ѝ е съдебна сесия, и разбира се, е била в депресия. И разбира се, е помислила да се самоубие.

— А пожарът? — отбеляза Чейс. — Колата, която едва не я прегази? Аз бях там и видях. *Някой* се опитва да я убие.

— Не е господин Деболт.

— Той има ли алиби?

— А *вие* имате ли доказателства? — Харди отвърна с въпрос и се обърна към Лорн. — Вижте, хайде да поставим точка на този фарс. Поемам отговорността. Освободете господин Деболт.

Лорн въздъхна.

— Не мога.

Ивлин и Харди се втренчиха в дребния шеф на полицията.

— Страхувам се, че има доказателства — рече Лорн, едва ли не с извинение. — Елис намери шише с хлороформ зад гаража. Това не се връзва със самоубийство, нали?

— Нямам нищо общо — отвърна Ноа.

— Ето още доказателства — прекъсна го Чейс. Беше време да играе хазартно, и да бие на сляпо. Щеше да се опита да налучка и се надяваше да не събърка. — Сещате ли се за парите от бостънската банка? Онези сто хиляди долара, с които беше платена гаранцията на Миранда? Ами, един приятел, който работи в банката, се промъкна в компютъра и откри връзката между превода на парите и сметката.

— Какво? — Лорн учудено се извърна към Чейс. — Ти знаеш кой е платил гаранцията?

— Да. — „Ей сега, ще се случи“, помисли си Чейс. — Ноа Деболт.

Първа реагира Ивлин. Яростта ѝ превърна лицето ѝ в грозна маска, чийто поглед беше насочен към баща ѝ.

— Какво си направил?

Ноа не каза нищо. Мълчанието му потвърждаваше подозренията на Чейс. Право в целта.

— Може да се докаже официално — добави Чейс. — Да, именно баща ти е платил.

Ивлин продължаваше да се взира в Ноа.

— Ти си я освободил?

Ноа наведе глава. В миг се превърна в уморен старец.

— Направих го заради теб — прошепна той.

— Заради мен? Заради мен? — изсмя се Ивлин. — Какви други услуги си ми направил, татко?

— Заради теб беше. Всичко беше заради теб...

— Луд старец — измърмори Ивлин. — Сигурно изкуфяваш.

— Не. — Ноа вдигна глава. — Не разбираш ли, всичко бих направил? Аз те предпазах. Моето малко момиченце...

— От какво ме предпазваше?

— От теб самата. От това, което направи...

Ивлин извърна глава с отвращение.

— Не знам за какво бълнува.

— Не ми обръщай гръб, млада госпожице!

— Както виждаш, той има нужда от лекар, Лорн. Извикайте психиатър.

— Това за благодарност ли е? — избухна Ноа. — Затова, че те предпазих от затвора?

Внезапно настъпи тишина. Пребледняла, Ивлин се обърна с лице към баща си.

— Затвор? За какво?

— Заради Ричард. — Яростта на Ноа изведнъж се стопи и тойбавно се облегна на стола. Тихо каза: — Заради Ричард.

— Мислиш... че аз... — Ивлин поклати глава. — Защо? Знаеш, че е тази кучка, тази кучка!

Ноа само извърна поглед. С този единствен жест той ѝ отговори. Чейс почувства, че от плещите му се вдига тежък товар. Едва сега той осъзна, че този товар е тегнел от дълго време, товарът на

потвърждението. С този единствен жест бе измита и последната частица съмнение.

— Ти знаеш, че Миранда е невинна — каза Чейс.

Ноа хвана главата си с ръце.

— Да — прошепна той.

— Как? — намеси се Лорн.

— Защото я проследих. О, аз знаех за връзката им. Знаех какво си беше наумил той. Беше ми дошло до гуша. Нямах намерение да гледам как наранява Ивлин. Затова наех човек да я следи. Исках Ивлин да узнае, веднъж завинаги, що за копеле е човекът, за когото се е омъжила.

— И в нощта, когато убиха Ричард, си държал Миранда под наблюдение? — попита Лорн.

Ноа кимна.

— Какво е видял твоят човек?

— От убийството ли? Нищо. Беше зает да следи жената. Тя изляла от къщата, отишла до брега. Седяла там час или два. После се прибрала в дома си. Моят зет вече е бил убит.

„Точно, каквото твърди и тя“, помисли си Чейс. „Всичко е било истина, до последната подробност.“

— Значи твоят човек изобщо не е видял убиеца? — попита Лорн.

— Не.

— Но ти предположи, че дъщеря ти...

Ноа вдигна рамене.

— Стори ми се... логично предположение. Той си го просеше. След всичките тези години, през които я нараняваше. Мислите, че не е имала оправдание ли?

— Но, не съм го направила аз — рече Ивлин.

Сякаш никой не чу думите ѝ.

— Защо плати гаранцията на Миранда Уд? — попита Лорн.

— Помислих си, че ако се стигнеше до процес и версията ѝ оставаше последователна, може би те щяха да започнат да търсят други заподозрени.

— Искаш да кажеш Ивлин.

— По-добре е да приключваме с всичко това — смотолеви Ноа.

— Ако е било случайност, това обяснява нещата. Без повече въпроси. Без повече заподозрени.

— Значи ти си искал тя да е извън затвора — рече Чейс. — Там на улицата, където да се добереш до нея.

— Достатъчно, Ноа! — намеси се Харди. — Не си длъжен да отговаряш на тези въпроси.

— По дяволите, Лес! — отряза го Ивлин. — По-рано е трябвало да го предупредиш. — Тя погледна баща си, а на лицето й бе изписано съжаление и отвращение. — Нека внеса ред в мислите ти, татко. Не съм убила Ричард. Това, че си мислел, че аз съм го направила, показва единствено колко малко ме познаваш. Или аз теб.

— Съжалявам, Ивлин — тихо се намеси Лорн. — Но се налага да ти задам няколко въпроса.

Ивлин се обърна към него. Брадичката й беше повдигната, този жест издаваше упорство и гордост, и сила. За първи път, откакто я познаваше, Чейс изпита искрица възхищение към снаха си.

— Питай, Лорн — рече тя. — Ти си ченгето. А сега, както предполагам, аз съм най-важният заподозрян.

Чейс излезе и не чу остатъка от разговора. Тръгна по коридора, за да търси Миронда. „Сега може да се докаже. Всяка твоя дума е била истината. Можеха да започнат от начало“, помисли си той. Закрачи с нова надежда и очакване. Сянката на убийството беше изчезнала, и те имаха шанса да приключат с него и да оправят нещата. Нетърпеливо зави зад ъгъла, очаквайки да я види на пейката.

Там нямаше никого.

Той отиде до чиновника, който пишеше на машина доклада от ареста на Ноа.

— Видяхте ли къде отиде тя?

Чиновникът вдигна глава.

— Искате да кажете госпожица Уд?

— Да.

— Излезе от управлението. Преди около двайсет минути.

— Каза ли къде отива?

— Не. Просто стана и излезе.

Чейс отчаяно се обърна към вратата. „Винаги усложняваш положението!“ помисли си той. После излезе през вратата и се отправи в нощта.

През целия ден Ози беше неспокоен. Миналата нощ тичаше като обезумял от полицейската хайка. Беше изминал ден оттогава, но възбудата му не беше се утложила. Целият беше като пружина, дращеше с нокти по вратата, виеше и тупкаше с лапи насам-натам по дървения под. „Може би аз съм виновна“, помисли си госпожица Сейнт Джон, докато с неприязън наблюдаваше истеричното си куче. Ози беше залегнал до външната врата като захвърлено кожено палто и в погледа му към господарката му се четеше съжаление.

— Ти — рече госпожица Сейнт Джон, — си тиранин.

Ози едва ли не изстена.

— Е, добре де — отвърна госпожица Сейнт Джон — Хайде, вън!

— И тя отвори вратата. — Кучето се стрелна в здрача.

Госпожица Сейнт Джон последва животното по чакълестата автомобилна алея. Ози танцуваше, а козината му подскачаше като спирала. Наистина грозно животно, помисли си госпожица Сейнт Джон. Винаги при всяка разходка я спохождаше тази мисъл. Фактът, че струвал няколко хиляди долара заради чистокръвната му порода, беше доказателство за безсмислието на чистокръвните породи, били те кучета, или хора. Но това, което не достигаше на Ози по отношение на красотата, той го компенсираше с енергичност. Вече подскачаше далеч напред по лъкатушната пътека, която водеше към Роуз Хил.

Госпожица Сейнт Джон го последва, но се чувствува по-скоро като куче, отколкото като господарката му.

Къщата беше тъмна. Чейс и Миранда заминаха същата сутрин и сега мястото изглеждаше изоставено и пусто. Жалко. Такива очарователни къщи не бива да стоят празни, особено през лятото.

Тя се изкачи по стъпалата и надникна през прозореца. Тъмнината вътре беше изпълнена със сенки на мебели. Книгите бяха поставени отново на рафтовете. Тя виждаше отблъсъка на кориците им. Въпреки че подробно бяха прегледали книгите и книжата, тя все още се чудеше дали не бяха пропуснали нещо. Нещо малко, което са недогледали, но което съдържаше отговорите за смъртта на Ричард. Вратата беше заключена, но тя знаеше къде държаха ключа. Щеше ли да навреди още едно кратко посещение? Станеше ли въпрос за „Роуз Хил“, тя винаги усещаше известно собственическо чувство. В края на краищата, като дете беше играла тук едва ли не всеки ден. А когато

стана възрастна, си правеше труда да наглежда къщата, като услуга за семейство Тримейн.

Ози изглеждаше щастлив и тичаше из двора.

Госпожица Сейнт Джон измъкна ключа от саксията, отключи вратата и влезе.

Всичко в тази дневна изглеждаше така неподвижно и тъжно. Тя включи всички лампи и се поразходи. С поглед изследваше всички ъгълчета на мебелите. Те вече бяха ги претърсвали. Нямаше смисъл да го прави отново.

Тя отиде в кухнята, в спалните на втория етаж, върна се. Никакви подозрения, никакви разкрития.

Тъкмо се обръщаше да си тръгва, когато погледът ѝ мина край килима пред вратата. Тогава се сети за една сцена от „Тес от рода Дърбървил“. Под затворената врата бе мушната бележка с признание и веднага бе скрита под килима. Никой никога не откри тази бележка, защото тя си остана скрита от погледите. Толкова ярък беше споменът, че когато се наведе и отметна края на килима, никак не се учуди, щом видя залепен плик.

Бележката беше от „М“. Потенциалният получател никога не я беше намерил, не я беше прочел.

„.... Тази болка е като живо същество, което изгризва органите ми. Няма да умре. Не иска да умре. Ти го постави там, ти го пося и отгледа зародиша през всичките тези години. После отмина.

Казваш, че ми правиш добро. Казваш, че е по-добре да скъсаме сега, защото ако продължава още, само ще ме нарани. Ти не знаеш какво е да те боли. Веднъж ми заяви, че си ранен от любов. И тогава реших да те спася. Ти си змията, която сложих в пазвата си.

Сега ми казваш, че си намерил нов спасител. Мислиш, че тя ще те направи щастлив. Но тя няма да го стори. И с нея ще е същото, както с всички останали. Ще решиш, че е идеална. Никоя, която те е обичала истински, не се е оказвала достатъчно добра за теб. Но ти оstarяваш, и се отпускаш, и въпреки това смяташ, че някъде

съществува една млада, идеална жена, която бленува да прави любов с набръканото ти туловище.

Тя не те познава толкова добре, колкото аз. Аз имах години на разположение, за да узная всичките ти мръсни малки тайнички. Измамите ти, лъжите ти и жестокостта ти. Ще я употребиши, също както си сторил с всички останали. Накрая и тя ще бъде изхвърлена извън борда, още една ужасно наранена жена.

Трябва да си платиш за греховете. Едно хубаво отрязване...“

Все още с писмото в ръка, госпожица Сейнт Джон тутакси напусна „Роуз Хил“ и забърза към дома си.

С треперещи ръце направи две телефонни обаждания. Първо до Лорн Тибетс.

После до Миранда Уд.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се изкачи по стълбите на входната площадка пред къщата на Ани, Миранда се намираше на ръба на изтощението. Полицейското управление беше само на десет минути пеша, но тя беше извървяла дългия път на чувствата. Седейки на пейката, докъдето не достигаха въображаемите сделки между адвокати и ченгета, тя тъжно заключи, че нямаше да подведат под съдебна отговорност Ноа Деболт за нещо повече от незаконно навлизане в чужда собственост. И че тя, Миранда, беше твърде удобна заподозряна, за да я оставят да се отърве от въжето. А Чейс тръгна по коридора и влезе при Ивлин и Ноа и по този начин направи своя избор. Хората май казват, че по време на криза семейството се сплотява. Е, задържането на почтения Ноа Деболт беше изключителна криза. Семейството щеше да се обедини.

Миранда не беше и никога нямаше да бъде част от това семейство.

Тя прекрачи прага на входната врата. Ани не беше се прибрала все още. Тишината беше надвиснала над къщата като сянка. Внезапният звън на телефона й подейства като шок.

Тя вдигна слушалката.

— Миранда? — Гласът отсреща беше немощен.

— Госпожице Сейнт Джон? Случило ли се е нещо?

— Сама ли си у дома? — Госпожица Сейнт Джон отвърна със странен въпрос.

— Ами, да, в момента...

— Искам веднага да заключиш вратата. Веднага.

— Не, всичко е наред. Арестуваха Ноа Деболт...

— Чуй ме хубаво! В „Роуз Хил“ намерих още едно писмо. Не разбиращ ли, тя е търсила точно него! Затова продължаваше да ходи в къщата. Да приbere всичките си писма!

— Чии писма?

— На „М“.

— Но Ноа Деболт...

— Това няма нищо общо с Ноа! Било е престъпление от страст, Миранда. Класически мотив. Нека да ти прочета писмото...

Миранда се заслуша.

Когато госпожица Сейнт Джон свърши да чете, пръстите на Миранда бяха изтръпнали да стиска слушалката.

— Вече се обадих в полицията — каза госпожица Сейнт Джон.
— Изпратили са човек да прибере Джил Викъри. Дотогава не отключвай вратата. Миранда, това писмо е писано от болна жена. Ако дойде до къщата, *не я пускай вътре*.

Миранда затвори.

В миг ѝ се прииска да чуе човешки глас, без значение чий, дори от телефонната слушалка. „Ани, моля те, ела тук.“

Тя се взря в телефона и се зачуди дали да не се обади на някого. Но на кого? Тогава седна замислена и в същия момент съзря пощата от предишните дни, натрупана край телефона, имаше опасност част от нея да се разлезе по пода. Половин дузина сметки, обичайните реклами бланки и списания. Докато пооправяше купчината, тя си помисли, че Ани беше еднакво немарлива, както с воденето на сметките, така и в домакинството. Точно тогава забеляза бюлетина на зрелостниците от университет Тафт, старата Алма матер на Ани. Той лежеше до ръба на масата и представляваше четири копирани страници, хванати с телбод, и лични послания на випуск 68, а на предната страница имаше пощенски печат. Нищо в него не събуджаше интереса на Миранда, освен една подробност.

Беше адресиран до Маргарет Ан Берингър.

„Ти си единственият човек, когото познавам, чието име започва с M“, беше казала Ани.

А през цялото време е познавала още един човек.

Това не значи, че е тя.

Миранда се взираше в надписа. Маргарет Ан Берингър. Къде е доказателството и връзката между Ани и всичките писма на „M“?

Изведнъж ѝ просветна. Пищещата машина.

Механична, според Джил, на която чукчето на буквата „e“ трябваше да се почисти. Трудно се скриваше такъв голям предмет. След бърза проверка на всички шкафове тя се убеди, че в къщата няма пищеща машина. Дали не е в гаража?

Не, тя беше вече в гаража. Едва побираше една кола, какво остава за битови предмети. Все пак, провери и там. Не откри пишеща машина. Върна се в къщата, а в главата ѝ трескаво се бълскаха мисли. Може би вече са арестували Джил. Ани веднага ще разбере за това и ще се досети, че преследването на истинската „М“ е започнало. Първото нещо, което ще направи, е да се отърве от уличаващата я пишеща машина, ако още не го е сторила. Тя беше единствената връзка между Ани и убийството на Ричард.

Може би ще докаже невинността ми. Трябва да я намеря, преди да я унищожи. Трябва да я занеса в полицията.

Оставаше още едно място, където трябваше да погледне.

Изтича от къщата и влезе в колата.

След няколко минути спря пред сградата на „Хералд“. Вътре беше тъмно. Току-що бяха приключили с последния брой. Никой нямаше да работи до късно тази вечер, така че цялата сграда беше на нейно разположение.

Влезе през входната врата със своя ключ, който нито веднъж не беше използвала дотогава. С лека ирония си припомни, че именно Ричард настоя тя да задържи ключа. Беше сигурен, че ще я убеди да се върне на работа.

Е, тя се върна.

Провря се по пътеката между бюрата и се насочи направо към това на Ани. Включи лампата. Най-горното чекмедже не беше заключено. Сред неразборията от писалки и кламери тя намери няколко отделни ключа. Кой ли отваряше шкафчето на Ани? Тя ги събра и се спусна по стълбите към женската съблекалня.

Включи осветлението. Кушетка на цветя, морави тапети, викториански репродукции. Декоративните умения на Джил не можеха да скрият факта, че това беше само една килия без нито един прозорец. Имаше шест такива помещения за тежките палта и ботуши на служителите през зимните месеци. Тя знаеше кое е шкафчето на Ани. Онова с лепенката „Аз имам предменструален синдром. Какво е твоето извинение?“.

Тя сложи първия ключ в ключалката. Не можа да се завърти.

Опита с втория, после с третия. Ключалката изщрака и се отвори.

Тя дръпна вратичката и се намръщи като погледна вътре. На най-горния рафт имаше ръкавици, чифт стари спортни обувки и вълнен

шал.

На най-долния рафт върху увит с хавлиена кърпа вързоп беше метнат пуловер. Миранда извади вързопа. Беше тежък. Тя отви хавлиената кърпа и откри стара синьо-зелена пишеща машина „Оливети“.

Сложи един лист в машината и с треперещи ръце написа името Маргарет Ан Беринджър. Извивката на „е“ беше неясно очертана.

Обзе я чувство на облекчение, граничещо с еуфория. Тя бързо затвори шкафчето и опакова пишещата машина. В момента, в който я взе в ръце, усети край бузата си подухване като нежен шепот на вятъра при отварянето и затварянето на вратата. Беше достатъчен, за да я предупреди за нечие друго присъствие.

Миранда се обърна.

Натрапницата стоеше на вратата, косата ѝ беше разчорлена от вятъра, а по лицето ѝ не се долавяше и най-слабо чувство.

Миранда успя само да промълви:

— Ани.

Ани мълчаливо премести поглед към пишещата машина в ръцете на Миранда.

— Мислех, че си с Ървин — рече Миранда.

Репортерката бавно вдигна поглед към лицето на Миранда. Сега очите ѝ бяха изпълнени с тъга и болка, които извираха от душата ѝ. „Как не съм забелязала преди?“, помисли си Миранда.

— Няма никакъв Ървин — отвърна Ани.

Миранда объркано поклати глава.

— Никога не е имало Ървин. Аз си го измислих. Всички среци и вечери навън. Виждаш ли, аз просто отивах с колата до залива, паркирах там и седях, понякога с часове. — Ани си пое дълбоко въздух и потрепервайки въздъхна. — Не можех да приема съжалението, Миранда. Съжалението към една стара мома.

— Никога не съм мислела, че...

— Разбира се, че си мислела. Всички вие си го мислехте. После се появи Ричард. Не бих му направила удоволствието да разбере, че...

— Гласът ѝ секна. Тя изтри очи с ръка.

Миранда бавно остави пишещата машина на пейката.

— Да разбере какво, Ани? — тихо попита тя. — Колко много те е наранил? Колко самотна си била в действителност?

Тръпки преминаха през тялото на Ани.

— Той нарани и двете — рече Миранда. — Всички жени, до които се е докосвал. Всички жени, които някога са го обичали. Той нарани всички нас.

— Не колкото мен! — изкрещя Ани. Ехoto на нейната болка сякаш се плъзна по голите стени. — Пет години от живота ми, Миранда. Дадох му пет години. Запазени в тайна. Бях на четирийсет и две, когато се запознахме. Все още можех да имам дете. Оставаха ми само няколко кратки години. Не спирах да се надявам и го чаках да вземе решение. Да напусне Ивлин. — Тя отново избърса очи, размазвайки по бузата си грима и сълзите си. — Сега е вече прекалено късно за мен. Беше моят последен шанс, а той ми го отне. *Открадна* ми го. И после приключи връзката. — Тя поклати глава и се засмя през сълзи. — Каза, че просто се опитвал да бъде мил. И че не желаел да пропилявам още години с него. После каза нещо, което ме нарани най-много. „Ани, всичко е плод на въображението ти. Всъщност никога не съм те обичал така, както ти си въобразяваше, че те обичам...“ — Тя погледна Миранда с погледа на измъчвано животно. — След пет години той ми каза тези неща. Но не ми каза истината. Беше намерил по-млада. Теб. — В гласа ѝ не се долавяше нито враждебност, нито ярост, само тихо примирение. — Не те обвинявам, Миранда. Ти не знаеше. Беше просто още една жертва. Щеше да те напусне, също както всички нас.

— Права си, Ани. Ние всички бяхме негови жертви.

— Съжалявам. Съжалявам, Миранда. — Ани пъхна ръка в джоба на якето си. — Но някой трябва да плати за това. — Тя бавно извади пистолета.

Миранда се втренчи в цевта, насочена към гърдите ѝ. Искаше да се кара, да моли, да направи нещо, за да накара Ани да свали оръжието. Но гърлото ѝ беше пресъхнало. Само гледаше черния барабан на пистолета с широко отворени очи и се чудеше дали ще усети куршума.

— Ела, Миранда. Да тръгваме.

Миранда поклати глава.

— Къде, къде отиваме?

Ани отвори вратата и направи знак на Миранда да върви пред нея.

— Нагоре по стълбите. Към покрива.

В къщата на Ани нямаше никого.

Чейс обиколи всички стаи и гаража и откри, че колата я няма. Сигурно Миранда се беше върнала и отново излязла. Той стоеше на автомобилната алея и се чудеше къде да търси още, когато в къщата иззвъння телефонът. Той изтича по стъпалата на входната площадка и влетя в гостната стая, за да вдигне слушалката.

Беше Лорн Тибетс.

— Миранда там ли е? — попита той.

— Не, и аз я търся.

— А Ани Беринджър?

— И тя не е тук.

— Добре — каза Лорн. — Искам да излезеш от къщата, Чейс.

Веднага.

Тази внезапна команда озадачи Чейс. Той рече:

— Очаквам Миранда да се появи.

Чу, че Лорн се обърна и каза нещо на Елис. А после в слушалката:

— Виж, получихме съвсем пресни доказателства. Ако първо се появи Ани Беринджър, дръж се любезно и нормално, нали? Не я дразни. Просто спокойно си излез. Елис е на път към къщата.

— Какво, по дяволите, става?

— Мисля, че знаем кой е човекът с буквата „М“. Не е Джил Викъри. Сега се махай оттам. — Лорн затвори.

Не е Джил Викъри...

Чейс отиде до крайната маса и отвори чекмеджето. Пистолетът на Ани не беше там. С тръсък затвори чекмеджето.

„Къде си, Миранда?“

Той вече тичаше навън към колата. Може би все още има време да ги намери. Разминал се беше с нея за някакви си пет или десет минути. Не може да са отишли далеч. Ако тръгнеше из града и си отваряше очите, може би щеше да успее да ги намери. При условие, че все още бяха в града. „Не мога да те загубя. Сега, когато можем да докажем невинността ти. Сега, когато имаме шанс да бъдем заедно.“

Той обърна колата. Гумите изсвистяха, когато отпраши обратно към града.

— Хайде, качвай се нагоре.

Миранда се спря с крак върху следващото стъпало.

— Не спирай.

Обърна се с лице към Ани. Вече бяха на третия етаж. Оставаше още една площадка до вратата на покрива. Някога тя се възхищаваше на красотата на това стълбище, на гравираните махагонови парапети, на блестящата дървена полировка. А сега то се превръщаше в смъртен капан за нея. Тя стисна здраво парапета, сякаш черпеше сили от солидното дърво.

— Защо го правиш? — попита тя.

— Продължавай! Върви!

— Някога бяхме приятелки...

— Докато не се появи Ричард.

— Но аз не знаех! Нямах никаква представа, че си била влюбена в него! Защо не ми каза?

— На никого не съм казвала. Не можех. Беше негова идея. Дръж го в тайна, нашата малка тайна. Казваше, че иска да ме предпази.

„Значи, аз съм единственият човек, който знае това, помисли си Миранда. Единственият жив човек.“

— Мърдай — каза Ани. — Нагоре по стълбите.

Миранда не трепна. Погледна Ани в очите и тихо каза:

— Защо просто не ме застреляш веднага? Ей тук. Така или иначе, нали това смяташ да направиш.

— Твоя воля. — Ани спокойно вдигна оръжието. — Не се страхувам да те убия. Казват, че е трудно първият път. Знаеш ли? Всъщност никак не беше трудно. Трябваше само да си мисля за това, колко много ме е наранил. Ножът сякаш сам се заби. Аз само бях един свидетел.

— Аз не съм Ричард. Никога не съм искала да те наранявам.

— Но ще го направиш, Миранда. Знаеш истината.

— Полицията също. Те намериха онова писмо, Ани. Последното, което си написала.

Ани поклати глава.

— Снощи са арестували Джил. Но ти все още си оставаш обвиняема. Защото ще открият пишещата машина в колата ти. Ще изглеждаш много умно момиче. Да напише онези писма и да ги скрие в къщата. Като хвърляш съмнението върху горката невинна Джил. Но после вината те завладява. Изпадаш в депресия. Знаеш, че не можеш да избегнеш затвора. Затова избираш по-лесния начин. Качваш се на покрива на издателството и скачаш оттам.

— Няма да го направя.

Ани хвана пистолета с две ръце и го насочи към гърдите на Миранда.

— Тогава ще умреш тук. Както виждаш, налага се аз да те убия. Хващам те да оставяш пишещата машина в офиса на Джил. Пистолетът е у теб. Заповядваш ми да отида на стълбището. Аз се опитвам да грабна пистолета, но той произвежда изстрел. Чиста работа, за всички участващи лица. — Тя бавно пусна затвора на оръжието. — Или все пак предпочиташ да е на покрива?

„Трябва да печеля време“, помисли си Миранда. „Трябва да изчакам удобен случай да се измъкна.“

Тя се обърна и вдигна поглед към стъпалата, които водеха към покрива.

— Хайде — заповядва Ани.

Миранда започна да се изкачва.

Четиринайсет стъпала, всяко от които един преходен миг. Четиринайсет живота, които си отиват и ги няма. Обезумяла, тя се опита да си представи покрива и как бяха разположени изходите. Беше се качвала там само веднъж, когато новинарският екип се събра за групова снимка. Спомни си равна асфалтирана площадка с три комина, тръбата на парното и воден трансформатор. И четири етажа надолу — толкова ще трае падането. Дали ще е смъртоносно? Или само безпомощно ще се просне на тротоара като торба потрошени кокали и Ани ще я прати на оня свят само с няколко удара?

Точно над главите им проблесна вратата към покрива. Ако успееше да се промъкне през вратата и да я барикадира, може би щеше да спечели време и да вика за помощ. Още само няколко крачки. Тя се спъна и падна върху стълбите.

— Стани — каза Ани.

— Глезенът ми...

— Казах, ставай!

Миранда седна на стъпалото и посегна да разтърка стъпалото си.

— Мисля, че го навехнах.

Ани пристъпи към нея.

— Ако трябва, пълзи! Но се качвай!

Облегнала плътно гръб на стъпалата и свила нозе, Миранда спокойно продължаваше да разтърка глезена си. И през цялото време си мислеше: „По-близо, Ани. Ела по-близо...“.

Ани се придвижи още едно стъпало нагоре. Стоеше точно под Миранда, а пистолетът беше страховито близко.

— Не мога да чакам. Времето ти изтича. — Тя насочи оръжието към лицето на Миранда.

В този миг Миранда рязко и ожесточено ритна Ани точно в стомаха. Тя се преметна надолу по стълбите и се приземи на четири крака на площадката на третия етаж. Но дори когато падна, тя не изпусна оръжието. Нямаше как да ѝ се отнеме. Тя вече се надигаше с пистолет в ръка. Насочи го нагоре към жертвата си.

Миранда силно бълсна вратата към покрива и се хвърли навън, точно когато Ани стреля. Чу как полетяха трески от вратата при удара от куршума, които я пернаха по лицето. Нямаше резе, нямаше начин да залости вратата. Толкова малко време, толкова малко време! Само четиринайсет стъпала и Ани щеше да е на покрива. Миранда нервно се огледа и в тъмнината успя да различи силуетите на комините, някакви щайги и други предмети. Нагоре по стълбите се чу тропане. Миранда панически мина в сянката и се плъзна зад един воден трансформатор. Чу как вратата бясно се отвори и затвори с трясък.

Тогава чу Ани да вика в тъмнината:

— Няма къде да избягаш, Миранда. Няма къде да отидеш, освен направо долу. Където и да си, ще те намеря...

Чейс забеляза стария додж на Миранда, паркиран пред сградата на „Хералд“. Той спря зад нейната кола и излезе. Хвърли един поглед и разбра, че вътре няма никого. Миранда или който я е докарал сигурно беше в сградата. Потропа на вратата и извика:

— Миранда?

Тишина.

Той отново забълска вратата, после тръгна да заобикаля сградата отзад. Трябваше да има и друг начин да влезе, някой незатворен прозорец или вратата на товарния асансьор. Той беше свил зад тъгъла и вървеше по една алея, когато чу изстрела.

Дойде някъде от вътрешността на сградата.

— Миранда? — изкрещя той.

Престана да търси незаключени врати. От алеята грабна някаква празна консервна кутия, отнесе я пред сградата и я метна през прозореца. По бюрата вътре се разхвърчаха стъклата. Той ритна няколко остри остатъци от стъклото, покатери се на перваза и падна върху килим, осиян с парчета стъкла, остри като бърснач. Втурна се покрай бюрата към задната част на сградата. С всяка крачка нарастваше ужаса от това, което можеше да открие. Представяше си Миранда, застреляна в главата. Той мина през първата врата и се озова в печатницата. До стената бяха наредени пакети със следващия брой на вестника. Миранда я нямаше.

Обърна се и се насочи направо към женската съблекалня. Докато отваряше вратата, го връхлетя нов пристъп на ужас. Миранда я нямаше и там. Той се обърна и тръгна към дамската тоалетна, като отваряше вратите на кабинките. Беше празно.

Също и в мъжката тоалетна. Откъде, по дяволите, дойде този изстрел?

Чейс се върна в коридора и се заизкачва по стълбите. Още два етажа. На втория етаж бяха офисите, на третия — складът и картотеката. Някъде там горе той щеше да я намери.

Само да те открия жива.

Миранда обгърна с ръце водния трансформатор и се заслуша. Не чу нищо, дори най-слабо скърцане от обувки по асфалта, освен ударите на собственото си сърце. „Къде е тя? Накъде върви?“ Бързо се огледа от двете си страни. Очите ѝ започваха да свикват с тъмнината. От ляво различаваше безразборно нахвърляни щайги. Точно зад тях бяха перилата на аварийния изход. От другата страна на покрива! Ако можеше да стигне до онзи край незабелязано...

Къде беше Ани?

Трябваше да рискува и да погледне. Тя залегна и бавно придвижи глава към ъгъла. Тутакси се отдръпна в ужас. Ани вървеше направо към водния трансформатор. Инстинктите на Миранда й подсказваха да бяга, да направи последен опит на живот и смърт. Здравият разум й казваше, че няма да се справи. Ани вече приближаваше. Тя отчаяно потърси с ръка камъчета. Хвърли ги нависоко и напосоки като се целеше в другия край на покрива. Чу как изтрополиха в тъмнината. В продължение на няколко ужасяващи мигове тя се ослушваше. Нищо.

Отново надзърна зад ъгъла на трансформатора. Ани тръгна към звука, към противоположния край на покрива, тя вървеше бавно към единия от комините. Още няколко стъпки нататък. Още една... Това беше единственият ѝ шанс! Миранда се втурна.

Стъпките й прозвучаха като барабани удари по асфалта. Преди да стигне до аварийния изход тя чу как иззвистя първия изстрел покрай нея. Нямаше време да мисли, трябваше да се движи само! Тя се добра до аварийния изход и стъпи на първото метално стъпало. Втори изстрел изгърмя. Беше като удар в рамото. От ударната сила тя падна настрани върху ръба на покрива. За миг зърна нощното небе и после усети как пада. Инстинктивно посегна нагоре и слепешком потърси къде да се хване. Когато падна на ръба на площадката на аварийния изход, хвана нещо студено и стоманено, перилото, с лявата си ръка. Нозете й се плъзгаха и висяха като махало на часовник, но тя се държеше. Опита се да се хване и с другата си ръка, но тя не й се подчиняваше. Можеше да я вдигне само до рамото, после се хвана с нея за външния ръб на площадката. За миг увисна безпомощно. После успя да облегне едното си стъпало на тухлената стена на сградата. „Все още съм жива и все още съм тук!“, помисли си тя. „Само да можех да се изтегля над парапета и да се добера до площадката...“

Движението на сянката над нея я смрази. Тя бавно вдигна поглед и се втренчи в барабана на пистолета. Ани стоеше на ръба на покрива и се целеше право в главата на Миранда.

— Е — каза Ани. — Пусни се от аварийния изход.

— Не, не!

— Просто си отвори пръстите. Отпусни се назад. Бърз и лесен начин за умиране.

— Няма да стане. Те ще разберат. Ще разберат, че ти си го направила.

— Скачай, Миранда! Скачай!

Миранда погледна надолу към земята. Беше толкова далечна.

Ани вдигна единия си крак над ръба на покрива, насочи тока си към ръката на Миранда, която държеше перилото и го стовари отгоре ѝ.

Миранда изпиця. Но се задържа. Ани вдигна крак и отново я настъпи, и отново и отново, като всеки удар беше пагубен за лявата ръка на Миранда. Болката беше непоносима. Тя отпусна захвата. Кракът ѝ се изпълзна, тя увисна. Лявата ѝ ръка пулсираше в агония и не можеше да издържа мъчението повече. Дясната ръка, която отслабваше и се сковаваше от раната от куршума, нямаше сили да издържи тежестта на тялото ѝ. Тя вдигна поглед отчаяно, когато Ани отново повдигна крак и се приготви да го стовари за последен път. Но удар не последва.

Тялото на Ани отскочи и се извъртя като кукла, на която внезапно са дръпнали конците. Тя нададе неземен писък на ярост и неверие. После се чу тъп звук, когато тялото ѝ се метна настрани и се стовари върху покрива.

След миг се появи Чейс на ръба на покрива. Той се наведе и сграбчи лявата ѝ китка.

— Хвани се за другата ми ръка! Хвани се! — изкрешя той.

Като опря стъпало на тухлената стена Миранда успя да вдигне дясната си ръка.

— Не мога... не мога да те стигна.

— Хайде, Миранда! — Той се наведе още повече, тялото му се простря на ръба. — Трябва да го направиш! И двете ти ръце ми трябват! Просто се пресегни, и това е всичко! Аз ще я хвана, скъпа! Моля те!

Скъпа. Тази едничка дума, която никога не беше чувала да произнасят устните му, сега ѝ даде нови сили. Тя си пое дъх и се напрегна неистово. „Това е, което мога“, помисли си тя с отчаяние. „Повече не мога.“ Тогава той обгърна с длан китката ѝ и я хвана така здраво, че тя не се страхуваше нито за миг, че може да падне. Той я измъкна малко по малко отгоре на ръба на покрива. Едва тогава силите я напуснаха. Вече нямаше нужда от тях, не и когато Чейс беше до нея. Тя се свлече в ръцете му.

Никое дърво не е било толкова солидно и непоклатимо. Нищо и никой не можеше да я нарани в крепостта на тази прегръдка. Той каза:

— Бога ми, Миранда, помислих, че... — Той внезапно замълча.

Чуха да се отваря затвор на пистолет. Двамата се обърнаха и видяха Ани на няколко крачки. Тя пристъпяше несигурно. С две ръце стискаше оръжието.

— Твърде късно е, Ани — рече Чейс. — Полицията знае. У тях е последното ти писмо. Знаят, че ти си убила Ричард. Вече те търсят. Всичко свърши.

Ани бавно свали оръжието.

— Знам — прошепна тя. Пое си дълбоко въздух и погледна към небето. — Аз те обичах — каза на небесата. — По дяволите, Ричард. *Аз те обичах!* — изпиця тя.

После вдигна пистолета, постави цевта в устата си и спокойно натисна спусъка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този път грижите на доктор Щайнер, мърморкото, не бяха достатъчни. Само болница или хирург можеха да помогнат. Организираха спешен транспорт с ферибота и качиха Миранда на борда на „Джени Би“. Доктор Щайнер остана с нея да я придружи. В болницата в Бейс Харбър вече бяха уведомени за случая: огнестрелна рана в дясното рамо, пациентът е в съзнание, кръвно налягане стабилно, кървенето е овладяно. „Джени Би“ се отдалечи от дока. На борда си имаше двама пасажери, тричленен екипаж и един труп.

Чейс не се качи.

През това време той нервно седеше на един стол в задния офис на Лорн Тибетс и отговаряше на хиляда и един въпроси. Представление по височайше искане. В края на краищата, една жена беше мъртва, назначи се разследване и по лаконичните думи на Лорн, Чейс можеше да избира между разпит или затвор. През цялото време, докато седеше на стола, мислите на Чейс бяха на борда на „Джени Би“. Дали е достигнал вече Бейс Харбър? Състоянието на Миранда дали се е стабилизирано?

Лорн ще престане ли изобщо с проклетите си въпроси?

Най-после в два след полунощ Чейс излезе от полицейското управление. Беше необичайно топла за Майн нощ, но въпреки това, той почувства хлад, докато вървеше към колата си. Следващият ферибот до Бейс Харбър беше едва на другата сутрин. До тогава беше като с вързани ръце на острова. Поне знаеше, че Миранда е извън опасност. Той звъня до болницата и разбра, че тя си почива и ще се възстанови.

Сега се чудеше къде да иде, къде да пренощува.

Не на „Честнът стрийт“. Не можеше да спи под един покрив с Ивлин, не и след като причини толкова беди на семейство Деболт. Не, тази вечер той се почувства като дърво без корени, отсечено от семейство Деболт, от семейство Тримейн, от завещанието на своето

богато и надменно минало. Сякаш отново се раждаше. Беше пречистен. Качи се в колата и пое към „Роуз Хил“.

Къщата беше студена, лишена от живот и дух, сякаш радостта, която някога я е обитавала, отдавна я е напуснала. Само в спалнята се чувстваше някаква топлина. Именно там се бяха любили с Миранда. Тук все още живееше споменът за онази единствена нощ.

Той легна на леглото и се опита да си припомни аромата и мекотата ѝ, но това беше все едно човек да улови отражението си във водата. Всеки път щом понечи да го докосне, то се изплъзва.

„Тя не е една от нас“, беше казала Ивлин. „Не е от нашия сой.“

Чейс си помисли за Ноа, Ричард, Ивлин. За собствения си баща. И заключи: „Ивлин е права. Миранда не е от нашия сой. Тя е далеч постойностна“.

— Щастливият край — рече госпожица Сейнт Джон, — не идва наготово. Понякога човек трябва да се потруди за него.

Чейс мълчаливо прие съвета ѝ и чашата кафе, която тя му подаде. Той вече беше разбрал съвета ѝ. Опитът го беше научил, че щастливият край е това, което човек открива в приказките, а не в действителността. Нима неговият брак не е доказателство за това?

Но този път ще е различно. Аз ще се погрижа да е различно. Само да можех да съм сигурен, че тя ме желае.

Той отпиваше от кафето и разсеяно галеше гъстата черна козина на Ози. Не знаеше защо милва животното, може би защото Ози беше така дяволски благодарен. Той хвърли поглед към ръчния се часовник и му стана ясно, че има доста време до ферибота в дванайсет часа, който щеше да го отведе в Бейс Харбър. При Миранда.

През изминалата нощ не можа да заспи, а размишляваше за тяхното бъдеще и техния шанс. Сянката на брат му не можеше лесно да избледнее. Само преди няколко кратки седмици тя обичаше Ричард или поне си мислеше, че го обича. Ричард се възползва от невинността ѝ и почти я унищожи. „И ето сега аз съм тук, още един Тримайн. След всичко, което Ричард ѝ стори, защо трябва да ми вярва?“

През последните няколко дни събитията и чувствата се сменяха със скоростта на светлината. Преди седмица той я беше нарекъл убийца. А само преди няколко часа прие невинността ѝ като чиста

монета. Тя беше в пълното си право да го възненавиди, да не му прости за всичко, което ѝ беше наговорил преди. Те си размениха толкова много жестоки и ужасни думи. Възможно ли е да се роди истинска любов от такива отровни кълнове? Искаше да повярва, че е възможно. Трябваше да повярва, че е възможно.

Но непрекъснато го измъчваха съмнения.

Когато в десет часа госпожица Сейнт Джон почука на вратата на къщата и му предложи да пийнат кафе и да си побъбрят, той прие с удоволствие натрапничеството ѝ, макар да подозираше, че поканата ѝ е продиктувана от нещо повече от добросъседски отношения. Сигурно вече из града се носеше мълвата за случилото се предната нощ. Госпожица Сейнт Джон несъмнено беше уловила сигнала с антената, дълга цяла миля, и вероятно любопитството я гризеше.

Сега, когато получи яснота за положението, тя имаше намерение да изкаже мнението си, независимо дали той искаше да го чуе или не.

— Миранда е чудесна жена, Чейс — рече тя. — Много мила.

— Знам — отвърна той.

— Но се съмняваш.

Той въздъхна. Въздишката му беше изпълнена с болка и несигурност.

— След всичко, което се случи...

— Хората са хора, за да правят грешки, Чейс. Миранда направи грешка с брат ти. Не беше от най-ужасните. Не беше по никакъв начин породена от жестокост или зли помисли. Единствено от любов. Вследствие на погрешна преценка. Една истинска грешка. Но чувствата не бяха погрешни.

— Но вие не разбирате — рече той и я погледна. — Моите съмнения не се отнасят за нея. А за мен, дали тя може да ми прости. За това, че съм Тримейн. Че съм символ на всичко и всички, които някога са я наранявали.

— Мисля, че самата Миранда търси оправдание.

Той поклати глава.

— За какво да ѝ прощавам аз?

— Ти трябва да отговориш на този въпрос. — За миг замълча и продължи да гали кучето по грозната му глава.

„За какво да ти прощавам аз? За това, че ми показа истинската същност на невинността. За това, че ме накара да поставя под

съмнение всяко тесногръдо мнение, в което се опитваха да ме убедят. За това, че ме накара да разбера какъв идиот съм. За това, че ме накара да се влюбя в теб.“

Той внезапно постави чашата на масата и се изправи.

— Най-добре е да тръгвам. Трябва да хвана ферибота.

— И после какво? — попита госпожица Сейнт Джон, докато го изпращаше до вратата.

Той пое ръката ѝ с усмивка, ръката на една много мъдра жена.

— Госпожице Сейнт Джон, щом разбера, ще съм наясно.

Тя му махна, докато той вървеше към колата си.

— На това разчитам — извика тя.

Чейс шофира като луд до фериботната площадка. Пристигна един час по-рано, но вече се виеше дълга колона от автомобили, които чакаха да се качат на борда. Вместо да рискува да не се качи, той реши да остави колата си и да се качи като пешеходец.

Два часа по-късно стъпи на дока в Бейс Харбър. Тук нямаше таксита, трябваше да се придвижи до болницата на автостоп. Когато пристигна пред бюрото за информация за пациенти, беше станало два и половина.

— Миранда Уд — обясни доброволната служителка и затвори слушалката, — е изписана преди час.

— Какво?

— Така казва сестрата на етажа. Пациентката е напуснала с доктор Щайнер.

В безсилието си Чейс едва се сдържа да не стовари юмрук върху бюрото.

— Къде са отишли? — рязко попита той.

— Не бих могъл да знам, господине. Можете да попитате на горния етаж, в стаята на сестрите на втория етаж.

Чейс тръгна към стълбите, но погледът му изведнъж попадна на стенния часовник.

— Госпожице, в колко часа е обратният ферибот за остров Шепърдс? — попита той.

— Мисля, че последният тръгва в три часа.

Двайсет минути.

Той изтича навън. Огледа се нагоре-надолу по улицата за такси, автобус или каквото и да е нещо на колела, което да го закара до фериботната площадка. Те сигурно са там. Къде другаде биха отишли с доктор Щайнер, ако не обратно на острова?

Това беше последният ферибот за деня и той изглежда нямаше да го хване.

Щастливият край не идва на готово. Човек трябва да се потруди за него.

„Добре, по дяволите“, помисли си той. „Готов съм да се потрудя. На всичко съм готов, само да успея този път.“

Той се втурна надолу по улицата. До фериботната площадка имаше две мили. По целия път тичаше.

Морякът извика:

— Всички да се качват!

Двигателите на ферибота „Джени Би“ заръмжаха.

Миранда стоеше до парапета и наблюдаваше сиво-зелената шир в залива Пенискот Бей. В далечината имаше толкова много острови, в света имаше толкова много места, където да избяга. Скоро щеше да тръгне и да остави зад гърба си спомените, и добри и лоши. Оставаше ѝ само това последно пътуване до остров Шепърдс, за да приключи с уреждането на някои подробности и после можеше да загърби това място завинаги. Беше планирала заминаването преди седмици, преди убийството на Ричард, преди ужаса на ареста.

Преди Чейс.

— Отново ви казвам, млада госпожице, това е лудост — каза доктор Щайнер, свит на пейката до нея. — Да решите да излезете просто така. Ами ако отново започнете да кървите? Ами ако получите инфекция? Аз не мога да се справя с такива усложнения. Казвам ви, вече съм стар за лекар. Твърде стар!

— Добре съм, докторе — отвърна тя, без да помръдва поглед от залива. — Наистина — тихо рече тя, — ще се оправя...

Доктор Щайнер взе да си мърмори нещо нацупено, монолог за непослушните пациенти и колко е трудно да си лекар днес. Миранда не чуваше. В главата ѝ се въртяха прекалено много други мисли. Тихо заминаване, сама за известно време, да, в края на краищата така беше

по-добре. Срещата ѝ с Чейс щеше да е доста объркваща. Тя имаше нужда да избяга, за да има възможност да анализира чувствата си към него. Любов? Така си мислеше. Да, беше *сигурна*. Но преди беше сгрешила, ужасна грешка. „Не искам да правя същата грешка и да страдам по същия начин.“

Въпреки това...

Тя стисна парапета и тъжно се загледа в островите. Имаше вятър, той виеше над водата и запращаше в лицето ѝ студения си, солен дъх.

„Аз го обичам“, помисли си тя. „Знам, че го обичам. Но това не е достатъчно, за да се обвържем завинаги.“ Твърде много неща ги разделяха. Духът на Ричард. Сянката на недоверието. И все тези метафорични низши слоеве, от които произлизаше. Не би трябвало това да има значение, но тя си беше просто Миранда Уд. Може би за някой Тримейн това би означавало много.

— Въжето е освободено! — извика морякът.

Двигателите на „Джени Би“ забучаха. Корабът бавно се завъртя надясно към щирборда, за да потегли към остров Шепърдс, зелената издатина в далечината. Морякът прекоси целия кораб и отпусна щирборда. Точно когато въжето увисна, от дока се чу вик.

— Чакайте! Спрете кораба!

— Няма места! — изкрещя морякът. — Хванете следващия.

— Казах спрете!

— Късно е! — рязко отвърна морякът. „Джени Би“ вече се беше отделила от дока.

Миранда се обърна, защото чу острата ругатня на моряка. Далече зад кърмата видя фигурата на човек, който тичаше към края на пристана. С един скок прелетя над водата и падна само на няколко инча от ръба на палубата на „Джени Би“.

— Хей, пич — възхити се морякът, — да не си мръднал?

Чейс се изправи на крака.

— Трябва да говоря с един човек, пътник е на кораба...

— Човече, сигурно спешно трябва да говориш с него.

Чейс успокои дишането си и огледа палубата. Погледът му се спря върху Миранда.

— Да — тихо рече, — много е спешно.

Миранда си остана до парапета. Тя смаяно наблюдаваше как той се приближава към нея. Всички останали пътници също гледаха и

чакаха да видят какво ще се случи.

— Млади човече — озъби се доктор Щайнер. — Ако си изкълчите глезена, хич не ме търсете да ви го намествам. По дяволите и вие двамата, и всичките ви тъпли каскади.

— Нищо му няма на глезена ми — рече Чейс, без да откъсва поглед от Миранда. — Просто искам да поговоря с вашата пациентка. Ако тя няма нищо против.

Миранда се засмя с недоверие.

— След такъв скок, мога ли да откажа?

— Да се качим горе — Чейс я хвана за ръката. — Нямаме нужда от публика.

Те отидоха до носа и застанаха до парапета. Соленият вятър непрестанно душише върху им, а дрехите и косите им се вееха неистово. Над тях чайките се спускаха и кръжаха като въздушни спътници на тежката „Джени Би“.

Чейс каза:

— Разбрах, че са те изписали по-рано. Трябваше да останеш в болницата.

Миранда се сгущи на вятъра и се загледа във водата.

— Не можех да издържам да лежа на това легло повече. Не и когато имам толкова много неща да уреждам.

— Но всичко свърши, Миранда.

— Още не. Остава полицията, и да си уредя сметките с我的 адвокат.

— Това може да почака.

— Но аз не мога. — Тя вдигна глава срещу вятъра. — Искам да напусна това място. Колкото се може по-скоро.

— Къде ще отидеш?

— Не знам. Мислех да тръгна на запад. Джил Викъри е успяла да се отскубне от миналото си. Може би и аз ще успея.

Последва дълго мълчание.

— Значи, няма да останеш на острова — каза той.

— Не. Тук си нямам нищо и никого. Ще взема парите от застраховката на къщата. Ще ми стигнат за път. Ще отида някъде, където не познават нито мен, нито Ричард и не знаят за случилото се.

Вълните се разбиваха в носа на „Джени Би“ и пръски от водата мокреха лицата им.

— Не е лесно — рече тя, — човек да живее някъде, където хората непрекъснато имат догадки за него. Сега разбирам защо Джил Викъри е напуснала Сан Диего. Искала е да измие вината си. Да възвърне невинността си. И аз искам това, Чейс. Да си върна невинността.

— Ти никога не си я загубвала.

— Напротив. Ти също мислеше така. И винаги ще си мислиш така за мен.

— Сега разсъдих. Нямам никакви въпроси, Миранда. Никакви съмнения.

Тя поклати глава. Извърна лице, пълно с тъга.

— Не е така лесно да заровиш миналото.

— Е, добре, не е. — Той я обърна към себе си. — Никога не е лесно, Миранда. Любов, живот. Знаеш, ли, тъкмо тази сутрин госпожица Сейнт Джон ми каза нещо много мъдро. Каза, че щастливият край не идва наготово. Човек трябва да се потруди за това.

— Той посегна и обви с длани лицето ѝ. — Не мислиш ли, че си струва да се потрудим за този щастлив край?

— Но аз дори не знам дали вече вярвам в щастливия край.

— Аз също не знаех. Но започнах да си променям мнението.

— Чейс, ти винаги ще имаш съмнения относно мен. Дали можеш да ми се довериш...

— Не, Миранда. Точно за това никога няма да имам съмнения.

Тогава я целуна в сладка и нежна прегръдка не от страст, а с надежда. Само това докосване на устните му сякаш заличи ужасното петно на вината и угризенията, които измъчваха душата ѝ.

Възродяване на невинността. Именно това ѝ предложи той, и именно това откри тя в обятията му.

Скоро след това чайките изведнъж закръжиха неспокойно и огласиха простора с грак, който беше знак, че наближават земя. Двамата на носа не отпускаха прегръдката си. Те останаха там, дори когато изsviri сирената на кораба и „Джени Би“ навлезе плавно в пристанището.

Заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.